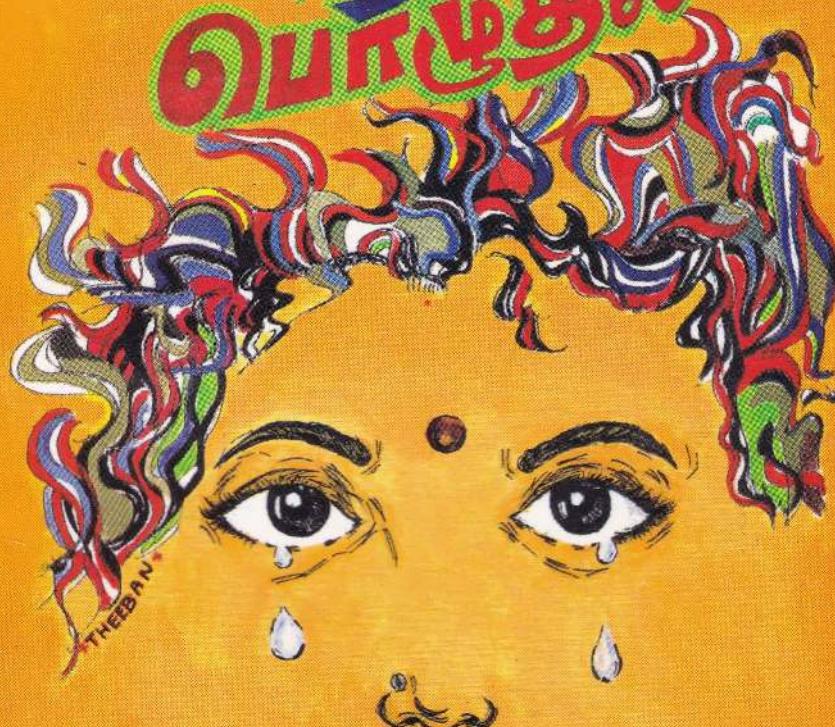
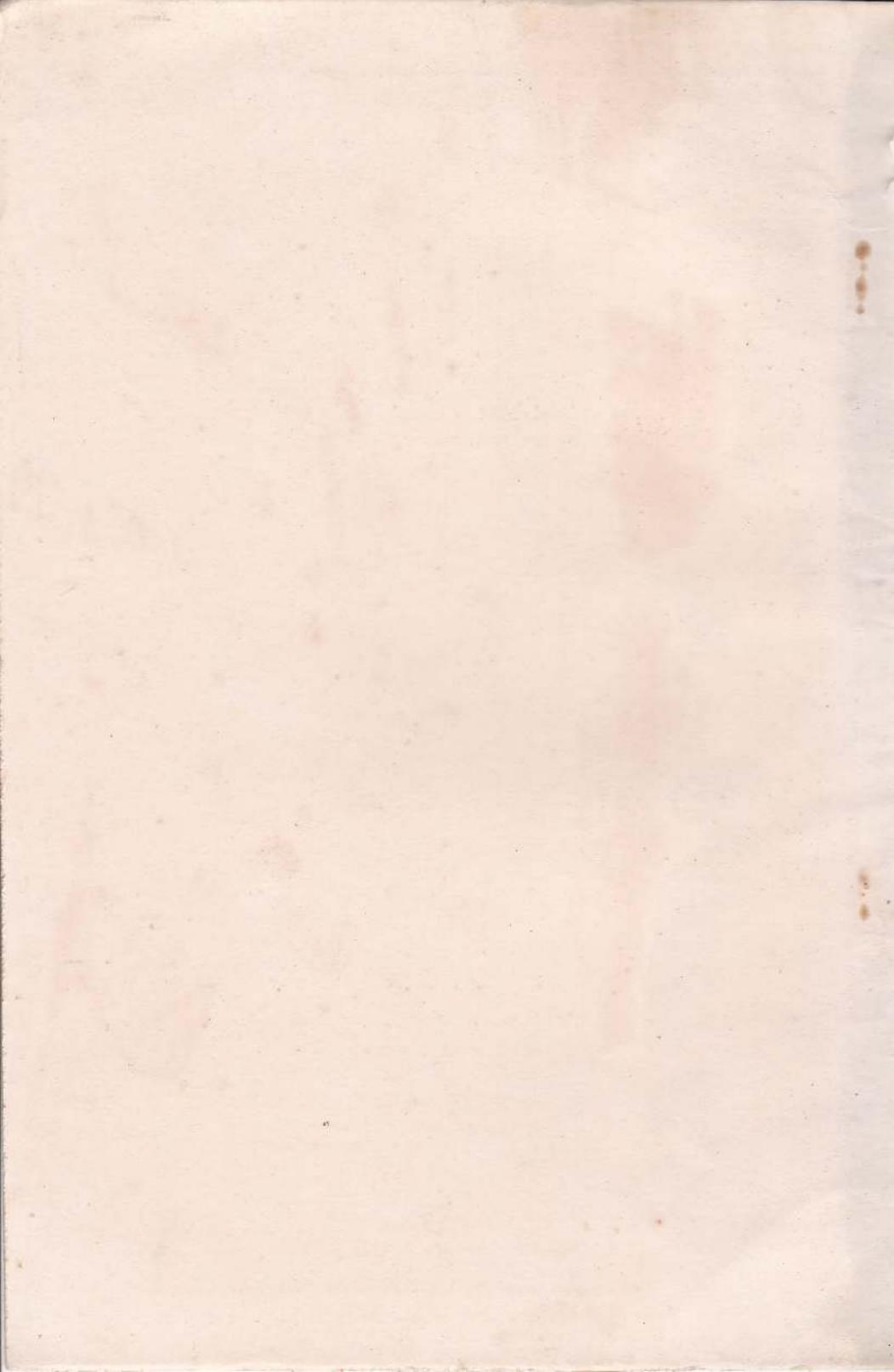
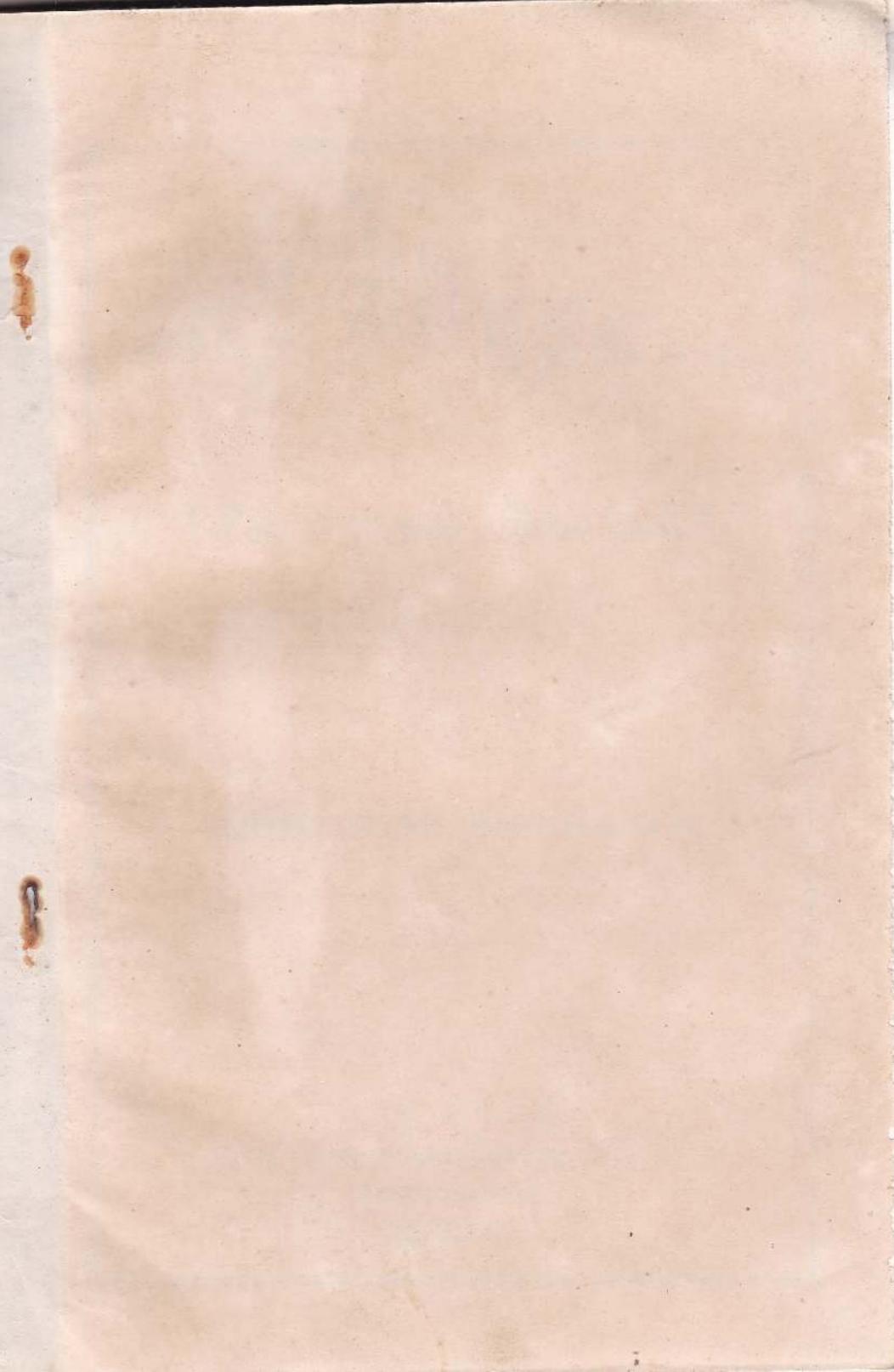

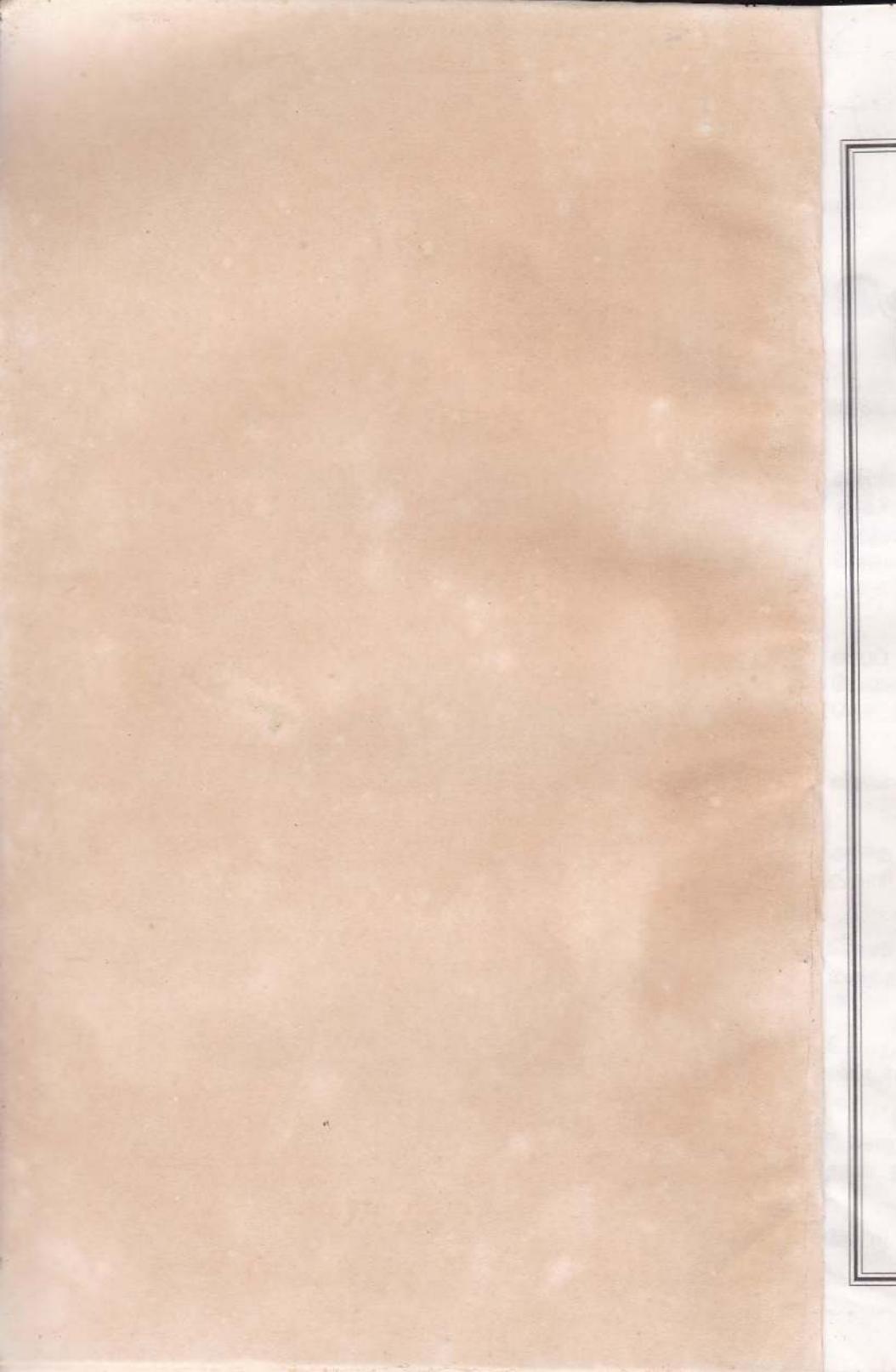
நான்ற பொழுதல்

யோகேஸ்வர சிவம்புரகாசம்

நன்ற பொடுதில.....

(சிறகதைத் தொகுதி)

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

பாரத பதிப்பகம்,
430,காங்கேசன்துறை வீதி,
மாழ்ப்பானம்,
முனிஸ்பாக்டா.

தலையங்கம்	:-	ஈன்ற பொழுதில்.....
		(சிறுகதைத் தொகுதி)
எழுதியவர்	:-	யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
பதிப்பு	:-	முதலாவது (கார்த்திகை 1999)
பதிப்புரிமை	:-	ஆசிரியருக்கு
அளவு	:-	1/8 டெமி
பக்கங்கள்	:-	viii + 84
அட்டைப்படம்	:-	தீபன்
கணனி எழுத்தமைப்பு:-		தயா பிறிண்றேஸ், 138 நாவலர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
அச்சப்பதிவு	:-	'உதயன்', யாழ்ப்பாணம்.
வெளியீடு	:-	பாரதி பதிப்பகம், 430, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம், ஸ்ரீலங்கா.

வினாக்கிரப்பிள்ளை பிழைக்குமிடி

விலை :- ரூபா 100/-

ஸ்கூல்ஸ்கூல் கூப
 ஸ்கூல் கூப்புக்கும்பாக, 084
 ஸ்கூல்ஸ்கூல் கூப
 ஸ்கூல்ஸ்கூல் கூப

முன்னுரை

‘யோகேஸ்’ அவர்களைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற காலம்முதல் நான் அறிவேன். பல்கலைக்கழகத்தில் அவ்வப்போது தமிழ்ச்சங்கம், இந்துமன்றம் போன்ற மாணவ சங்கங்கள் நடத்திய சிறுகதை, கட்டுரை, நாடகம் ஆக்கி ஆக்க இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றதன் மூலம் பல்கலைக்கழக சமூகத்தில் பிரபலமானதோடு தன்னை குறிப்பிட்டத்தக்க ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளியாக எழுபது களிலோயே இனங்காட்டிக் கொண்டார். மிக்க அடக்கமான, அமைதியான அவரது சுபாவம் காரணமாக எவரும் அவரைத்தேடிச் சென்றே அறிமுகம் கொள்ளவேண்டியிருந்தது. யோகேஸ் அறிமுகத்தைத் தேடியலென்த வரல்ல; அவரது ஆற்றல் காரணமாக அறிமுகம் அவரைத் தேடிவந்தது.

சமூத்து எழுத்தாளர்களில் குறிப்பாக பெண் எழுத்தாளர்களில் பொதுவான குணாம்சம் ஒன்றை என்னால் இனங்காண முடிகிறது. இளமைக்காலத்தில் மிக்க ஆர்வமாக எழுதுபவர்கள் இடைக்காலத்தில் சோர்ந்து போவார்கள். பின் மீண்டும் புத்தெழுச்சி கொண்டு எழுதுவார்கள். இதற்குக் காரணம் திருமணத்தின் பின் அவர்கள் சுமக்கும் குடும்பப்பாரம் அவர்களின் ஆற்றல்களையும் அமுக்கிவிடுவதுதான். உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண்களுக்கு இரு சமைகள், அதிகம்தான். யோகேஸ்வரியும் இப்பொதுமைக்கு விதிவிலக்கல்ல. அவரது கதைகள் பலவற்றிலும் இந்த யதார்த்தம் இழையோடுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

யோகேஸ், தற்போது புது உதவேகத்துடன் தன் இலக்கிய ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வருவதைப் பார்க்கும்போது பெண்கள் மேம் பாட்டில் நிறுவன ரத்தியாக செயற்பட்டுவரும் எனக்கு, மிக்க மகிழ்ச்சியாக உள்ளது. புது உதவேகத்தில் எழுதும் படைப்புக்களில் அவரது ஆற்றங்களும், வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த ஒரு முதிர்ச்சி வெளிப்படுகின்றது. இது அவரது இலக்கிய ஆக்கங்களின் தரத்தை உயர்த்துகின்றது.

எமது சமுதாயத்தை குறிப்பாக யாழ்ப்பாண சமுதாயத்தைப் பல்வேறு கோணங்களில் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் தரிசிக்க முடிந்தாலும் அனைத்துக் கதைகளிலும் ஒரு பொதுத்தன்மை இழையோடுவதை இனங்காண முடிகிறது. தமிழ் சமுதாயத்தின் நீண்டகால சாபக்கேடாகிப் போன ‘மரணத்துள் வாழ்வு.’ தரும் துண்பதுயரங்கள், அவலங்கள், ஒலங்கள், மன உழைச்சல்கள், பண்பாட்டு பிறழ்வுகள் என்பவற்றை தொகுதியிலுள்ள எல்லாக் கதைகளிலுமே பார்க்க முடிகின்றது. பல்வேறு கோணங்களில் அவல வாழ்வின் நாடகத்தை அவை சர்வதேச அரங்கில் மேடையேற்றுகின்றன. கோபத்துடனோ, யுத்த முழக்கத்துடனோ இப்பணியைச் செய்யாது மிகவும் அமைதியாக, ஆனால் ஆழமாக, மனதில் உறைக்கக் கூடிய வகையில் இக்கதைகள் அப்பணியைச் செய்கின்றன. எமது யுத்தகால அவல வாழ்வை அக்கதைகள் யாவும் கலையமை

தியுடன் ஆவணப்படுத்துகின்றன. ஈன்ற பொழுதில் படும் துயரத்தின் அவலங்கள் தொடர் கதையாகிவிட்ட நிலையில் இன்று தாய்மையின் நிலை, சமைகளால் சரிந்து விழும் வாழ்வின் சுவடுகள், வெறும் ஒலமாக அன்றி, வாழ்வின் நம்பிக்கை, எதிர்கால உயிர்ப்பு என்ப வற்றையும் உள்ளடக்கி எமக்கு வாழ்வு ஒன்று உண்டு என்ற நம்பிக்கையையும் தருகின்றன. சோதனைகள், அவலங்கள் நிறைந்த வாழ்வி ஞாடே மனிதாபிமானம், கருணை, அன்பு, சத்தியம் என்ற எமது பண்பாட்டு விழுமியங்கள் இன்னமும் முற்று முழுதாகச் செத்துவிடவில்லை என்று இவரது கதைகள் பேசுகின்றன. கதைகள் பெருமளவிற்குப் பெண் பாத்திரங்களின் வாயிலாகக் கூறப்படும்போது அவை மனதைப் பிழிவனவாகவும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் சமைகளைத் துலாம்பரமாக எடுத்தக் காட்டுவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

யோகேஸ், 1997இல் ‘உணர்வின் நிழல்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியொன்றினை வெளியிட்டார். உதிரியாக பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த கதைகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது அவரது ஆற்றலின் ஆளுமை வெளிப்பட்டது. இதன் பெறுபேராக ‘சார்க்’ பெண்கள் அமைப்பு இலங்கைப் பகுதியினால் சிறந்த சிறுகதையாக ‘உணர்வின் நிழல்கள்’ தொகுதியின் ‘சோகங்களும் சமைகளாகி’ சிறுகதை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. ‘சார்க்’ அமைப்பு தென்னாசிய நாடுகள் அணைத்தையும் உள்ளடக்கிய பெரியதோர் அமைப்பு. இவ்வமைப்பு வழங்கிய பரிசு சர்வதேச ரீதியிலான பரிசு என்ற பெருமையைக் கொண்டதால், நாம் மாத்திரமல்ல தேசிய மட்டத்திலே ‘யோகேஸ்’ பெருமைப்படுத்தப்பட வேண்டியவர்.

‘�ன்ற பொழுதில்...’ என்ற இவரது இவ்விரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியில் பதினெந்து கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் சில வீரகேசரி, சஞ்சீவி, தினக்குரல் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. சில தொகுதிக்கென எழுதப்பட்டவை. இவரது இவ்விரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியும் முதற் சிறுகதைத் தொகுதி போன்று தமிழ் இலக்கிய உலகில் சாதனைகள் புறியும் என எதிர்பார்க்கின்றேன். யோகேஸ் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும். ஆற்றல் வாய்ந்த ஆக்கங்கள் பலவற்றை வெளிக்கொணர வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

சரோஜா சிவச்சந்திரன்

பெண்கள் மேம்பாட்டு நீலுவனம்,
யாழ்ப்பானம்.

என்னுரை

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் பெயர் திருக்குறளையும் பெரிது வக்கும் அன்னையையும் நினைவூட்டக் கூடும். ஆனால் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும்வேளை படும் வேதனையை விட, அதன் பின் அப்பிள்ளையின் பொருட்டு அதிக வேதனைப்படும் அன்னையர்களையே நாம் இன்று யாழ் மண்ணிலே சந்திக்கின்றோம். அவர்களை என்கதையில் அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம், இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தையும் அங்குமிங்குமாக நீங்கள் காண்பதற்கு வாய்ப்பேற்படுத்த முயன்றுள்ளேன். நான் செய்ய என்னியதை முழுமையாகச் செயற்படுத்த முடிய வில்லையென்பதை உணர்கிறேன். எனினும் எந்தாவு தூரம் வெற்றி பெற்றுள்ளதென்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர்கள் நீங்களோதான்.

எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியவர் திருமதி சந்திராஜா சிவச்சந் திரன் அவர்களே. இதன் முன்னுரையையும் அவரே வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘உணர்வின் நிழல்களை’ நான் யாழ்ப்பாணத்திலே பதிப்பிக்க விரும்பிய போது, ‘இங்கு பதிப்பித்தால் நவீன முறையில் பதிப்பிக்க முடியாது’ என திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் கூறினார். எனது அடுத்த தொகுப்பு நான் நேசித்த மண்ணிலேயே அழகாகப் பிறக்க அருள்பிரிய வேண்டுமென ஆண்டவன் அப்போதே பிரார்த்தித்தேன்.

இத்தொகுதியை யாழ் மண்ணிலேயே பதிப்பிக்க நான் விரும்பி யபோது, அதை நவீனமுறையில் பதிப்பிப்பதே நல்லதென ‘தயா அச்சக்’ உரிமையாளர் திரு. வி. தயாபரன் அவர்கள் ஆலோசனை வழங்கினார். அவரது அச்சகத்தால் செய்யப்பட்ட எழுத்துருவாக்கத்தை அச்சேற்றித்தர முன்வந்தார் உதயன் - சஞ்சீவி உதவி பொது முகாமையாளர் திரு. வித்தியாதரன் அவர்கள். நான் விரும்பியவாரே இத்தொகுதியை யாழ் மண்ணிலேயே அழகுற வெளிக்கொணர உதவிய இவ்விருவருக்கும், இரு நிறுவனத்தையும் சேர்ந்த ஊழியர்களுக்கும் எனது இதயழுவமான நன்றி உரித்தாகு.

இதனைச் சிறப்புற வெளியிடுவேதற்கு வேண்டிய ஆலோசனை களை வழங்கி வழிகாட்டியவர் பாரதி பதிப்பக உரிமையாளர் சங்கர் அன்னை அவர்கள். அவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இதன் அட்டைப்பட்டதை வரைந்து அழகு சேர்த்தவர் தற்போது ‘சஞ்சீவி’யில் தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டிவரும் இளம் ஓவியர்

செல்வன். பிரதீபன் அவர்கள். இந்த அட்டையை கொழும்பிலே அச்சிடுவித்து உதவியவர் தூர்க்கா ஜௌவலரி மார்ட் உரிமையாளரும் இளங்கவிஞருமான ‘இளம்பூரணம்’ என்னும் புனைபெயர் கொண்ட செல்வன். சௌ.பிரபாகரன் அவர்கள். இந்த இருவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இத்துடன் எனக்கு இச்சிறுக்கதைத் தொகுதி வெளிவரத் தோன்றாத துணையாம் நின்ற அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

-யോകേஸ്വരി ചിവപ്പിരകാചമ്-

உள்ளே ↘

	பக்கம்
(01) எழுந்திரு கண்ணா!	01
(02) கிரு முனைகளில் ஒரு குற்றவாளி	07
(03) யார் செய்த பாவம்?	17
(04) ‘வெஷல்லடிக்கிறாங்கள் ஓடுங்கோ!’	22
(05) மூனால் முடியவில்லை!	26
(06) ஈன்ற பொழுதில்....	33
(07) நிஜங்கள் நிமிடத்தில் நிழலாக....	39
(08) நாவால் அரிந்து....	43
(09) அக்கரை பச்சையல்ல	46
(10) நீயும் அடித்துவிட்டால்....	52
(11) கொடுமையிலும் கொடுமை!	57
(12) அழிவை நோக்கிய ஞரம்பப் பயணம்	61
(13) தொலைத்து விட்ட அன்மை	67
(14) சொந்த பந்தமில்லாமல்....	75
(15) அனையிட்ட ஆசிரான்று	80

எழுந்திரு கண்ணர !

போர் இன்னும் ஓயவில்லை என்பதற்குச் சாட்சி போலிருந்த இராணுவக் காவலர்களைக் கடந்ததும் நேரே இருக்கும் அரசடிப் பிள்ளையாரை நினைத்துக் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறான் கௌசல்யா. சிறிது தூரம் சென்றதும் பெருமான் கோயில். நீண்டு நெடிதுயர்ந்த கோபுரம். கைகூப்பிப் பணிந்து நிற்கும் ஆஞ்சநேயரும் கருடாழ்வாரும்.

கோயிலுக்குப்போக வேண்டும் என்ற மனநிலையடிடன் புறப்பட்டிருந்த அவள் உள்ளே செல்கிறாள். நோயுற்ற குழந்தை தாயின் மடிதேடும் தவிப்பு. மனிதரிடம் கூறி, அவர்களால் தீர்க்கமுடியாத வேதனைகள், பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள்.

உள்ளே நுழைந்து வெங்கடேசனைத் தரிசிக்கிறாள். ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவி சகிதம் மகாவிஷணு காட்சித்தருகிறார்.

‘காக்கும் தெய்வமே, கண்ணா! காத்தல் தொழில் உன் தொழில் அல்லவா?...’

தனது மனப்பாரம் முழுவதையும் அவனது திருவடிகளில் இறக்கி வைத்துவிடும் ஆதங்கத்துடன் பணிந்தெழுகிறாள்.

எதிரே வசந்த மண்டபத்துத் திரையிலே ஆனந்தமாகப் பள்ளி கொள்ளும் அனந்தசயனன்.

கௌசல்யாவால் இரவு முழுவதும் உறங்கவே முடியவில்லை. கதிரவன் எப்போது தோன்றுவான் என்று காத்திருந்து கோயிலுக்கு ஒடிவருகிறான். இங்கே அவன் ஆனந்தமாக சயனித்திருக்கிறான்.

‘தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் - ‘கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தனைந்தான், அரங்காத்தமா பள்ளி எழுந்தருளாயே’ - என்று எவ்வளவோ சொல்லி எழுப்பியும் இவன் இன்றுவரை துயில்கிறானே!’

இரவு அவன் கேட்ட செய்தி அவன் அறியாததா?

‘வன்னிப்பிரதேசத்தில் “ஜயசிகுறு” இராணுவ நடவடிக்கை ஆரம்பமாகிவிட்டதாம். காத்தல் தொழில் செய்பவன் விஷணு என்கிறார்கள். நீ இப்படி கண்ணுறைங்கலாமா?’

இராணுவ நடவடிக்கைக் காலங்களில் அவனுக்கேற்பட்ட அனுபவங்கள் மனதுள் தோன்றி நடுங்கவைக்கின்றன.

என்றபொழுதல்.....

‘அதைவிட இது உக்கிரமானதாயிருக்கும். வெற்றி நிச்சயத்தில் அழிவும் மரணங்களும் நிச்சயம்.’

‘கவிதாவும், கானப்பிரியாவும் என்ன செய்வார்களோ? எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்களோ?’ இரவு முழுவதும் இதேசிந்தனை.

‘கிரகநிலை சரியில்லையோ? இல்லாவிட்டால் இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்குமா?’

‘அக்காவின் குடும்பம், கவிதா, பிரியா எல்லோருக்காகவும் நவக் கிரகத்திற்கு அர்ச்சனை செய்ய வேண்டும்.’ அர்ச்சனைச் சீட்டைப் பெறுக்கொண்டால் அங்கே சுவரிலும் அவன் பள்ளி கொள்ளும் காட்சி.

‘நீ உறங்குவதாலேதான் இத்தனை அன்றதங்களோ? எம் வேத ணைக் கூக்குரல் உன்னை விழித்தெழுவைக்காதா?’

அர்ச்சனைச் சீட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் கோயிலை வலம் வர ஆரம்பிக்கிறாள்.

குடும்பத்தினை முடியை வைத்து, குண்திசை பாதம் நீட்டி, தேவியர் இருவரும் சேவை செய்ய பாம்பணையில் பள்ளி கொள்ளும் திருவரங்கள் உள்ளேயும் திருவாசல் முகப்பிலும்.

‘அம்மா, தாயே அவன்தான் துயில்கிறான். மேலும் இதமாகத் துயில் பாதுங்களை நீங்கள் வருடிக் கொடுக்கிறீர்களா?’

‘தாயிமாருக்குத்தானே நாம் படும் துயரம் புரியும். தட்டி எழுப்பி, போரின் உக்கிரத்திலே தவிக்கும் பிள்ளைகளைக் காக்கவேண்டுமென்று பரிந்துரைக்க மாட்டார்களோ? ஆழ்வார்களே! நீங்களும் எதிரே நின்று இனிமையாகப் பாடித் துயில்வைக்கிறீர்களா? ஏன் இப்படி எல்லோருமே இருக்கமற்றுப் போன்றார்கள்?’

கோயில் கோபுரத்திலே கிருஷ்ணபகவான் லக்ஷ்மி தேவியின் கரம்பற்றும் காட்சி.

‘உன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் மகள் கவிதாவின் திருமணக் காட்சியைக் கற்பனை செய்து, அதற்கு அருள்புரி என்று வேண்டுவேனே! கற்பனைகள் கற்பனையாகவே போய்விடச் செய்து விடாதே ஜூயா..?’

ஆழ்வாராதியர்களைப் பணியும்போது மீண்டும் திருப்பள்ளி யெழுச்சிப் பாடல்கள், நினைவிற்கு வருகின்றன. ‘வெட்டல் ஒலியும், வேட்டொலியும், விமானக் குண்டுவீச்சுகளின் அதிர்வுகளுமாய் போர் நடக்கும் பகுதி எவ்வளவு அல்லோலகல்லோலாப்படும்? அங்குள்ளவர்கள் எவ்வளவு அல்லந்படுவார்கள்?’

எதிரே அன்னை ஸ்ரீதேவி. அன்புமுயமான அன்னை உருவிற்கு

ഓർ അതീത ചക്തി.

“അമ്മാ, അമ്മാ! കാപ്പാற്റു തായേ! എല്ലോരെയുമ് കാപ്പാറ്റു തായേ! കാക്കുമ് തെയ്വമും കൺ തുമിലകിന്നൊൻ. നീയാവതു പരിന്തുരൈക്ക മാട്ടാധ്യാ? മനിതത്തിന്റു അപ്പാറ്പട്ട തെയ്വീക ചക്തിതാൻ ഇന്റു എമ്മെക കാക്ക മുഴിയും. എങ്കണുക്കു അമൈതിയെത് തര മുഴിയും.”

അൻണെ തിരുമകണ്ണ വലമ് വരക കാലി എടുത്തു വൈത്തവൻ നിമിർക്കിന്നാൻ. കോപരത്തിലേ അൻണെ. മഴിയിലേ കുമുംതൈയോടു.....

‘അമ്മാ, തായേ ചന്താൻലവംമി! എൻ കുമുംതൈകണ്ണക കാപ്പാറ്റു!’

ഉണ്ണാത്തിലേ കുമുറിക കൊண്ടിരുന്ത വേതനൻ പൊംക, മട്ടെ തിന്റു വെംസമാകക കൺണീർ പൊழിക്കിന്തു. അവൻ കൈയേന്തി നിന്റു വിമ്മുകിന്നാൻ. ‘എൻ പിണ്ണണകൻ, എൻ കുമുംതൈകൻ, അവർക്കണ്ണ എൻണിട മിറുന്തു ഏൻ പിരിത്താധ്യ?’

‘രിവിരേച’ ഇരാന്നുവ നടവിട്ടക്കൈയിൻപോതു ഇവർകளി ഇടമ് പെയർന്തു ചെന്നു കഷശാധില് ഇരുന്ത കാലമ്. അടുത്ത ഇരാന്നുവ നടവിട്ടക്കൈ എന്നേരമുമ് ആറ്റപ്പിക്കലാം എൻ്നുമു ഒരു നിലൈ.

അപ്പടിയെന്നൊല് ഇനി എങ്കേ പോവതു? വൻനിപ്പ പിരതേചത്ത് തിന്റുകുത്താൻ പോകവേണ്ടിവരുമ് എൻപതു എല്ലോരതുമ് നമ്പിക്കൈ. അപ്പടിപ്പ് പോവതെന്നൊല് കിണാലി പടകുച ചേവൈയെത്താൻ നമ്പാ വേണ്ടും.

ഇവാതു അക്കാ ഇരാജേശിൻ കുടുമ്പമും വൻനിക്കുപ്പ് പുറപ്പട്ട പോതാൻ അന്ത ആലോചനയെ അക്കാ കൂറിനാൻ.

കെണശല്യാവിൻ കൺവൻ ജൗങ്കരൻ കഷ്ചേരിയില് വേലൈ ചെയ്വതാല് അവർകൾ ഉടനേയേ പുറപ്പട മുഴയാതു.

കട്ടൈചി നേരമു എല്ലോരുമു ഓൺഡാകക കിണാലിയെക കട്ടപ്പതു പെരുമു ചീരമു. ആണാലു പെണ്ണപിണ്ണണകൻ ഇങ്കു വൈത്തിരുപ്പതുമു പയമു. എന്നേവേ മുത്ത ഇരു പിണ്ണണകണാൻ കവിതാവൈയുമു കാണപ്പിരിയാ വൈയുമു കെണശല്യാവിൻ അക്കാവിൻ കുടുമ്പത്തുടൻ വൻനിക്കു അനുപ്പാ ജൗങ്കരൻ മുഴിവു ചെയ്താർ.

കെണശല്യാവിന്റുപ്പ് പിണ്ണണകൻപ പിരിവതില് തുനിയുമു വിരുപ്പ മേയില്ലൈ.

നാണണകു എൻ നടക്കുമോ? ധാരുക്കുത തെരിയുമു? എല്ലോരുമു ഓൺഡാക ഇരുക്കൈയില് എൻ നടന്താലുമു പരവാധില്ലൈയെന അവൻ എൻണിനാൻ.

“കൺണുകു മുൻണാലൈ പിണ്ണണയനുകു ഓണ്ടു നടന്താ എൻ ചെയ്വീരകൻ?”

கன்றிபாழுதில்....

இந்தக் கேள்வியில் கௌசல்யா ஆடிப்போய் விட்டாள். கற்பனை செய்யவே பயந்தரும் அந்தக் கோரம் எம் நாட்டில் எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் எத்தனையோ பேருக்கு நடந்தது தானே?

இறுதியில் கவிதாவும் கானப்பிரியாவும் பெரியம்மாவின் குடும்பத் துடன் வன்னிக்குச் சென்றார்கள்.

‘என் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றி என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிடு தாயே’

வலம் வந்து பணிந்தெழுந்து, சந்தானகோபாலனைத் தொழுச் சென்றாள். ‘குண்டு மட்டுமல்ல பாம்புக்கும் பயப்பட வேண்டியிருக்கிற தம்மா’ என்று பிரியா எழுதியது நினைவிற்கு வருகிறது.

‘பாம்பிலே நர்த்தனமாடும் திறமைகொண்ட உனக்கு பாம்பு, குண்டு, ஷஷல் எல்லாவற்றிடமுமிருந்தும் என்பிள்ளைகளையும் உறவினர்களையும் காக்க முடியாதா? மனமிரங்கு கோபாலா?’

வேண்டிக்கொண்டு திரும்பியவருக்கு கருடாழ்வாரின் தரிசனம் மனதிற்கு இதமாக இருக்கிறது. ‘பாம்பும் பொம்பரும் என் பக்தர்களை எதுவும் செய்யாது’ என்பது போன்ற தோற்றும்.

‘ஜீயா! அன்று பாண்டவருக்குத் தாது சென்று தோற்றுதனால், எங்கள் விடயத்தில் நீ சமாதான முயற்சியே செய்யவில்லையோ? கண்ணனிடம் அவள் பிரார்த்தித்தாள்.

‘போரே தொடங்காமல் சமாதானம் வந்து விட்டால்’ என்று அவள் எவ்வளவு ஆசைப்பட்டாள். சமாதானம் வரவேண்டு மென்று நித்தமும் வேண்டினாளோ? ஆனால்’.

பிள்ளைகள் சென்று இருவாரங்களுள் அவர்கள் எதிர் பார்த்த இராணுவ நடவடிக்கை ஆரம்பித்து விட்டது.

வலிகாமத்திலிருந்து தென்மராட்சிக்கு ஓடிச் சென்ற ஜன கங்கை மீண்டும் பெருக்கெடுக்கிறது. ஜனநெருசலிடையே பெரும்பாடுபட்டு சிளா லிக்குச் சென்றால் ஷஷல் வீச்சும் விமானக் குண்டுமாரியும்’ அவற்றிடையே அவர்கள் தப்பிப் பிழைத்ததே இறைவன் செயல்தான்.

உக்கிரம் சிறிது தனிய படகேற்றலாமென்று பளையில் நண்பரோரு வரின் வீட்டிலே நின்றபோது ஜனகங்கை எதிர்த்திசையில் பாயத் தொடங்கியது.

‘சனங்களெல்லாம் வலிகாமம் போகுது’ சந்தோஷத்துடன் சிலர் வந்து கூறினார்கள்.

ஆனால் அவரும் ஜங்கரனும் சங்கடப்பட்டனர். பிள்ளைகளை வன்னியில் விட்டுவிட்டு வலிகாமம் போவதா? பிள்ளைகள் வலிகாமம்

வந்து சேர்வது எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்குமென்பது அவர்கள் அறியாததா? வலிகாமத்திலும் அதிர்ச்சியையும் வேதனைகளையும்தான் சந்திக்க நேரும் என்பதும் எதிர்பார்ப்பதுதான்.

அதனால் எப்படியாவது வண்ணிக்குச் சென்று விடவேண்டு மென்று பெருமுயற்சி எடுத்தார்கள். அத்தனையும் வீணாகியது. வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். அங்கும் வீடென்ற பெயரில் சில கவர்கள் இருந்தன.

இந்த மனக்குரங்கு எங்கெல்லாம் செல்கிறது? இறைவனை ஒருமன மாகப் பிரார்த்திக்க முடியவில்லை. எங்கள் மனம் பக்தியிலாழுந்து பிரார்த்திக்காததுதான் தவறோ? அதனாலேதான் இவ்வளவு கஷ்டமோ..?

95ஆம் ஆண்டு ஜப்பசிக் கடைசி வெள்ளியன்று வலம் வந்து வணங்கவேன எண்ணிச் சென்ற கோயில்களைல்லாம் பூட்டிக்கிடந்தது நினைவுக்கு வருகிறது.

மனக்குரங்கா? அப்படி இங்கிருந்து நினைத்ததே தப்பு.

ஆஞ்சநேயரின் பக்தி எம்மில் யாருக்கு இருக்கிறது?

கோயில் முன்றவில் நெஞ்சைப் பிளந்து சீதாராமனை அதனுள் காட்டும் ஆஞ்சநேயரின் அந்த வடிவம்! அந்த பக்தி!

‘கண்ணா! இந்த முறையாவது சமாதானத் தீர்வொன்று ஏற்பட வேண்டும். எமது பிள்ளைகள் இப்படி அநியாயமாகச் செத்துமடியும் நிலை மாறவேண்டுமென்று எவ்வளவு பிரார்த்தித்தேன்? இப்படிச் செய்து விட்டாயே?’

‘ஜந்து ஊர்கள் இல்லாவிட்டால் ஜந்து வீடுகளாவது என்று சமாதானம் பேசித்தோற்று’

நிமிர்ந்த அவளது பார்வையில் கீதோபதேசம் செய்யும் கண்ணன்.

‘நீ செய்வதெல்லாம் சரியென்கிறாயா? அவளது மனத்தைச் சோர்வு குழந்து கொள்கிறது.

அடுத்தது இராமபிரான்.

‘என்பிள்ளைகள் காட்டுக்குள் அகதிகளாக அலைகிறார்களோ என்னவோ? அவர்களுக்குத் துணையிருந்து காத்தருள் ஜயா.’

‘போன கடிதத்தில் பிரியாவுக்கு மலேரியா என்று எழுதியிருந்தார்களே! காய்ச்சல் இரண்டு பேருக்கும் அடிக்கடி வருகிறதாம். அங்கே இப்படித்தானாம். மருந்து வசதியில்லையாம். பன்டோலே சரியான விலையாம். வைத்தியசாலைக்கு மைல்கணக்கில் சைக்கிளிலே போகவே வருத்தம் கூடிவிடுமாம்.’

‘இப்ப என்ன செய்கிறார்களோ? அதி முகாமிலை காய்ச்சலோடை மருந்து மட்டுமில்லை, அன்னாகாரமும் இல்லாமல்...’

‘ஜேயோ என்றை பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் நடக்கக் கூடாது, ராமா அவர்களைக் காப்பாற்று. வனவாசத்தின் கஷ்டமும், கடுமையும் அறிந் தவன் நீ. உன்தாய் கோசலை பட்ட வேதனையை அத்தனை தாய் மார்களும் படவேண்டும் என்று நினைக்கின்றாயா?’

அவன் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

‘ஹரோாம், ஹரோாம்.’ ஆண்டாள் சந்திதிக்குப் போக அடியெடுத்து வைத்தவன் முன் சுவரிலே பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமன், தேவியர் இருவரில் ஒருவரைக் காணவில்லை. அவளது கோரிக்கைக்குச் செவி சாய்த்துப் புறப்பட்டிருப்பானோ?

அவனுடைய பிள்ளைகள் இறையருளால் அவளிடம் வந்து விட்டால்....?

‘என் பிள்ளைகளை இங்கே அழைக்க எவ்வளவு பாடுபட்டேன்? முதலிலே பாஸ் கிடைக்கவில்லை. பின்னர் நோய். எத்தனையோ தட்டைகள். இன்று அவர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று கூடத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலை.’

‘ஏன் கண்ணா, எம் துயர் உனக்கு புரியவில்லையா? உறக்கம் கலையவில்லையா?’

அவளைக் கடந்து சென்ற அம்மையார் வெங்கடேஸ் சுப்ரபா தத்தையும் கூறிக்கொண்டு செல்கின்றார். திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாசரம் போல பவ்யமாக ஆண்டவனைத் துயிலெழுப்பாது அவசர அவசரமாக அவனைத் தட்டி எழுப்புகிறது அந்த சுலோகம்.

“எழுந்திரு எழுந்திரு கோவிந்தா,

எழுந்திரு கருடக் கொடியோனே,

எழுந்திரு திருமகளின் அன்பனே,

மூவுலகங்களுக்கும் மங்களாம் செய்.”

‘இப்படித்தான் அவனை எழுப்ப வேண்டும். அவன் எழுவேண்டியது அவசரமும் அவசியமும்.’

“உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கோவிந்து,

உத்திஷ்ட கருத்தவஜி,

உத்திஷ்ட கமலா காந்த,

த்ரைலோகயம் மங்களாம் குரு.”

அவனும் பக்தியோடும் நம்பிக்கையோடும் சுலோகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே வலம் வருகிறாள்.

സ്വാപ്നങ്ങൾ കുടുക്കുന്ന സ്ഥലം എം റാറ്റുകാപ്പിപ്പക്കമ്പും സ്ഥലങ്ങൾ കുടുക്കുന്ന മാക്കൽക്കര ദിവ്യാദി ശാഖയിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥലമാണ് ശ്രീ മഹാദേവ കുടുക്കുന്ന മാതാപാത മാനുഭിംഗപി ശ്രീ മഹാദേവ കുടുക്കുന്ന മാതാപാത മാനുഭിംഗപി

ഈ മഹാകണ്ഠിൽ ഒരു കുർഖവരൻ

ആർമ്മാ തൺഞ്ചെ സുന്ധിവര പെല്കക്കണ അടുക്കി വൈത്തുക്കൊண്ടു വേലാലയിലും മുർക്കിയിരുന്താൻ. എപ്പഴയാവതു അന്ത വേലാലയേ മുഴിത്തു വിവരത് തൊകുപ്പൈ മേലിടത്തുകുക്കു അനുപ്പിയാക വേണ്ടുമെന്നും.

നാഞ്കു മാതംകനുക്കുരിയ വിവരത് തൊകുപ്പുക്കൾ അനുപ്പബ്പാ വില്ലൈ. എപ്പഴിച്ച ചെയ്തു, എപ്പഴി മുഴിത്തു, എപ്പഴി അനുപ്പബ്ബതു? അന്ത അവശ്രത്തിലേയേ മനമ് പ്രകക അവണാലു ഒമ്പന്കാക വേലാലയിലും ഒന്നിൽത്തുവിട മുഴിയില്ലൈ. അന്ത അന്തേമാൻ അവശ്രത്തിലേയേ അവണാതു വേലാലയിൽ വേകക്കു കുന്നിവിട്ടതു പോൻ്റു ഓർ ഉണ്ണാവു അവണു താലയെടുക്കിന്തു.

അവൻ മീൻമും വേലാലക്കു വന്നത തിനത്തണ്ണു ഇരുന്ത വേലാലയെ പാര്ത്തതുമേ മലൈത്തുപ്പ് പോയവിട്ടാൻ. അവൻ വിട്ടുചേന്നു വേലെ അപ്പഴിയും ഇപ്പഴിയും, അങ്കൊന്നുമും ഇങ്കൊന്നുമാക ധാരോ തൊട്ടുപ്പാര്ത്തപാടി നിരാതരമാക അവണാതു വരുകൈക്കകാകക കാത്തിരുന്നതു.

‘ഇന്ത ഇരണ്ടു മാതംകണാക ധാരുമേ അന്ത വേലാലയേ ചെയ്യ വില്ലൈയാ?’

‘മുൻ്റു മാത റിന്റ്രേൻസാമും ചെയ്യ ഒരുത്തരുമില്ലൈ. നീങ്കൾതാൻ അതെ മുഴിക്കു അനുപ്പ വേണ്ണുമും.’ അവണാ അന്റു കണ്ടപോതു മേല തികാറി ഇപ്പഴിക്ക കുറിനാർ.

‘ഇന്ത മാതത്തോടെ നാലുമാത അരിയണായപ്പ് പോയിടുമെന്നും ചെയ്യുന്നതോ?’ അവൻ തനക്കുണ്ണോയേ കണക്കുപ്പ് പാര്ത്തു മനത്തിന്റുണ്ണോയേ മലൈത്തുകു കാണ്ടാൻ.

തന്നാലു മുഴിന്തവരെ അവശ്രപ്പാടു, ഇയൻ്റു വേകത്തിലും വേലാല ചെയ്തു പത്താവതു നാൻ മുതലാവതു വിവരത് തൊകുപ്പൈ അനുപ്പി വിട്ടാൻ.

ഒരു പെരിയ നീമ്മതി. ക്ഷമയിലും ചീരിതണാവു കുഞ്ഞന്തു വിട്ടതു പോൻ്റുതോരു തിരുപ്പതി. അന്ത നീമ്മതിയും തിരുപ്പതിയും ഇരണ്ടു നാട്കണ താൻ നീഴിത്തണ.

“ഉംഗങ്ങെടൈയ റിന്റ്രേൻസ് പോകാതതുകുകു എക്സ്പിനാണേണ്ണു കേട്ടു വന്തിരുക്കു.” പത്മനാഥൻ ഇപ്പഴി വന്തു കുറിയപോതു മേലതികാറി

தன்னை அழைக்கப்போகிறார் என அவள் ஊகித்துக் கொண்டாள்.

“எக்ஸ்பிளனேஷன் கேட்டு வெற்றார் வந்திருக்காம். என்னை நிற்றேன்ஸ் செய்யட்டாம். எப்படி இருக்கு நியாயம்? இவை பிள்ளை பெறப் போயிடுவினாம். சம்பளமும் எடுத்துக் கொண்டு அவை வீட்டிலை படுத்திருக்க, நாங்களே பாடுபடுகிறது? இதுதான் பொம்பிளையள் வேலைக்கு வரக்கூடாதென்னுறந்து.”

ராகவன் பொரிந்து தள்ளிக்கொண்டு மேலதிகாரியின் அறையில் இருந்து வந்தான். ரம்யாவுக்கு கேட்கவேண்டும் என்றே ராகவன் பலமாகச் சொன்னதுபோல் அவனுக்குப்பட்டது.

“உன்னைத்தானே இந்த நிற்றேன்ஸ் அனுப்பச் சொல்லி பொஸ் விட்டவர்?” சுரேன் இடைமறித்துக் கேட்டான்.

“என்னுடைய வேலையே முடியாது. அதோடை இதையும் செய்ய என்னாலை முடியுமே? அவையவை தங்களின்றை வேலையைச் செய்து முடிக்கிறதுதானே...” ராகவன் பதில் சொன்னான்.

“அந்த மனிஷி வந்திருந்தா அதின்றை வேலையைச் செய்திருக்குந் தான். அது கொன்றவைன்மென்றுக்குப் போனதாலைதானே உன்னை நிற்றேன்ஸ் அனுப்ப வேண்டுமென்று பொஸ் விட்டவர்.”

“என்னாலை இரண்டு பேரின்றை வேலை செய்யேலாது.”

“அப்ப முடியாதெண்டு முதலிலேயே பொஸ்ஸிட்டைச் சொல்லி யிருக்கலாந்தானே”

“நீரென்ன அவவின்றை அட்வகேற்றே? என்ன விசேஷம்? அவவுக் காக வலுவாய் இரங்கிக் கதைக்கிறீர்?” ரம்யாவை நோக்கி அது வரை பாய்ந்து கொண்டிருந்த ராகவனின் சொல்லம்பு சுரேனின் பக்கம் திரும்பியது.

“நியாயத்தைக் கதைச்சால் அதை வேறுவிதமாகத் திருப்பி விடுவீங்கள்.”

அதுவரை ரம்யாவுக்காக ஒலித்த சுரேனின் குரலும் பின் வாங்கியது. ராகவனின் சொல்லம்பு தாக்கிய ரணத்தில் இருந்து பொங்கிய குருதி பெருகிப் பாயும் போதுதான் அந்த வேதனையும் அவனுள் பரவுகின்றதோ? இனம்புரியாத வேதனை ஒன்று அந்த வேலை மும்முரத் திலே கூட அவனுள் குழும் ஓர் உணர்வில் மனம் வேலையில் இலயிக்காமல் நமுவ முணைகிறது.

பெண்கள் வேலைக்கு வந்து விட்டால் சில ஆண்களுக்கு ஏன்தான் இவ்வளவு எரிச்சலோ?

‘உண்மையில் நாம் வேலைக்கு வருவதால் எவ்வளவோ பிரச்சி ணைகள்தான். ஆனால், பெண்கள் வீட்டிலிலேயே இருக்க வேண்டி

யவர்கள் என்றொரு விதி செய்து வைத்திருந்த நாட்டிலே அதை மாற்றி, முன்னேறுவதிலேயே எழுபத்தைந்து சதவீத பிரச்சினைகளும் எமக்கு ஏற்படுகின்றன.

ஆறு, ஆற்றை மணி வரை இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு படுத் திருந்து விட்டு தயாராய்க் காத்திருக்கும் குளிப்பு, உடை, உணவு என ஒவ்வொன்றையும் முடித்துக்கொண்டு, பார்சலாகக் காத்திருக்கும் உணவையும் எடுத்துக் கொண்டு வேலைக்கு வரும் ஆண்களைப் பார்த்து உத்தியோகம் பார்க்கும் ஒரு குடும்பப் பெண் எவ்வளவு பொறுமைப்பட வேண்டியிருக்கிறது?

அவளது வாழ்வில் ஒரே ஒரு நாளையாவது ஆறு மணி வரை உறங்கி எழுந்திருக்கவென்று ஒதுக்க முடியுமா?

கண் விழிக்கும் அந்த இருள் குழந்த அதிகாலைப் பொழுதிலேயே அவளுள் பரபரத்து நிற்கும் சுறுசுறுப்பு அலுத்துக் களைத்து இரவு பத்து, பதினொன்றென்றுக்குப் படுக்கையில் விழும்போது கூட விடைபெற முடியாது தயங்கி நிற்கின்றது. அடுத்த நாள் செய்ய வேண்டிய வேலை களின் பட்டியலின் நினைவில் அது இடம்பிடித்து மனதிற்குள்ளேயே பரபரத்துக் கொண்டு நின்று விடுகின்றது.

ஆண்களுக்கு மட்டும் உடல் நலக் குறைவு வருவதில்லையா? காரணம் என்று கூறுமுடியாத காரணங்களுக்காகக் கூட அவர்கள் மாதக்கணக்கில் வீவு எடுத்து நிற்கும்போது அதுவே அவர்களது தீர்மானம் சவாலாயும் திறமையாயும் பிரதாபம் பெறும்போது, அவளது வீவுக்கு மட்டும் எவ்வளவு விமரிசனம்? அதைக் கதைப்பதில் எவ்வளவு கரிசனம்?

பெண்கள் வேலை செய்யும் சமுகமாக இயல்பாகவே இருந்திருந்தால் அவர்களுடைய குழந்தைப்பேறு போன்ற இயற்கையான நிகழ்வுகள் இயல்பாகவே தோன்றியிருக்கும். இப்படி விமரிசனம் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாக இருந்திருக்காது.

மனம் வேலையில் இலயிக்காமல் பல்வேறு நினைவளைகளில் அலைய வேலையின் வேகம் குறைவதை அவள் உணர்ந்தாள். மீண்டும் வேலையின் வேகத்தை அவள் கூட்ட முற்பட்டபோது....

“மில்.... உங்களை பொல் வரட்டாம்.” உத்தரவை ஏற்று ரம்யா உள்ளே செல்கிறாள்.

“வரச் சொல்லியனுப்பினீர்களாம்”

“யெஸ். உங்களுடைய நிற்றேன்ஸ் வரேல்லையெண்டு எக்ஸ் பிளானெஷன் கோல் பண்ணியிருக்கின்றம்”

“நான் லீவிலை நின்றதாலைதான் சேர்....”

“யெஸ்.... யெஸ்.... ஐ நோ தற்... ஆணால் நான் அந்த நீசனை

ஈன்றபொழுதில்.....

அவைக்குச் சொல்லேலாது. நீங்கள் எப்படியும் அரியஸை முடித்து வாற வீக் எல்லாத்தையும் அனுப்பிப் போடவேணும்.”

“முன்று மாத அரியஸும் வாற கிழமைக்கு இடையிலை செய்யிறது கஷ்டம்....” அவள் தயக்கத்துடன் கூறினாள்.

“நாளைக்கும் நாளையின்றைக்கும் அதாவது சனியும் ஞாயிறும் வேலை செய்யலாம்...” பெரியதொரு சலுகை செய்யும் தொனி அவரது குரலிலே தொனிக்கிறது.

“சனியும் ஞாயிறுமெண்டால்....”

ரம்யா தயங்கும் அதே நேரத்தில் அவளது குரலை வெட்டிக் கொண்டு “எப்படியும் றிற்ரேன்ஸ் அனுப் வேணும் மிலிஸ் ராமநாதன்” என்ற கண்டிப்பும் அதிகாரமும் அவளது மனதிலே சீரென உறைக்கிறது.

“சின்னக் குழந்தையோடை கஷ்டம் சேர்...” அவள் குரல் கெஞ்ச கிறது.

“இரண்டு தோணியிலை கால் வைச்சால் இப்பிடித்தான். உங்களின்றை வேலையை நீங்கள்தான் செய்யவேணும்.”

ரம்யாவால் அதற்குமேல் அவருடன் கதைக்கமுடியவில்லை. கதைத்துப் பிரயோசனமில்லை என்பதுடன் கதைத்தால் அவளுள்ளே குழுறி வந்த வேதனையும் கோபமும் அழுகையாக வெடித்துவிடும் போலிருந்ததால் தலை குனிந்தவாறே விறுவிறென்று திரும்பி வந்து விட்டாள்.

திரும்பச் சுடச்சுடப் பேசுபவர்களிடமும் போக்குக்காட்டி வேலை செய்யாமல் ஊர் சுற்றுபவர்களிடமும் தம் அதிகாரத்தையும் கண்டிப் பையும் திறமையையும் காட்டி இந்த அதிகாரிகள் வேலை வாங்க மாட்டார்கள். திருப்பிக் கதைக்காதவர்களையும் மனச்சாட்சிக்குப் பயந்து வேலை செய்பவர்களையும்தான் வாட்டி வதைத்து வேலை வாங்கி விடுவார்கள்.

ரம்யா மனதிற்குள்ளேயே திட்டிக் கொண்டாள். அவளுக்கு கோபம் குழுறிக் கொண்டு வந்தது. ராகவனின் பேச்சால் ஏந்கனவே மனதில் ஏற்பட்ட ரணம் அதிகாரியின் போக்கால் புளிப்பது போல் எரிய ஆரம்பித்தது.

தன் வேலையைச் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்ற உற்சாகத்தில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தவளுக்கு இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு விரக்தியையும் வேதனையையும் ஏற்படுத்தத் தன் உற்சாகம் முழுவதையும் இழுந்து விட்டவளாக ஏதோ செய்யவேண்டும் என்பதற்காக வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். பேசாமல் ஒரு முலையில் போயிருந்து விக்கி விக்கி அழவேண்டும் போலிருந்தது. மனம் எங்கெங்கோ சுமன்று பல்வேறு

பழைய சம்பவங்களை எல்லாம் அசைபோட்டு மாறி வரும் சமுதாயச் சூழலில் அவள் வேலைக்கு வந்து ஏற்பட்ட அனுபவங்களை இரை மீட்டுக் கொண்டிருந்தது.

‘என்னுடைய வேலையை நானே செய்யட்டும் என்றுதானே எல் லோரும் விட்டு விட்டார்கள். போகட்டும் நானே அதைச் செய்து முடித்துக் காட்டுகிறேன்.’

அவளுடைய வேதனையும் விரக்தியும் படிப்படியாக வைராக்கி யமாக உருவெடுத்தது. அந்த வைராக்கியத்தின் உத்வேகத்திலேயே அவள் வேலையில் ஆழ்ந்து விடுகிறாள்.

“ஏதாவது உதவி தேவை என்றால் சொல்லுங்கோ மிஸ் செய்து தரலாம்”

சுரேனின் குரல் கேட்டு ரம்யா நிமிர்கிறாள்.

“நான் பிரீயாகத்தான் இருக்கிறேன். ஏதாவது ஹெல்ப் தேவையென்றால் சொல்லுங்கோ?”

‘என்னைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டு வந்து நிற்கிறாரோ? சீ! இவர்களிடம் உதவியே கேட்கக்கூடாது’ ஒரு வீம்பான நினைவொன்று அவள் மனதினுள் முளைவிட்ட அதேவேளையில் அவளுடைய அறிவும் வேலை செய்தது.

‘ராகவனைப் போன்றவர்கள் வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவதற்காக சுரேனிடம் கோபித்தென்ன யயன்? சுரேனும் அவனைப் போன்று அவனுடன் வேலைசெய்யும் வேறு சிலரும் எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் செய்த உதவிகளை அவளால் மறக்க முடியாதே!

‘ஆண் வர்க்கமே இப்படித்தான்.. பெண் வர்க்கமே இப்படித்தான்..’ என்று பலரும் கூறினாலும் அப்படிச் சொல்ல முடியாதென்றே அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆண்களிலும் பெண்களிலும் எத்தனையோ வகையானவர்கள் இருக்கிறார்கள். எதிரிடையான குணமுள்ளவர்களை அவள் தன் வாழ்வில் சந்தித்து வந்திருக்கிறாள்.

“என்ன ஒன்றுமே பேசாமல் இருக்கிறியன்?”

சுரேனின் குரல் அவளின் நினைவோட்டங்களைத் தடுத்து தன்னுணர்வு பெறவைத்தது.

“ஜான் நிற்றேன்ஸ் சமறைஸ் பண்ணி முடிக்கவேணும்.”

“தாருங்கோ நான் சமறைஸ் பண்ணி முடிக்கிறன்.”

சுரேன் ஒரு கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு வேலையை ஆரம்பித்தான்.

கன்றபொழுதில்.....

“சுரேன் உதவி செய்கிறார் போலை! நானும் வர வேணுமோ?”
சிறிது நேரத்தில் நெஜினாவும் இப்படிக் கேட்டபடி உதவிக்கு வந்தாள்.

“ஓமோம். நிறைய வேலையிருக்கு நேஜி. அதுதானே உன்னுடைய
வேலை முடிஞ்ச உடனை உதவி செய்யச் சொல்லிக் கேட்டனான்.”
ரம்யா மகிழ்வடன் அவரச் அவசரமாகப் பதிலளித்தாள்.

மூவரும் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். உதவி கிடைக்கக்
கிடைக்க ரம்யாவின் உற்சாகமும் வேகமும் அதிகரித்தது.

“சுரேன் நீங்கள் நாளைக்கு வேலைக்கு வாநீங்களா?”

“ஓம். போஸ் வரச் சொன்னவர். கொஞ்சம் அரியஸ் முடிக்க
வேணும்....”

“இந்த நிற்றேன்ஸ் செய்ய உதவிக்கு உங்கள் விடச் சொல்லி
பொல்லைக் கேட்கட்டே?”

“உங்களுக்கு உதவிக்கு ராகவனை விடப் போகிறார் போலை.”
சுரேன் இப்படிக் கூறியதற்கு ரம்யா எதுவும் கூறவில்லை. தேவையில்
லாமல் சொந்களைக் கொட்டிவிட அவள் எப்போதுமே தயங்குவாள்.

“நேஜி நீ நாளைக்கு வாநியா?”

“போஸ் சொன்னவர்தான். என்னாலை வரேலாது. நாளைக்கு
மகனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஸ்பெஷலிஸ்ரை சனல் பண்ண
வேணும். சனி, ஞாயிறிலைதானே இந்த வேலைகளை நாங்கள் செய்ய
வேணும்? அந்த நாட்களிலையும் வேலை செய்ய முடியுமே?”

“எனக்கும் பிள்ளையை விட்டிட்டு இரண்டு நாளும் வாறுதெண்டால்
அதுவே ஒரு மாதிரி இருக்கு.... இரண்டு மாதக் குழந்தை அதற்குப்
பக்கத்தில் இருக்கக் கூட நேரமில்லை.”

அந்தத் தாயைப் பரிதாபமாக பார்த்தாள் நேஜி.

“ராணியைக் கேட்டுப்பார் ரம்யா. அவள் வருவாள்.”

“ராணியை இனிமேல் ஓவர் ரைம் செய்யக் கூடாதென்று பொல்
சொல்லிப் போட்டார். தெரியாதே?” சுரேன் இடையில் குறுக்கிட்டான்.

“ஏன் அப்பிடிச் சொன்னவர்?”

“ராணி ஓவர்ரைம் என்டு வந்து இங்கையிருந்து கதைக்கிறதுதான்
வேலையென்டு யாரோ சொல்லிப் போட்டனம்.”

“ஆரோ என்ன? ராகவன்தான் சொன்னவராம். ராணி ஓவர்ரைம்
செய்ய வாய்க்கேல்லை. இங்கை வந்து ஆம்பிளையோடை கதைச்சுச்
சிரிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறவ எண்டெல்லாம் சொன்னவராம்.”

ബ്രഹ്മിനാ, കുറേൻ ചൊല്ല വിനുമ്പാത്തൈ ഉടൈത്തു വിട്ടാൻ.

‘പാവമം. രാണിക്കു വീട്ടിലെ ചരിയാൻ പൊറുപ്പു. അതു കഞ്ചപ്പട്ടു എടുക്കിയ ഒവർരൈമുക്കുമം അൺസിവൈഷ്ചിട്ടിനമേ’ റമ്യാ രാണിക്കാക മനതിന്റുകൂണ്ടോയേ അനുതാപപ്പട്ടാൻ.

അന്റു ചനിക്കിമീമൈ.

തന് ഉന്നർവകഗ്രുക്കുമ കടമൈകഗ്രുക്കുമ വരമ്പു കട്ടി വിട്ടു അലുവലക്ക കടമൈയെ മുടിത്തുവിട വേൺടുമെന്നു ഒരേ എൻണ്ണത്തിൽ വന്നതിരുന്നതാൻ റമ്യാ. ഇന്റു ചെയ്യകൂടിയ വേലൈയെ മുടിത്തുവിട്ടുപ പോനാലു നോയിന്റുക്കിമീമൈയും മുമുനേരമിരുന്നതു വേലൈചെയ്യാതു കാലൈയിലേയേ വേലൈയെ മുടിത്തുക കൊണ്ടുപോധവിടലാമെന്നു എൻണ്ണത്തിൽ അവകര അവചരമാക വേലൈ ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നതാൻ അവൻ. അവണ്ടു അവചരത്തൈപ് പുന്നു കൊണ്ണാതവൻ പോലു വേലൈയെ ഇമുത്തിത്തിത്തുക കൊണ്ടിരുന്നതാൻ ഉതവിക്കെന്നു മേലതികാരിയാലു അനുപ്പപ്പട്ട രാകവൻ.

“പേമെൻസ് എവ്വാണവെന്റു എടുത്തിട്ടാംകൾ മിസ്റ്റർ രാകവൻ. ഇതെ മുടിഷ്ചിട്ടു അടുത്ത മാതത്തൈത്ത തൊടങ്കവേണ്ണുമ....” റമ്യാ രാകവൻിടമെ തന് അവചരത്തൈപ് പുലപ്പടുത്തി അവണ്ടു അചിരത്തൈയൈക കുറൈക്ക മുധൻ്റാൻ.

“എൻ ഇവ്വാണവു അവചരപ്പട്ടിയൻ? വേലൈയെ മുടിഷ്ചിട്ടാലു ഒവർട്ടൈമെ കിടൈക്കാതു. നാണൊക്കുപ പിൻനേരമും മട്ടുമും മീറ്റർ ഒടവേണ്ണുമ്”

രാകവനിനു ഇന്തപ് പതിലു അവൻ എതിരപാർത്തതുതാൻ.

“ഇല്ലൈ മിസ്റ്റർ രാകവൻ... എൻണാലൈ ചനിപ്പും നോയിന്റുമും വേലൈ ചെയ്യേലാതു. എൻ ചെയ്യിന്റെണ്ടു വന്നതനാൻ. നാണൊക്കുക കാലമൈയോടൈയാവതു എപ്പിടിയും വേലൈ മുടിഷ്കപ് പോടവേണ്ണുമ്,” അവൻ തന് നിലൈയൈപ് പുരിയവെക്കക മുധൻ്റാൻ.

“ഉങ്കഗ്രുക്കെൻ്ന ഇരണ്ടു പേരുമും ഉമ്മുക്കിനിയൻ. ഒവർരൈമു തേവയില്ലൈ. എങ്കഗ്രുക്കു മാതത്തിലൈ അരൈവാഴി നാൻ ഒവർരൈമലൈതാൻ ഓടുതു” രാകവൻ വിട്ടുക കൊടുക്കാമലു പണിരെന്നു പതിലണിത്താൻ.

“ഉങ്കഗ്രുക്കെൻ്ന ഇരണ്ടു പേരുമും ഉമ്മുക്കിനിയൻ...”

ഇന്തക്ക് ചൊന്തകൾ എത്തനൈയോ പേരു, എവ്വാണവോ തടവൈകൾ, എൻഡെൻഡെവോ ചന്തർപ്പാങ്കൾിലും, ഏതേതോ അർത്തങ്കൾിലും കൂറിവിട്ടപാർകൾ. ഇരണ്ടു പേരുമും ഉമ്മുപ്പതൻ പയൻ അവനുകകല്ലവാ തെരിയുമുണ്ടോ?

സുച്ചക്ഷട്ച തേനീർ അവൻ മുൻ വൈക്കപ്പട്ടതു. അതൈക ഗുഡിത്താലു അവണ്ടു കണാപ്പുകു എവ്വാണവോ ഇതമാക ഇരുക്കുമുണ്ടോ? ആണാലു മുതലു

நாள் அவள் பட்டபாட்டின் பின் சுடச்சுடத் தேநீர் அருந்துவதையே அவள் விட்டுவிட்டாள். அவளது குழந்தை சசி இப்போது பாலுக்காக அழுதுகொண்டிருப்பாள். சுமார் இரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்தும், அவள் தன் வேலைகளில் ஆழந்திருந்தும், இயற்கையின் அற்புதமான பிணைப்பு அவளது ஒவ்வொரு நரம்புகளிலும் அதை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது. இந்தத் தவிப்புதனும் வேதனையுடனும் அவள் மாலை வரை போராட்டியாக வேண்டும். உள்ளாடை, சட்டை அனைத்தையும் கடந்து சேலையும் நனைவதை யாரும் அவதானித்து விடுவார்களோ என்ற பயமும் தவிப்பும் அந்த வேதனையையும் மீறி எழுந்தது. மற்ற வர்கள் கவனியாதவாறு சேலையை அள்ளி மேலே போட்டுக் கொண்டாள்.

“சீ! சனி, ஞாயிறு கூட அந்தக் குழந்தையோடை இருக்கமுடியாமல் என்ன பாவும் செய்தனோ?”

அவள் தன்னையே நொந்துகொண்டாள்.

முதலில் இரண்டு, மூன்று நாட்களில் அவள் வீட்டிற்குப் போய் பாலுாடி வரமுற்பட்டாள். அதில் எவ்வளவு சிரமமுண்டு என்பது அவருக்குப் பின்னர்தான் புரிந்தது.

ஒருநாள் பஸ் எடுக்க நேரமாகும். மறுநாள் “வன் மினிற் மில்... இந்த ஸெல்ஹை ஒருங்கால் அட்ரன் பண்ணிட்டு ஸங்கக்குப் போகி நீர்களா?” என்ற மேலதிகாரியின் கட்டளை அவளைத் தடுத்து நிறுத்தும்.

வீட்டிற்குப் போனால் புட்டிப் பாலில் பசி தீர்த்துவிட்டு குழந்தை கண்ணுறங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

“பிள்ளை கத்துகத்தெண்டு கத்திக் களைச்சுப்போச்சு. நீ வருமட்டும் பாக்கேலுமே...?” அம்மா முன்னுமணுப்பாள்.

அந்த வேதனையுடனேயே அவசர அவசரமாக உணவை விழுங்கி விட்டு அலுவலகத்திற்கு வந்தால்....

“பொம்பிள்ளையாய்ப் பிறக்கவேணும் மச்சான். மூன்டு மாத லீவு, இரண்டு மணித்தியால் ஸங்சு இன்றவல்....” என்ற ஏளனம்.

“பிள்ளைக்குப் பீட் பண்ணப் போனவ போலை?”

“பிள்ளை பெற.... பால்குடுக்க.... வேணுமெண்டால் வேலையை விட்டிட்டு வீட்டிலை இருந்து செய்யறதுதானே...?”

இப்படி எத்தனையோ கேலிகள்.

தனக்கு முன்பே ஸங்சு என்று புறப்பட்டு அப்போதுதான் தள்ளாடியபடியே வந்து தன் இருக்கையில் வந்திருந்து சாய்ந்து கொள்ளும் சிவராமணைப் பார்த்துப் பொருமுவதைவிட அவளால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. இதன்பின் மதியவேளையில் வீட்டிற்குப் போவதையே

அவள் விட்டு விட்டாள்.

ரம்யா நினைவுகளின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டாள். குழந்தைக்குப் பாலுட்ட வேண்டும் என்ற அந்தத் தாங் கொண்டாத் தவிப்பு அவளை நினைவுலகுக்குக் கொண்டு வந்த போது மணி ஐந்து.

“சேர், போன மாத றிற்றேன்ஸ் தொடங்கி விட்டேன். நாளைக்கு முடிச்சிடலாம்” அவள் தன் கடமையின் நிலைமையைத் தெரிவித்து விட்டு விடைபெற முனைந்தபோது....

“இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நின்டு வேலை செய்யலாம்தானே மிஸ் இந்தவேலையை முடிக்கவேண்டுமென்டுதான் நான் கூட வந்தனான். கூடிய வரை செய்தால் நல்லது.”

“குழந்தையை விட்டிட்டு வந்தனான்.”

பஸ்நிலைய பிச்சைக்காரியின் நிலைக்குத் தாழ்ந்து குழந்தையைக் காட்டி இருக்கும் நிலை தனக்கும் வந்து விட்டது போல் அவள் மனம் குழியிது.

“அம்மா பார்த்துக் கொள்ளுவாதானே.”

அதிகாரிக்குத் தன் நிலையை எப்படிப் புரியவைப்பதென்று புரியாமல் அவள் தயங்கித் தவித்தாள்.

“இல்லை சேர். இனி நிற்கிறது கஷ்டம். நாளைக்கு எப்படியும் முடிச்சு அனுப்பிவிடுகிறேன்.”

“சரி எப்பிடியோ அனுப்பினால் சரிதான்...”

அதிகாரி மனமில்லாமலே அனுமதி கொடுக்கிறார். அவள் எப்படியோ வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாயிற்று என்ற நிம்மதியுடன் புறப்படுகிறாள். பஸ்ஸாக்குத் தவமிருந்து அவள் வீட்டை அடையும் போது மணி ஆறை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ரம்யா, நல்லவேளை இப்பவாவது வந்தீட்டார். இவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தனர்? குழந்தைக்குச் சரியான காய்ச்சல்... பன்டோல் சிறப்புக்கும் குறையிறதாயில்லை. நாளெண்டாலும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவமென்டு காருக்குச் சொல்லிப் போட்டு வந்தனான். குழந்தையையும் கொண்டு வெளிக்கிடும்....”

ரம்யாவின் கணவன் முச்சு விடாமல் பொரிந்து தள்ளினான்.

அவள் ஓடிச் சென்று பார்த்த போது குழந்தை சசி வாடிய ரோஜாவாகக் கிடக்கிறாள்.

“மடியை விட்டுத் தூக்கினால் கத்திறாள். இரண்டு பேரும் மாறி

மாறி இப்பிடியே வைச்சிருக்கிறும்..."

அம்மா மடியில் கிடந்த பேரக்குழந்தையைப் பார்த்துப் பரிதவிப் புடன் கூறுகிறாள்.

ஓர் இனம்புரியாத குற்ற உணர்வு ரம்யாவின் நெஞ்சிலே தலை தூக்குகிறது. கடமையில் தவறிய குற்றவாளியாக அந்தச் சின்னஞ்சிறு குழந்தை முன் நிற்கும் ஓர் உணர்வு.

ॐ ॐ ॐ

□ வீரகேசரி 21.02.1982

നാമാവലിയും അദ്ദേഹത്തിലെ പത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാണ്
നാമാവലിയും അദ്ദേഹത്തിലെ പത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാണ്
നാമാവലിയും അദ്ദേഹത്തിലെ പത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാണ്
നാമാവലിയും അദ്ദേഹത്തിലെ പത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാണ്
നാമാവലിയും അദ്ദേഹത്തിലെ പത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാണ്

യാർ ചെയ്ത പാവമ്?

മുകയവിമും കാലൈപ്പൊമുതില്, അതേപോലെ മുകയവിമുന്തു,
നന്യമഞ്ഞത്തെ അൺസിയിഞ്ഞത്തു, സകന്തമായ് മലറുമ് മലർക്കണാപ് പാർത്ത
തുക കൊണ്ടിരുക്കിയേൻ.

വാനോലി തിശ്രേൻ ഉരത്തുക കേട്കിയതു. മകൻിൻ വേലെ
ധാകത് താനിരുക്കുമ്.

കരുമുകില്കൾിരുന്തു തലൈ നീടിയ പിന്നൈയെ മരുക്കന്മേ മുകിന്
കൂട്ടമു മന്റപ്പതു പോലോരു വേതനെ. പത്തിരികൈസ് ചെയ്തികൾിന്
വേതനൈയെ മന്ത്രന്തു, ഇയ്ന്കൈയില് മനമ് ചിന്തു ഒന്നുമു വേണാ
മീൻമുമു ഇതു...

എ മന്ഩിൻ അമുകുഗ്രന്തൻ എമ്മിടമുണ്ണാ അമുകിയല് ഉന്നർവ്വ
ഗ്രനുമ് അമുകകപ്പട്ടകിന്റെന്നവോ?

നാൻ കൈനിന്നൈയപ് പരിത്ത മലർക്കുന്തൻ പുജ്ജ അന്നൈയെ നോക്കി
നടക്കിയേൻ.

“അമ്മാ നീങ്കനുമ് ചെയ്തി കേട്കവേണ്ടുമെന്നുതാൻ രേഖയോബേം
സത്തമായപ് പോട്ടനാൻ.” മകൻ ഇടൈമരിത്തുക കുറ്റകിന്നാൻ.

“പത്തിരികൈകൾിലുമ് അപ്പടിത്താനിരുക്കു”

“അപ്പ പേപ്പർ പാത്തിട്ടാംകൾ?”

“ഇപ്പ അതു വന്നത ഉടൻ പാർക്കാമല് ആർ ഇരുപ്പിനമു്?”

“അതെപ് പാർത്തിട്ടുമു കുമ്പിടപ് പോന്നിയണോ?” മകൻിൻ കേസ്വിയിൻ
ഉട്പൊരും പുരിയാമല് നാൻ അവണാപ് പാർക്കിയേൻ.

“ഇന്നെടക്കു പേപ്പരില് എത്തനെയോ കോയില്കൾിൻരെ പേർ
വന്തിരുക്കു? ഇനിതു തൊടരുകിന്റെ താക്കുതലിലെ എത്തനെ കോയില്
കണോ? ഇതെല്ലാമു വാഴിച്ചിട്ടു പുത്തരുകു പുപ്പോട്ടു കുമ്പിടപ്
പോന്നിയണോ?”

നാൻ എൻ മകൻിൻ മുകത്തെപ് പാർക്കിയേൻ. അതിലു ഇനമു പുരി
ധാത ഓ ആവേചമു. ‘എൻനെ എത്തിരിയാക നിണ്ണുകയോണാ?’

“என்னால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க முடியாதம்மா, நான் அந்தப்படத்தை எடுத்து ஏறியப்போனேன்.” அவள் பூஜை அறைக்குள் புயல் போலப் போகிறாள்.

“மணிமேகலை...” அவள் எங்கே தான் சொன்னபடியே செய்து விடுவாளோ என்ற அந்தரத்தில் நான் அதட்டுகிறேன்.

அந்தப் படம் - சுமார் இருபது வருடங்களாக எனது பூஜை அறையில் இடம் பெற்றிருந்து, ஆராதிக்கப்பட்ட - அந்தப்படம் என்மகள் கையிலிருக்கிறது. எந்த நேரமும் அது சுக்குநூறாகிப் போகலாம்.

உணர்ச்சி வசப்பட்ட பெரியவர்களே பெரிய விடயங்களை சுக்கு நாறாக்குகையில், உணர்ச்சி வசப்பட்ட இந்தச் சிறுமிக்கு அதன் மதிப்பு புரியப்போவதில்லை. அவள் வெறியின் உச்சக்கட்டத்தில் நிற்கிறாள்

“அதை உடைச்சுப் போடாதை குஞ்சு. அம்மா கும்பிடுகிற படம்” நான் கெஞ்சுகிறேன்.

“இந்த வீட்டிலை இது இருக்கக் கூடாது” அவள் கத்துகிறாள். “டூம்...டூம்...”

அந்த ஷெல்லொலியின் அதிர்வில் வீட்டு யன்னல் கதவுகள் எல்லாம் அதிர்ந்தன.

என் இதயம் ஒருகணம் நின்றுவிட்டது போலிருந்தது.

“அந்தப் படத்தை எவ்வளவு நேரிக்கின்றேனென்டு உன்னுடைய பெயரிலை இருந்தே உனக்குத் தெரியவேணும் மணிமேகலை.”

“தெரியுமம்மா. நீங்கள் இப்ப என்ன சொல்லப் போற்றுக்களென்டு எனக்குத் தெரியுமம்மா, லலிதா சகஸ்ர நாமத்தைப் பராயணம் செய்யிற நீங்கள், அந்த ஆயிரம் பெயர்களிலை ஒன்றைக்கூடத் தெரிஞ்செடுக் காமல், மணிமேகலையின்றை பெயரை வைச்சது, அந்த மணிமேகலை மாதிரி ஊருக்கும் உலகுக்கும் தொண்டு செய்கின்றவளாய் நான் வரவேண்டும் என்றதற்காக. அதைத்தானே சொல்லப் போற்றுகள்? அந்த மணிமேகலை மிதித்த புண்ணிய பூமியில் என்ன நடந்தது? அந்தக் கதை தொடர்க்கதையாகேக்கை இந்தப்படத்துக்கு இந்த வீட்டிலை பூப் போட்டு பூஜை செய்யப் போற்றுகளோ?”

என் மகனுக்கு இப்படியெல்லாம் பிரசங்கம் செய்ய யார் கற்றுக் கொடுத்தார்களென்ற மறைப்பு என்னுள் ஏற்பட்டது.

“பிள்ளை, உனக்கிப்பதான் பன்னிரண்டு வயது முடிஞ்சிருக்கு. வீட்டுக்குள்ளையிருந்து வெளியுலகைப் பற்றி நீ கேட்கிறதை மட்டும் வைச்சுக்கொண்டு உணர்ச்சி வசப்படக் கூடாது. பெரியவையே, அந்தத் துறையிலை ஊறினவையே, புரியாமல் தடம் புரள்கிற விழயங்கள்

இது குஞ்சு.” நான் அவளை ஆசுவாசப்படுத்த முனைகிறேன்.

“நான் ஒன்டும் கேட்கிறதை வைச்சு முடிவுக்கு வரவில்லை. என்றை தலைக்கு மேலேயே பொம்மர்கள் பறக்குது. என்றை விட்டுக்கு மேலே ஹெலி கடுகுது. என்றை பள்ளிக்கூடத்திலேயே ஷல் விழுக்கு. என்னோட பழகின எத்தனையோ பேர் அநியாயமாய்க் கொலை செய்யப்பட்டிரும். இதையெல்லாம் அனுபவிக்கின்ற நான், கேட்கிறதை வைச்சா உணர்ச்சி வசப்படுகிறேன்?” அவளுள் கனன்ற நெருப்பு தணிவதாயில்லை.

“அது சரியம்மா, அதுக்காக இந்தப் படத்திலையா பறி தீர்க்கப் போறாய்? ஒருக்கால் எனக்காக ஒரு ஜஞ்சு நிமிசம் அந்தப்படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிரு. எந்த விதமான உணர்ச்சிக் குழந்தலும் ஒரு முறை தணியும். அப்பிடி ஒரு சாந்தமும் அமைதியும் அந்தப் புத்த பகவானின் முகத்தில் குடிகொண்டிருக்கிறதுதான் நான் அதை விரும்பவே காரணம்.”

என் மனம் அந்தப் படத்தை நான் வாங்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பத்தை நினைத்துக் கொள்கிறது.

எனது பட்டப் படிப்பின் முதல் ஆண்டைக் கொழும்பில் முடித்துக் கொண்ட நேரம். அதேத் தீவிரமான பேராதனைக்குப் போகக்கூடுமென்ற நிலை.

அந்த வேளையில்தான் நான் ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்து மகிழும் அந்தப் புத்தர் சிலையை விட்டுப் பிரியப் போகின்றேனென்ற எண்ணம் எனக்கு ஒருவித வேதனையைத் தந்தது. அந்த நாட்களில் அந்தப் புத்த பகவானை ஆறுதலாகத் தரிசித்து செல்வதற்கே பம்பலப்பிட்டியிலிருந்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு நடந்து போய் வருவதை பெரிதும் விரும்பினேன்.

வெள்ளை வெளேரன்று, சாந்தைக் குழைக்காமல் சாந்தத்தையே குழைத்து உருவாக்கியதுபோல். அந்தக் கண்களிலிருந்து பெருகிவரும் கருணை வெள்ளம் மனதை நிறைத்து, அமைதியை அங்கு உறைய வைப்பது போல், அதே போன்ற ஒரு படத்தை வீதியோரக் கடையொன்றில் கண்டதும் அதை வாங்கிக் கொண்டபோது எனக்கேற்பட்ட மகிழ்ச்சியை விவரிக்க முடியாது.

அதே நாட்களில் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுக் கொண்ட மணி மேகலையும் என் மனதில் ஆழப்பதிந்து விட்டாள்.

மனுக்குலத்தை நெறிப்படுத்தத்தான் எல்லாச் சமயங்களும் அற நெறிகளைப் போதிக்கின்றன. நாம் நெறிப்பட உருவான மதங்களை வைத்து வெறிப்பட்டுப் போரிடுகின்றோம். மதத் தத்துவங்களை உனரா மல் கண்முடித்தனமான அபிமானத்தால் ஏற்படும் வெறியுணர்வே இது.

இதோ நிற்கும் என் மகனுக்கு அதோ இருக்கும் யேசுநாதரின்

ஈன்றபொழுதில்.....

படத்தில் ஏற்படாத கோபம், இந்தப்படத்தில் ஏற்படுகிறது. சைவமும், கிறிஸ்தவமும் இங்கும் பெளத்தும் தென்னிலங்கையிலும் தோன்றிய தென்று நினைத்து விட்டாரோ?

பார்க்கப் போனால் சைவமும் பெளத்தமும் ஓரிடத்தில் பிறந்த மதங்கள். சங்கத் தமிழுக்கும் இன்றைய தமிழுக்குமின்னள் வேற்றுமை போன்றதுதான். இம்மதங்கள் யயன்படுத்தும் வடமொழிக்கும் பாளிக்கு மிடையிலுள்ள வேற்றுமை. இதெல்லாம் தெரியாமலேயே எல்லாம் தெரிந்ததாக ஒர் எண்ணம்.

“குஞசு, நீங்கள் சின்னப்பிள்ளை. படிச்சு அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற பிறகுதான் எந்தப் பிரச்சினைகளையும் புரிந்து கொண்டு தீர்வு காண முடியும். இதுக்கு முதல் சூழ்நிலை உங்களுக்குக் கொடுக்கின்ற வெறும் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு இப்படிக் கோபிக்கக் கூடாதும்மா. இப்ப நீ செய்யக் கூடியது நல்லாய் உன்னுடைய அறிவை விருத்தி செய்யிற்றுதான். இப்ப படத்தைத்தாங்கோ”.

“நான் படிக்கமாட்டனென்டு சொல்லேல்லை. ஆனால் இப்படியிருக்கேக்கை என்னமாதிரிப் படிக்கிறது? அந்தப்படம் எங்களின்றை வீட்டிலை வேண்டாமம்மா. நான் வாசிக்கின்ற, கேட்கின்ற செய்திகளைல்லாம், இந்தப் படத்தை வெறுக்கச் செய்கின்றன.”

‘ஓ! புத்தபகவானையும் பெளத்த மதத்தையும் நானும் என் மகனும் வெவ்வேறு வகையில் அறிமுகம் செய்து கொண்டதுதான் எங்கள் மனநிலைகளின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணமோ? மலேசியாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எனது இளம்பிராய் நாட்கள் அவை. எனது உயிர்த் தோழி நீ சவீ லாங் என்ற சீனச் சிறுமி. சீனப்புத்தாண்டு காலமென்று நினைக்கிறேன். இனிமையான கோலாகலமான நாட்கள்.

எனது தோழியின் குடும்பத்தினருடன் அவர்களது கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தேன். படுத்த நிலையில் ஒரு நீண்ட புத்தபகவானின் சிலை. நின்ற நிலை, இருந்த நிலையென நெடிதுயர்ந்து நின்ற கோலங்கள். இன்றும் என் நினைவைவிட்டகலவில்லை. பல தடவைகள் அந்தக் கோயிலுக்குச் சென்றதாக நினைவு.

அப்போது அது பாரதத்தில் பிறந்த மதமென்றோ எனது தாய் நாட்டிலேயே என் சகோதரர்கள் அதனை அனுஷ்டிக்கிறார்களென்றோ எனக்குத் தெரியாது. சீனர்களின் தெய்வமாகத்தான் புத்த பகவான் எனக்கு அறிமுகமானார். பின்னர் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழியின் தலைசிறந்த காவியாங்களுள் ஒன்றான மண்மேகலை மூலம் மனதுள் ஆழப் பதிந்தார்.

ஆனால் என் மகனுக்கு....?

கொடிகட்டிப் பறக்கும் ஆசையால் எவ்வளவு சின்னஞ் சிறிசுகள் கொடியவர்களாக்கப்பட்டு கொல்லப்படுகிறார்கள்.

அன்பு மயமான புத்தபகவான் மட்டும் இன்று இங்கு வந்தால்..? அந்தப்படத்தை எப்படியாவது வாங்கிவிடவேண்டுமென்ற அவசரம் என்னுள் நிறைகிறது.

நான் என் மகளின் கையிலுள்ள படத்தை வாங்க முன்னேறுகின்றேன். “பார்!”

அந்தப் படம்... அந்தப் படம் விழுந்து உடைந்து துண்டு துண்டுகளாக....

“குஞ்சு” நான் வீரிடுகிறேன். என் கைகளிலிருந்த மலர்களை அப்படியே போட்டுவிட்டு என் மகள் மேல் பாய்கிறேன்.

அவளை அப்படியே பிடித்து அடி அடியென்று அடித்து.. கோபத்தால் என் கைகள் துடித்தாலும் அறிவு ‘ஆற்தலடை’ என்கிறது.

எங்கிருந்தோ ஏவியவன் சிரித்து ரசித்திருக்க, வந்து விழும் குண்டு தானும் சிதறி மற்றவர்களையும் சிதறாச் செய்வதற்கு குண்டின் மேற்கோபித்து என்ன பயன்?

“பகவானே, என் மகளை மணிமேகலையாக்க வேண்டுமென்றுதான் கனவு கண்டேன், ஆனால் என் மகளை அப்படியாக்க முடியாமல் செய்தவர்களை - இதோ சிதறிக் கிடக்கும் படம் போல என் கற்பனைகளையும் சிதறாச் செய்த மூலகர்த்தாக்களை நீயறிவாய், அசோகனின் மனதை மாற்றிய உன் அடியவர் போன்ற ஒரு தறவியைக்கூட எம் நாட்டிற்குத் தரமாட்டாயா?”

உடைந்து விட்ட அந்தப் படத்தை பார்த்து நான் விம்மி விம்மி அழுகிறேன். ஆனால் அழ வேண்டியவர்கள்...?

கு கு கு □ வீரகேசரி 17.05.1987

கு கு கு வீரகேசரி 17.05.1987

வெல்லடக்கிறங்கள்

ஓருங்கோ!

“வெல்! அது வெல் சத்தம்! வெல் வருகது”

கனகம்மாவின் மனம் ஏதோ ஆழ் உறக்க நிலையில் வெல் சத் தங்களுக்குள்ளேயே உலவுகிறது.

கட்டிலின் மேல் மீமலிந்து நலிந்துவிட்ட, அறுபது வயதானாலும் அதற்கு மேற்பட்ட வயோதிபத்தை உருவத்தில் காட்டுகிற அந்த உருவம் கண்மூடிப் படுத்திருக்கிறது. ஆனால் வாய் புலம்புகிறது.

“வெல்லடக்கிறாங்கள்! ஜயோ! வெல்லடக்கிறாங்கள்! படுத்திருந்தவாயே அந்த உடல்படும் அவஸ்தையிலிருந்தும், முகத்திலேற்படும் உணர்ச்சி மாற்றங்களிலிருந்தும் மனதின் பதைப்பு பார்க்கும் எவருக்குமே புலப்படுகிறது.

மகள் தாரணி அருகிலிருந்து ஆதரவுடன் வருடிக் கொடுக்கிறாள். ஆனால் அதைப்புரிந்து கொள்ளாது ஏதோவோர் உலகில் அவளது மனம் கிடந்து அவஸ்தைப்படுகிறது. அது கனவல்ல. பிரமையோ?

“திரும்பவும் வெல்லடக்கிறாங்கள். ஜயோ! எங்கையோ கிட்ட விழுந்துவிட்டுது. சத்தம் அப்பிடித்தான் கேட்குது. ஓம் ஏதோ மனக்குது. அது வெல் வெடித்த மனந்தான். அது கிட்டவிழுந்திட்டுது. அடுத்தது வந்தால்.... ஜயோ அடுத்தது வந்தால்... பக்கத்திலை விழுந்தால்.... ஜயோ வெல். வாருங்கோ பங்கருக்கு ஓடி வாருங்கோ... பயத்தோடு அவள் வாய்விட்டு அரற்றுகிறாள்.

“அம்மா, அம்மா, என்னைப் பாருங்கோ. தாரணியைப் பாருங்கோ” தாயின் நினைவை இங்கே மீட்டுவிட, அவனுக்கு சிறிது மன அமைதிதர தாரணி முயல்கிறாள்.

“தாரணி கூப்பிடுகிறாள். அது தாரணியின்றை குரல். தாரணி எங்கை? எங்கையிருந்து கூப்பிடுகிறாள்? எங்கையோ தூர் இருந்து..... இல்லை.... இல்லை..... பங்கருக்குள்ளையிருந்து.... இல்லை அப்பிடி யில்லை. நான் தான் பங்கருக்குள்ளை..... அப்படியுமில்லை..... மீண்டும் அம்மாவின் அரற்றல்.”

“அம்மா, அம்மா, கண்ணைத் திறவுங்கோ.”

“நான்..... நான்.....எங்கை இருக்கிறன்? தாரணி இருக்கிறாள். அது

உமா.... என்றை பிள்ளைகள்.... பேரப்பிள்ளைகள்..... மருமக்கள்....?" கனகம்மாவின் கணகள் சுற்றித் தேடுகின்றன.

"அம்மா கொஞ்சம் சாப் பிடுவமே? ஒருக்கா எழும்பியிருங்கோ. என்னென்ப பாருங்கோ."

"தாரணி எனக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிறாள். என்னைக் கைத்தாங் கலாகத் தூக்கி உட்காரவைக்கிறாள். உமாவும் உதவி செய்கிறாள். அங்க... பேரன் ரமணன் ஓடிவாறான். அந்தா தர்ஷன்"

"அம்மா இப்ப ரமணனுக்கும் தர்ஷனுக்கும் சோறுதீத்தப் போறா. நீ ஏதோ அவுக்குச் சோறு தீத்த யோசிக்கிறாய்." உமா தாரணியிடம் கூறுகிறாள்.

"ரமணனுக்கும் தர்ஷனுக்கும் சோறு தீத்த அந்த மாமரத்து ஊஞ்சலுக்குப் போகவேணும். நான் எங்கை இருக்கிறன்? ஒ இது என்றை வீடில்லை. சாவகச்சேரிக்கு வந்தனான். நடந்து வந்தனான். மாழ்ப்பாணத்திலையிருந்து நடந்து வந்தனான். அதுக்கு முதல் நீர்வேலியிலை என்றை வீட்டிலை ... அண்டைக்கு...."

ஜேயோ, ஷெல் வருகுது. ஜேயோ பயமாயிருக்குது. பங்கருக்கு வாங்கோ. தாரணி, உமா, ரவி எல்லாரும்... எங்கை பேரப்பிள்ளையள்..?"

"இங்கை பாருங்கோ அம்மா. ஷெல் ஒண்டு மில்லை. ஏன் பயப் படுகிறீங்கள்? ரமணன் அம்மம்மாவிட்டை வந்திருக்கிறான். மாமரத்து ஊஞ்ச லிலை வைச்சு ஆட்டி விளையாட்டுக் காட்டுறீங்களே?" உமா கேட்கிறாள்.

"மாமரத்து ஊஞ்சல்.... ரமணன்.... மாமரத்து ஊஞ்சல்.... ஒம் எங்கடை வீட்டு...."

"ஓம்மா ரமணனைக் கூட்டிக்கொண்டு மாமரத்தடிக்குப் போவமே?"

"ஓம் எங்கடை வீட்டுக்கு.... இது..... இது.... எங்கடை வீடில்லை. மாமரத்து ஊஞ்சல்.... அந்த மாமரத்திலை அதிலை ஷெல் வந்து விழுந்து வெடிச்சு... எல்லாம் சிதறி... ஷெல் வந்து விழுகுது. ஜேயோ.... ஷெல்லடிக்கிறாங்கள்."

"ஒரு வாய் சாப்பிடுங்கோ அம்மா"

"ஷெல் வருகுது. பங்கருக்கு வாங்கோ."

"ஷெல் ஒண்டுமில்லையம்மா. கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கோ. பார் உமா. எந்த நேரமும் 'ஷெல் ஷெல்' எண்டுதான் அம்மா முனுமுனுக்கிறா." தாரணி கவலையுடன் சொல்கிறாள்.

"அவ்வாலை அதை மறக்க முடியாதுதானே. தங்கச்சி ரோகினி

ஷெல்பட்டு சிதறிக்கிடந்ததை அவ நேரை பார்த்திட்டா. அந்த கோரக் காட்சியை ஆராலை மறக்கமுடியும்? எங்களுக்கே அதுக்குப் பிறகு எவ்வளவு தாக்கம்! அவ பெத்ததாய்.” உமாவும் தங்கை கொல்லப்பட்ட நினைவிலாழ்ந்து விம்முகிறாள்.

“நீயும் அழுதால் எப்படி?” தாரணி தங்கையைத் தேற்ற முனை கிறாள்.

“ஷெல்! ஷெல்! ஓடுங்கோ, ஓடுங்கோ.”

அம்மா புலம்புகிறாள் ‘மனம் சரியாய் பாதிக்கப்பட்டிட்டுது. அந்த ஷெல் சத்தங்களை மறக் கேலாம... அந்தச் சத்தங்கள் கேட்கிறதாய் ஒரு பிரமையிலை அவ இருக்கிறா... உமா தொடர்ந்தும் அம்மாவின் நிலையை ஆராய்கிறாள்.

“சாதாரண வருத்தங்களுக்கே மருந்தில்லை. வைத்திய வசதி யில்லை. போதாததுக்கு இடம் பெயர்ந்து ஓடித் திரிஞ்சு யாற்றை வீட்டிலையோ ஒரு அறையுக்கை வாழவேண்டிக்கிடக்கு. அவவுக்கு ஒரு நல்ல வைத்தியம், நல்ல சூழல், ஒண்டுமில்லை.” தாரணி ஏங்குகிறாள்,

“ஷெல்லடிக்கிறாங்கள், ஜீயோ ஓடுங்கோ”

“அம்மா, இங்கை ஒரு சத்தமும் கேட்கேல்லை. என்னைப் பாருங்கோ. உமாவைத் தெரியுதே?”

“உமா” ஒம் ... உமா நான் எங்கை இருக்கிறன்?”

“நீங்கள் எங்களோட, உங்கடை பிள்ளைகளோடை, பேரப் பிள்ளைகளோடை இருக்கிறீங்கள். தம்பி கொழும்புக்குப் போக பாஸ் எடுக்கப் போட்டான். புதன்கிழமை கொழும்புக்குப் போவும். அங்கை ஸைற் இருக்கும். ரேஷயோ கேட்கலாம். ரி.வி. பார்க்கலாம்.”

“ஆமி இருக்குமே? ஷெல் அடிச்சுக்கொண்டு வருமே? ஷெல்லடிக்கிறாங்கள். ஆமிவருகுது.” கனகம்மா மீண்டும் அதே ஷெல்லடி உலகத் துள் பிரவேசித்து விட்டாள்.

“அம்மா ஒரு வாய் சாப்பிடுங்கோ. அம்மாவுக்குச் சரியாய் வேர்க் குது. நல்ல வெயில். எங்களின்றை மனம் எரியிறுமாதிரி இயற்கையும் எரியது. அந்தக் காலத்திலை அரசன் சரியான ஆட்சி செய்து, மக்கள் மகிழ்ச்சியாபிருந்தால், மாதம் மும்மாரி பெய்யுமென்டு நம்பினவையாம்.” தாரணி சொல்வதைக் கேட்டு உமா சிரித்தாள்.

“இந்த வெயிலுக்கு எங்கடை வீட்டிலை வடக்காலில் வேப்பமர நிமிலிலை இருந்தால் வெயிலெண்டதே தெரியாது.” உமா ஏக்கமும் வேதனையுமாகச் சொல்கிறாள்.

“അമ്മാവിന്റെ പൊழുതു വേപ്പമരത്തടിയിലെ താനേ കളിയിന്തു. വേപ്പമരത്തടിയിലെ രമ്യൻനെയും, തുരുത്തനെയും വിണ്ണാധാട വിട്ടു, കത്തചൊബലി, ചോറുട്ടി... അവൻ മുഴുക്ക വില്ലെലു.

“വേപ്പമരത്തടിയിലെയേ ഇരുക്കിന്റെ?” കനകമ്മാ മുകമ മൾക്ക് കേട്കിന്നാൻ. താരണി, ഉമാവൈപ്പ് പാരക്കകിന്നാൻ.

“ഓമ്മമാ, ചരചക്കാവും കത്തക്ക വാദ്ധാവാമ്”

“സരസ.. എങ്കെ സരസ്?” കനകമ്മാ മുണ്ണു മുണ്ണുക്കിന്നാൻ.

സരസ ഏൻ വരേല്ലെ? അവിന്റെ പ്രേപ്പബെദ്യൻ ഭേദല്ലിലെ തലെ ചിത്തി.. അതുകൾ കത്തിനി കത്തു.”

“ജ്യോ ഭേദലും വരുതു. ജ്യോ പയമാധിരുക്കു.” “അമ്മാ, അമ്മാ, ഭേദലും വരേല്ലെ. പുയപ്പടാതേങ്കോ. നാണാക്കു നാഞ്കൾ കോമുമ്പുക്കുപ് പോവമും. അങ്കൈ...”

“കൊമുമ്പിലെ ആധി ഇരുക്കാതേ? ഭേദല്ലിട്ടുകാംക്കേ?” അമ്മാ പയത്തുടൻ മിരണ്ണു വിശ്രിക്കിന്നാൻ.

“വീട്ടെ പോവമമ്മാ. എങ്കന്തെ വീട്ടെ പോവമേ?”

അന്തക കൺകൾിൽ ആവലു കുഴപ്പുകുകിന്നും.

“വെഴിച്ചത്തമേ കേട്കാത അന്തക കാലമ മാതിരി” അവനുടെയ മുകത്തിലേ പിരകാശമ്.

“രോകിനി... രോകിനിയും അങ്കൈ.... ജ്യോ ഇല്ലെലു... ഭേദല്ലപ്പട്ടുച്ചേരുതുപ് പോനാൻ. ജ്യോ എന്റെ പിൻ്ഩെ... ഭേദലു! ..... ഭേദലുവരുതു, ഒടുങ്കോ....” അന്തു തായ് അരർഹിക കൊണ്ടേയിരുക്കിന്നാൻ.

ഊഊഊ

□ 1998

ஒரு வீட்டில் கல்லூரியிலிருந்து மறைவதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. அதே வீட்டில் கல்லூரியிலிருந்து மறைவதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கிறது.

அனால் முடியவில்லை

அதிகாலையிலேயே ஊரெங்கும் ஒலித்த அந்த ஒலிபெருக்கி அழைப்பு “நீங்கள் நிம்மதியாக உறங்கும் காலம் இதுவரை வரவில்லை” என்று உணர்த்துவது போல அனைவரையும் அவசரப்படுத்தி எழுப்பியது.

அனைவரையும் பிள்ளையார் கோயிலடிக்கு வந்து சேருமாறு அரைகுறைத் தமிழில் ஒலிபெருக்கி அழைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சுற்றி வளைக்கப்பட்ட அப்பகுதியில் ஆங்காங்கே நின்றுகொண்டி ருந்த இராணுவத்தினர் கண்ணிற்பட்ட அனைவரையும் கோவிலடிக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். வீதியிலும் ஒழுங்கைகளிலும் அடிக்கடி இராணுவ வாகனங்கள் ஓடித்திரிந்தன.

தாரணிக்கு எதையும் நிதானித்துச் செய்ய முடியவில்லை. பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு கோயிலடிக்குப் போவதா? வீட்டில் நிற்பதா?

யாராவது ஒருவர் வீட்டில் நிற்கலாம். அதற்கு அனுமதியுண்டு. ஆனால் அம்மாவின் நிலையில் அவளைத் தனியே விட்டுப் பொகவி யலாது. எனவே அவனுடன் யாரோ ஒருவர் நின்றாக வேண்டும். நாட்டுப் பிரச்சினைகளால் உடல் நலம் மட்டுமென்று மனநலமும் பாதிக்கப் பட்டிருந்தாள். அம்மா, நேற்றுக்காலை அந்த கிராமத்தையே அதிரவைத்த அந்த வெடிச்சத்தத்தை கேட்டதிலிருந்து ஒரளவு தேறியிருந்த அம்மாவின் மனநிலை மீண்டும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.

நல்லவேளையாக தங்கை உமாவின் குடும்பமும் ஒன்றாக இருப்ப தால் பரவாயில்லை. இல்லாவிட்டால் கணவன் நாகராஜன் வெளிநாட்டி விருக்கும் இந்நிலையில் அவள் மிகவும் சிரமப்பட்டிருப்பாள்.

சுற்றிவளைப்பின் போது பிள்ளைகளைத் தனியாக அனுப்புவது, நினைக்கக்கூடிய காரியமா?

அவர்கள் தேனீரையாவது குடித்துவிட்டு போகட்டும் என அவள்

அவசர அவசரமாகத் தேவையில் தயாரித்தாள்.

“தேத்தண்ணியை குடியுங்கோ”

“கும்மா இருங்கோ அம்மா. இப்ப தேத்தண்ணி குடிக்கேலுமே?” மகன் ரமணன் சள்ளுனர் சீறினான். தவிக்கும் அவனது மனநிலை அதிலே புரிகிறது.

அவனுக்குப் பதினான்கு வயது தானாகிறது. ஆனால் அப்பாவைப் போல வளர்த்தி அதிக வயதைக் காட்டுகிறது. மாநிறமென்றாலும் சுருள்முடியும் துருத்தருக்கும் கண்களுமாக.

“அந்தக் கண்களை இன்று ஏதோ பீதியொன்று கொவியிருக்கின்றதோ?” தாரணி மகனைக் கூர்ந்து கவனிக்கின்றாள். மகனின் வளர்ச்சியை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து பரவசப்பட முடியாத ஒரு தாய்.

அநேகமாக எல்லாத்ததாய்மாருக்கும் இதே நிலைதான்.

விடிந்தும் விடியாததுமாக அந்த ஒலிபெருக்கியின் அறிவிப்புடன் அவனுள் புகுந்த கலக்கம் புரண்டு கொண்டேயிருக்கிறதே.

“அம்மா நீங்களும் வரமாட்டியளே? எனக்குப் பயமாயிருக்கு”. மகள் சரளா அழுகை இதோ வந்துவிட்டேனென்னும் குரலில் கேட்கிறாள்.

ரமணனை விட இரண்டு வயது குறைவு. ஆனால், பதினொரு வயதிலேயே பருவமடைந்து விட்டதால் அந்த மெருகு தாயின் மனக் கலக்கத்திற்கு காரணமாயிருக்கிறது.

நானும் போவுமோ? பொருட்கள்பற்றி அக்கறையில்லை. ஆனால் அம்மா..? பக்கத்து வீட்டு மேன்கா நின்றால் அம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டுப் போவோமோ?

“அக்கா நாங்கள் போட்டுவாறும்” உமா கூறிக்கொண்டு புறப்பட அவனுடைய கணவன் சுசனும் மகன் சுரேஷைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்படுகின்றான்.

“நீங்கள் வரேல்லையே அம்மா?” சரளா போகமனமின்றி நின்றாள்

“அம்மாவைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லி மேன்காவிட்டை சொல்லிப்போட்டு நானும் வரட்டே?” சட்டென தாரணி எடுத்த முடிவுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் உமா தயங்குகிறாள்.

“இந்த நேரம் மற்றவையை வந்து அம்மாவைப் பார்க்கச் சொல்லுறது சரியில்லை அப்ப நான் நிக்கட்டே?” எனத்திரும்பினா

“இப்படியே யோசிச்சுக்கொண்டு நின்டா பிரச்சனை. ஒண்டுக்கும் பயப்படாதேங்கோ. நானும் போரேன் தானே,” ஈசன் தெழுப்படிட்டு “வா உமா” என அவசரமாகப்புறப்பட.....

ஈன்றபொழுதில்.....

“நான் பெரியம்மாவோடு” என முரண்டு பிடித்து அழ ஆரம்பிக்கிறான் சுரேஷ்.

“சரி நில” என்று அவனையும் விட்டுவிட்டு அவர்கள் பற்பபடுகிறார்கள்.

முன்று வயதைக்கூட எட்டிப்பிடிக்காத சுரேஷைத் தூக்கிகொண்ட போது மல்லிகைச்சரமாய் அவனது கரங்கள் கழுத்தை வளைத்துக் கொள்கின்றன.

மனத்திலிருந்த கொஞ்சநஞ்ச நிம்மதியும் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு பிள்ளைகளுடன் ஓடிவிட, அவளது மனம் தவியாய்த் தவித்தது.

“கடவுளே, பிள்ளையாரே, நீதானப்பா எங்களைக் காப்பாத்த வேணும்” மனமுருக இறைவனை வேண்டினாள்.

மனத்திலிருந்த “திக் திக்” உணரவு அகலமறுத்தது.

சோதனையிட வருபவர்களின் சந்தேகத்தை தேடிக்கொள்ள விரும்பாத அவள் வாயிற் கதவைத் திறந்தே வைத்திருந்தாள்.

அதையே வாய்ப்பாகக் கருதி, களவுடுக்க வருபவர்கள். பற்றிய பயத்தால் தாரணியின் கவனம் அடிக்கடி வாசலில் பதிந்தது.

அம்மாவிற்கு வேண்டியதைச் செய்தபின் எதுவுமே செய்யத் தோன்றாத நிலை

சுரேஷ் வாயிலைத்தாண்டிப் போய்விடுவானோ? என்றொரு பயம்

அவன் வெளியே நிற்க ஏதாவது சம்பவம் நடந்து, எதிரும் புதிருமாக சுடுபட்டு, நடுவே அகப்பட்டால் என்ற நடக்கக்கூடிய நிகழ்வொன்றின் கற்பனை, அவன் அப்பால் இப்பால் போவதையே அனுமதிக்க மறுத்தது.

அவர்கள் வந்ததும் உண்ண ஏதாவது வேண்டுமே என்பதற்காக, ஏனோதானோ வென்றொரு சமையலைச் செய்துகொண்டிருந்த போது வெளியே யாரோ விசிலிடிக்கும் சத்தம், தொடர்ந்து சிரிப்பது....?

சுரேஷ்!

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

அவன் வினையாடிக் கொண்டிருந்த கார் ஒரு மூலையில் தனித்துக் கிடந்தது.

தாரணி வெளியே ஓடினாள்.

சுரேஷ் சிரித்தபடியே கேற்றை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். கேற்றின மேலாக எட்டிப்பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் ஒர் இரா

ന്നുവ വീർൻ.

“കറേച്ച്” താരണി അമൈക്കവുമും ഇരുവരിൻ കവനമുമും താരണിയിൽ പക്കമെ തിരുമ്പിയതു.

“അങ്കിൾ” കറേച്ച് അവനെങ്ക സട്ടിക്കാട്ടി മേലുമും ഏതോ തൻ മൃഖലയിൽ ക്ഷയമുണ്ടാണ്.

അന്ത ഇരാന്നുവ വീർന്നുമും അവനെപ്പാർത്തു ചിന്ദേകപാവത്തുടണ്ട് പുന്നകൈത്താൻ.

“ആമി കുട്ടി” വാധ്യവരെ വന്നത വാർത്തൈകൾ, കുമ്ഹന്തെ അവനുകൂളാവു അരുകിലും നിന്റെതാന്ന് പോലുമും തൊന്നിടൈക്കുന്നോ ചിക്കിക്കൊണ്ടാണ്.

അവൻ വിന്നെവാകഷ് ചെന്ന്റു കുമ്ഹന്തൈയെത് തൂക്കിക്കൊണ്ടാണ്. “ഉന്ക പുത്താ?”

അവൻ ഒപ്പുക്കൊണ്ടുനുമും പാവനെയിലും തലയശൈത്യതു ഒരു പുന്നകൈയെ ഉത്തിരത്തു വിട്ടുതെ തിരുമ്പിനാണ്.

അവനുമും കടമെയിലേ കവനമാധിരുന്താണ് പോലുമും, കുമ്ഹന്തൈയുടണ്ട് എതുമും കത്തൈക്കവില്ലെല്ല.

അതു തന്റകാലിക നീമ്മതി യെൻപതു അവനുകൂള തെരിയും.

‘വழമൈയിലും ഇനിപ്പു, ഭരാപി എൻപവ്രത്രൈ വാംകിക്കൊടുത്തു, തൂക്കി വിണ്ണാധി കുമ്ഹന്തൈക്കണാ ഇവർകൾ വശപ്പട്ടുത്തി വിടുവാർകൾ. രമണനുമും, ചരണാവുമും വൺരാമലേ കുമ്ഹന്തൈക്കണാക ഇരുന്തിരുന്താലും നീമ്മതിയാക ഇരുന്തിരുക്കലാമ്.’

‘ഇപ്പോതു അവർക്കുനുക്കു ചെക്കിംഗ് മുഴുന്തിരുക്കുമാ? തലയാട്ടി മുൻ പോധ വന്തിരുപ്പാർക്കാാ? അവർക്കുന്നുനേയേ പോധിരുന്താലും എവ്വளാവു നീമ്മതിയാക ഇരുന്തിരുക്കുമും! ഇനിമേലും ചെക്കിംഗ് എന്ന്റാലും, അമ്മാവൈപ്പ് പാർക്ക ഉമാവൈ വിട്ടുവിട്ടു നാാൻ പിൻണൈക്കൊണ്ടു പോകവേണ്ണുമും.’

“അങ്കിൾ, അങ്കിൾ” കറേച്ചിൻ ആരവാരത്തൈക്കു കേട്ടു അവൻ തിരുമ്പിയപോതു വാചലിലും നാഞ്ഞു ഇരാന്നുവീർക്കാണ്.

താരണി അവർക്കണ നോക്കി വന്തൊാണ്. അവനെ മുന്തിക്കൊണ്ടു, കറേച്ച് ഓഡിവന്തൊാണ്.

“അൻറി വീടു ചെക്കപ്പണ്ണ വന്തതു” ഒരുവൻ അവൻിടമും താമും വന്നത കാരണത്തൈക്കു കൂറിക്കൊണ്ടിരുക്കൈയിലേയേ.

“തമ്പി വാംക” എന്ന്റു ഒരുവൻ കറേചേരുതെ തൂക്കി മേലേ എനിന്തു

பிடித்து விளையாட்டுக்காட்டனான்.

“அங்கிள்” என்று அவன் அந்த விளையாட்டினால் ஏற்பட்ட சந்தோசத்தோடு உர்சாகமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“போய்ச்செக் பண்ணுங்கோ” என்றாள் தூரணி.

“நீங்க வரவேணும். நாங்கள் களவு செய்ய இல்லோ” என்றான் அவன்.

களவு எடுத்து விட்டார்களென்ற குற்றச்சாட்டு வராதிருக்கவோ, தனியாகப் போய் ஆபத்திலே மாட்டிக் கொள்ளாதிருக்கவோ வீட்டின் உரிமையாளருடன் சென்று வீட்டைச் சோதனையிடுவது அவர்களது வளக்கமாயிருக்கலாம்.

“ஆனால் இவர்களுடன் தனியாக உள்ளே போவதா?” என்ற தயக்கம் இயல்பாக எழுந்ததுடன் பல ஆண்டுகளாகக் காலத்திற்குக் காலம் வெவ்வேறு பெயர்களில் வந்த இராணுவவீரர்களால் பெண்கள் பட்ட அவலங்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் மனதினுள் குப்பென்று தோன்ற எதுவுமே செய்யமுடியாத நிலை. தயங்கித்தயங்கி அவள் அவர்களை அழைத்துச் சென்றாள். அவளது இதயத்தின் திக் திக் ஒலி அவனுக்குக் கேட்டது. கைகள் வெடவெடக்க உடல் தெப்பமாக நனைந்தது.

அம்மா இருந்த அறைக்குள் சென்றதும்

“யார் இது?” என்ற கேள்வி பிறந்தது.

“அம்மா. அவனுக்கு வருத்தம்.”

அவனது பதிலை ஊர்ஜிதப்படுத்தவோ என்னவோ நால்வரும் அம்மாவின் அருகே சென்று பார்க்கின்றனர்.

அரவம் கேட்ட அம்மா விழித்துப்பார்க்கிறாள்

“அம்மம்மா” இராணுவவீரனின் தோளிலிருந்தபடி சுரேஷ் அழைத்தான்.

அம்மாவின் மன்றிலை என்னவாகுமோ? எனப்பயந்தாள் தூரணி.

ரிவிரச இராணுவ நடவடிக்கையின் போது ஷெல் வீட்டின் மேல் விழுந்ததாலோ தொடர்ந்த குண்டுச் சத்தங்களாலோ மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட அம்மாவை ஆழி என்ற சொல்லும் ஷெல் சத்தமும் யிகவும் பாகிப்பதை அவள் அறிவாள்.

ஆனால், அவள் மீண்டும் அயர்ச்சியடன் கணக்கள் மூடியபோது, “அப்பாடா” என்றிருந்தது.

ஒருவன் அம்மாவின் பக்கம் உட்கார்ந்து “அம்மா சொகமா? ஹோஸ்பிற்ரல் போறது? மருந்து எல்லாம் எடுக்கிறது?” என்று சுகநலம் விசாரிக்க ஆரம்பித்தான்.

- “நான் யாப்பாபட்டுணுவாறது. மகே அம்மே இது மாதிரி சொகமில்லே” அவன் தாரணியின் பக்கம் திரும்பிக்கூறுகிறான். அவன் தனது தாயை அம்மாவில் காண்கிறானா? அப்படியானால் தனது சகோதரி யைத் தாரணியில் காண்பானா? தாரணியின் உளநடுக்கம் மட்டுமல்ல உடல் நடுக்கம் கூட இன்னும் நிற்கவில்லை.

அவள் அவனைப் பார்த்தாள். மனதை ஊடுருவிக் காணும் சக்தி அவனுக்கு இல்லையே.

‘அம்மே மிச்சங் கவனம் பார்க்கிறது. ஹோஸ்பிற்ரல் போய் மருந்து கொடுக்கிறது.’

அவர்கள் புறப்படுகிறார்கள். சுரேஷை அவர்களிடமிருந்து பிரித்து வாங்குவதற்கு அவள் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது. உயர்மான அங்கிளின் தோளிலிருந்து விளையாடுவதற்கு இயல்பாகவே இருந்த விருப்பத்திலிருந்து விடுபட முடியாமல் அவன் அழுதான்.

அவர்கள் கண்ணவிட்டு மறைந்ததும் ஏதோ ஒரு நிம்மதி உணர்வு.

அடுத்த கணமே பிள்ளைகளின் நினைவு பிடித்தாட்டத் தொடங்கியது.

சமையலை ஒருவாறு ஒப்பேற்றி, அம்மாவுக்கு உணவுட்டி முடிக்கிறாள்.

ஓருவாறு காருடன் மீண்டும் ஜக்கியமாகி இருந்த சுரேஷை அழுத்து உணவுட்ட ஆரம்பிக்கின்றாள்.

தெருவழியே கூட்டங்கூட்டமாக பரிசோதனைக்குச் சென்றிருந்தவர் கள் திரும்பிக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

இவர்களை எங்கே காணவில்லை?

கேற்றுடியில் அவர்களைக் கண்டதும் தான் இதுவரை மனதிற்குள் உட்கார்ந்து உலுக்கிக் கொண்டிருந்த பயஉணர்வு வெளியேறியது.

பிள்ளைகளின் முகங்கள் பேயைக் கண்டவர்களின் முகங்கள் போலிருக்கின்றன.

“அம்மா” சரளா ஓடிவந்து கட்டியணைத்துக் கொண்டு விம்முகிறாள்.

“என்னம்மா நடந்தது?” தாரணி மகளை ஆதரவாக அண்ட்து ஆசுவாசப்படுத்துகின்றாள்.

“அம்மா ராகவன் அண்ணாவை கொண்டு போறாங்கள்” சரளா விம்மலூம் பொருமலுமாகக் கூறினாள்.

“ஜியோ அது ஒரு பாவமுமறியாத நல்ல பிள்ளை. அதையேன் கொண்டு போறாங்கள்?” தாரணி அதிர்ந்து போய்க் கேட்டாள்.

“இவங்கள் என்னத்தை வைச்சுப் பிடிச்சாங்களோ? பிடிப்பட்டுப்போற நாலைலஞ்சைசுயும் பாக்கேலாதக்கா. பயந்து போய், தூக்குத் தீத்ததுகள் மாதிரி, அந்தப் பிள்ளையளின்றை முகங்கள் நினைவிலை இருக்குமட்டும் சாப்பிட்ட மனம் வராதக்கா” உமாவும் கலங்கிப் போயிருந்தாள்.

“சரி சரி போய் கை கால் முகங் கழுவங்கோ. அவங்கள் கொண்டு போய் விசாரிச்சுப் போட்டு விடுவங்கள்.” அவர்களின் மன நிலையை மாற்றும் முயற்சியில் ஈசன் இப்படிக் கூறினான்.

“இப்படித்தான் பாடு அண்ணாவை நாலு நாள் விசாரிச்சிட்டு விட்டாங்கள். வந்த மூன்றாம் நாள் ஆள் சரி.”

ரமணன் விரக்தியுடன் கூறினான்.

சரளாவினால் அழுகையை நிறுத்த முடியவில்லை.

“அம்மா எனக்கு உங்களைப்பற்றித்தான் யோசனை. செக்கிங் எண்டு வந்து.... நீங்களும் தளிய....”

இந்தச் சின்னப்பெடியனுக்கு இவ்வளவு சிந்தனையா? தாரணி வியந்தாள்.

“ஓ. வந்து செக் பண்ணினாங்கள். நல்ல டெசென்ராய் நடந்தாங்கள்”.

“அவை பொதுசனத்தோடை அன்பாய் நடந்து மக்களின்றை அன்பைப் பெறவேணுமெண்டு சரியாய் பாடுபடுகின்ம்” ஈசன் விளக்கம் கொடுத்தான்.

அந்த வீட்டிலுள்ளவர்களின் மனங்களில் பயமும் வேதனையும் வியாபித்துக்கிடக்க வீடு மரணம் நடந்த வீடு போல இருந்தது.

ஓ ஓ ஓ

□ தினக்குரல் 17.05.1998

இருப்புமும் வரிசையாகக் கிடந்த கட்டில்கள். அதில் வெள்ளை வெளேரென்ற விரிப்புகள். மருந்து நெடியும் நோயாளர்களிடையேயிருந்து புறப்பட்ட பல்வேறுபட்ட நெடியும் நாசியுடே படையெடுத்து வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஜனனி தாய்மையின் முழுமையுடன் ஒரு கட்டிலில் அமர்ந்திருந்காள்.

வழிமையாக புதுநேரம் 12 மணிக்கு வந்துநிற்கும் தேசிக்கனைக் காணவில்லை. ஜனுனியின் அருகே அமர்ந்திருந்த அவளது தாய் நித்தி யலட்சுமியின் மனம் ஒரு நிலையிலில்லாது அலைந்து, அல்லாடியது. மகன் தேசிக்கனை எதிர்பார்த்தது.

தனக்கு ஒரு பேர்க்குழந்தையைத் தரத் த்யாராகிக் கொண்டிருந்த ஜனியிடம் தன் ஜயங்களைக் கொட்டி அவளை அரண்டுபோகச் செய்யழூயாத நிலை.

கேட்டும் 12.25.

ஜனனியைப் பார்க்க வந்த சரசு மச்சாஞ்சும் முத்தையா அண்ணை யும் போய்விட்டார்கள். ஆனால் இன்னும் தேசிகனைக் காணவில்லை.

‘சைக்கிள் காற்றுப் போய் ஏதும் கவுட்பபடுகிறானோ? என்னவோ?’ நித்தியல்ட்சமியின் அறிவு இப்படி சமாதானங் கூறினாலும் மனதின் மூலையிலிருந்து அந்தச் சந்தேகந் தலைநீட்டிக்கொண்டிருந்தது

‘வரும் வழியிலெங்கையாவது இராணுவம் பிடித்திருக்குமோ?’

“அம்மா” ஜனனியின் குரல் அவளது கவனத்தைத் திருப்புகிறது.

“என்ன ராசாத்தி?”

“அண்ணையே இன்னும் காணேல்லை. எனக்கும் அடி வயித்திலை

மெல்ல வலிக்கிற மாதிரி இருக்குது.” ஜனனியின் மனக்கலவரம் முகத்திலும் குரவிலும் பிரதிபலித்தது.

“டோக்ரர் சொன்ன நாளிலும் ஒருநாள் கூட்டுது. கடவுளே, பிள்ளையாரே, அம்மாளாச்சி, ஏதோ இண்டைக்கெண்டாலும் சுகமாய்ப் பிறந்திட வேணும்.” நித்தியா கையெடுத்துக் கும்பிட்டுப் பிரார்த்தித்தாள்.

“அண்ணே ஏன்மா வரேல்லை?” ஜனனி மீண்டும் அண்ணையைப்பற்றிய கேள்விக்கே போனாள்.

“சைக்கிள் ஏதும் பிரச்சனையாயிருக்கும்” மகளுக்கும் தனக்கும் சேர்த்து ஆறுதல் கூறினாள் நித்தியலட்சுமி.

வெளியே சென்ற இளைஞனோ யுவதியோ குறித்த நேரத்தினுள் திரும்பாவிட்டால் அவர்கள் வரும்வரை ஏங்கித் தவிக்க வேண்டிய நிலையிலேதான் யாழ்ப்பாணத்தவர் இருக்கிறார்கள்.

நேரம் பிற்பகல் 1.30

தேசிகன் இதுவரை வந்துசேரவில்லை. இப்பொழுது முன்பு நினைத்து மனதைத் தேற்றிய “சைக்கிள் ஏதாவது பழுது வந்திருக்கும்” என்ற சமாதானமெல்லாம் ஒரு மூலையில் ஓடுங்கி விட, அந்தச் சந்தேகம் அவனுடைய மனம் முழுவதும் வியாபித்துக்கொள்கிறது.

‘ஏதாவது சென்றியிலை தேசிகனை ஆயி பிழிச்சிருக்குமோ? கடவுளே, பிள்ளையாரே, ஒன்றும் நடக்காமல் இருக்கவேணும்.’ மனம் பிரார்த்திக்கத் தொடர்க்கிறது.

“அம்மா, தாங்கேலாம் இருக்கம்மா, ஜயோ! அம்மா, விட்டுவிட்டுக் குத்திற குத்து! இதை எப்பிடித்தாங்கிறது? அம்மா, கனநேரம் இப்பிடியிருக்குமோ?” ஜனனி துடித்துக் கதறினாள்.

ஜனனியின் அருகிலமர்ந்து ஆதரவாய் அணைத்துக் கொள்கிறாள். மகள் தாயை இறுகப்பற்றியவாறு துடிக்கிறாள்.

முதற் பிரசவம்: கூடியநேரம் இந்த வேதனையை அனுபவிக்கத் தான் வேண்டும். தேசிகன் பிறந்தபோது அவள் பட்டபாடு! இருபத்தெட்டு வருடங்களுக்கு மேலாகியும் அந்த வேதனை இன்னும் நினைவிலிருக்கிறது. ஆசைகள் எதிர்பார்ப்புக்கள் எல்லாம் அந்த நேரத்தில் எங்கோதலைமறைந்துவிட, வேதனையில் புழுவாய்த் துடித்த துடிப்பு!

இருபத்தெட்டு வருடங்களின் பின், இந்தக்கணத்திலே கூட, ஜனனி யைக்கூட ஆறுதல் கூறித் தேற்றமுடியாமல் தனக்கு ஆறுதல் தேடி, அவனை நினைத்து அவனுக்காக அவளது மனம் ஏங்கித் தவிப்பதால் ஏற்படும் வேதனை!

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் தாய்க்கு தொடர் கதையாகிவிட்ட

തുൻപന്കനുമ் തുയരങ്കനുമ്

“അമ്മാ, ജൂഡോ അമ്മാ, എന്റെ കൈയെപ്പ പിഠിയുംകോ, ഇതെങ്കിൽ കുറൈക്ക മരുന്തൊന്നുമില്ലെല്ലയേ? ജൂഡോ, അമ്മാ,” ജീന്നി കത്രു കിന്റാണ്,

“എല്ലാരുക്കുമും ഇപ്പിഠിത്താൻ ഇരുക്കുമ്പിൻണാണ്, കൊആർക്കനേരന്താൻ, ഒരു മാതീരിപ് പൊறുത്തുക്കൊണ്ട്” മകനുടെയു തണ്ണെയെക്കു കോളി വിട്ടു, അഞ്ഞത്തു ആയുതലം കൗരുവത്തെവിട അവണാൾ എന്ന ചെയ്യ മുച്ചിയുമ്?

“തേസികൻ വരക്ക കാണേല്ലെല്ലയേ. ഇന്തപ്പിൻണാണ്യെൻ പിരച്ച ക്കണ്ണയില്ലാമല്ല പോധവര, അതുകാണ് വെണിയിലെ പോനാൾ, നാംകാൻ കവലെപ്പടാമലിരുക്കക്കൂടിയതായും ഒന്നുമും ചെയ്യേലാതേ. ഇന്ത വേതനങ്കു മുച്ചിവു കാലമേ ഇല്ലെല്ലയേ?” അവനുടെയു മനമും തേസിക ഞെത്തു തേടിക്കു കവലെപ്പടത്തു തൊടംകിയതു.

നേരമും പിന്നപകൾ 3 മണി

சക്തി അവർക്കണിരുന്ത ഇടത്തെ നോക്കി വന്തുകൊണ്ടിരുന്താണ്. നിത്തിയല്ലടക്കമിയിൻ തന്നക്കെയിൻ മകാൻ. ധാർമ്മ ക്ഷശ്ചേരിയിലും പണിയാർഹ്യക്കു റാണ്. തേസികനെ വിട ആദ്ദേഹം മാതൃകാണ് ഇണ്ണായവാണ്.

“ജീന്നി എപ്പിഠിയിരുക്കകിന്റാണ് പെരിയമ്മാ?” ജീന്നിയെപ്പ പദ്ധതിയിലാരാണ്ണെന്നും അരുകിലും വന്തു നിന്റകിന്റാണ്.

“കുത്തെമുമ്പീട്ടുതു.” നിത്തിയല്ലടക്കമിയിൻ പതിലും വാധിലിരുന്തു പുറപ്പട്ടുകു കൊണ്ടിരുക്കുമും പോതേ

“ജൂഡോ, സത്തിയക്കാ, എന്നാലെ ഏലാമലിരുക്കക്കകാ. എന്നക്കാ ചെയ്യും?” ജീന്നി സക്തിയിൻ കൈയെപ്പ പിഠിത്തുക്കൊണ്ടോടെ കെങ്ങീനാണ്.

“വാംകോ തങ്കക്കി ലേപാർ റൂമുക്കു” വെൺണാം ഉടൈഡിലും, മെല്ലിലും മുറുവലുണ്ട്, അഞ്ചാക വന്തു അന്തു അമൈപ്പുക്കൂടു അവണാപ്പ പയമുരുത്തുവുവു പോലും മിരട്ചിയുണ്ട് വിലിത്താണ് ജീന്നി.

“അമ്മാ, എനക്കുപ്പ പയമാധിരുക്കമ്മാ” പയമുമും കെങ്ങുക്കതലുമാകതു തൊടംകി കുരലു തമുതമുക്ക അമൈക്കെയുണ്ട് മുച്ചിക്കിന്റാണ്.

“ഒന്നുമില്ലെല്ലപ്പ പിൻണാണ്, ഇനിക്കു കെതിയായപ്പ പിന്നതിനുമും. പയമിപാമലും പോങ്കോ.” നിത്തിയാ ആതരവാകകു കൗരുകിന്റാണ്.

താതി അവണാ അമൈത്തും ചെല്കിന്റാണ്. തിരുമ്പിത്ത തിരുമ്പിപ്പാർത്തപാടി ജീന്നി ചെല്വതെപ്പ പാർക്കപ്പ പരിതാപമാക ഇരുക്കിന്റതു.

“നീങ്കാണ് ചാപ്പിഠിട്ടാംകണാണ് പെരിയമ്മാ? നാൻ ഷോന്റ് ലീവിലെ വന്തുനാണ്. നീങ്കാണ് ചാപ്പിഠിട്ടുമും നിഞ്ഞിട്ടുപും പോന്നാണ്.” സക്തി ഇപ്പാടി

கூறியதும்,

“இவன் தேசிகன் மத்தியானம் பதினொண்டுக்கே வந்திடுகிறவன். இண்டைக்கு இன்னும் காணேல்லை. எனக்கு ஓரே யோசனையாய்க் கிடக்கு” என அவள் கூறும்போதே கண்கள் கலங்கித் தத்தளிக்கின்றன.

“இண்டைக்குக் குளப்பிட்டிப் பக்கம் ஏதோ பிரச்சினையாம். கொஞ்ச நேரம் போக்குவரத்தொண்டும் நடக்கேல்லையாம். அதுதான் நானும் பின்னேரம் கெதியாய்ப் போவமென்டு இடையிலை ஷோற் லீவிலை வந்தனான்.”

“கடவுளே, இதென்ன சோதினை? என்றை பிள்ளைக்கு என்ன நடந்துதோ?” நித்தியல்ட்சுமி இப்போது அதிகமாகப் பயப்பட ஆரம் பித்தாள்.

“ஒன்டும் நடந்திருக்காது பெரியம்மா. பிரச்சனையெண்டாப்போலை விட்டை திரும்பியிருப்பார். உங்களுக்குச் சாப்பிட ஏதாவது கண்ணிலை வாங்கிக்கொண்டு வரட்டோ?” சக்தி ஆறுதல்கூறி அவளை உணவு ருந்தச் செய்யமுயன்றாள்.

“எனக்கொண்டும் வேண்டாம். இவள் ஜனனி அழுகிறதைப் பார்க்கப் பெரிய பாவமாய்க் கிடக்கு. தேசிகனை நினைச்சா வயித்தைக் கலக்குது. என்னாலை சாப்பிட முடியுமே பிள்ளை?” அந்தத் தாயின் மனக்கலக்கம் சக்திக்கும் புரிந்தாலும், சக்தி ஏதோ சாப்பாடு வாங்கி வந்தாள். ஆனால் அது என்னவென்று நித்தியல்ட்சுமி பார்க்காமலேயே வைத்தபடி கிடந்தது.

மாலை மணி 4.10

“ஜனனியோடை நிக்கிறது யார்?” தாதியொருத்தி கேட்டுக்கொண்டு வந்தாள்.

“நான்தான்”

“தேவையான சாமானெல்லாமிருக்கோ? தாங்கோ”

“பிள்ளை பிறந்திட்டுதே?” ஆவலோடு நித்தியல்ட்சுமி கேட்கிறாள்

“இல்லை, இப்ப பிறந்திடும். இது முதற்பிள்ளையே? ஆள் அழுது களைச்சுப் போனா.” கூறிக்கொண்டே தேவையான பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு நகர்கிறாள் தாதி.

புண்ணியழுர்த்தி “அண்ணை ஓவ்வொரு கட்டிலாகப் பார்த்துக் கொண்டு வருவதிலிருந்து, அவர்களைத்தான் தேடுகிறாரென்பதைப் புரிந்து கொண்டு, அவரை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பிக்க, அவர் கண்டு விட்டு விரைந்து வந்தார்.

“பிள்ளை பிறந்திட்டுதே? உவன் தேசிகன் திரும்பி வராததாலை

പിൻ്ഩെ പിന്നതിരുക്കുമെന്തു നിണങ്ങൾ, ചാപ്പാട്ടൈ കൊണ്ടു പോധക കുടുക്കൾ ചൊല്ലി രജഞി തന്തവൻ. അക്കാവുകു മകൻ പിന്നതിരുപ്പാ നെന്നു ചൊല്ലിക്ക് കൊണ്ടിരുക്കിയ്ക്കാൻ.” കുതൂക്കലാമാക പുണ്ണിയമുർത്തി കൂറിക്കൊണ്ടുവെര, നിത്തിയല്ലടക്കമില്ല മനമ് അന്ത ഒരു വചനത്തിലേ മട്ടുമുള്ളിട്ടിട്ടു കൊണ്ടതു. “എൻ? തേസികൻ വരേല്ലെല്ലോ? എൻ ചൊല്ലിന്റെയും?” അവൻ പത്രിനാം.

“മത്തിയാൻച ചാപ്പാടു കൊണ്ടുവെന്തവബെണ്ടലേ? വന്തവൻ ഇങ്കൈയേ നിന്നിട്ടാൻ, തിരുമ്പി വരാതതാലെതാൻ... അവൻ കൂറിമുഴിക്കുമുൻ

“ജ്യോ എൻരെ പിൻ്ഩെ!” അവൻ വീറിട്ടുക കത്രിനാം.

ജ്ഞാനിക്കുത്താൻ ഏതോ നടന്തുവിട്ടെന്നു അങ്കു നിന്റെ അനൈവരുമുള്ള അരുകേ ഓടി വന്തനർ. പുണ്ണിയമുർത്തിക്കു എൻ ഏതെന്നറേ പുറിയവില്ലെല്ല.

“എൻനമ്മാ? എൻ നടന്തിട്ടുതു?”

“തേ..തേ..സി..കൻ ഇങ്കൈ വരേല്ലെല്ല. വീട്ടൈയുമു വരേല്ലെല്ല ഡെണ്ടാ അവനുകു ഏതോ നടന്തിട്ടുതു. ആമി പിടിച്ചിട്ടുതു പോലെ.” അവൻ വിമ്മി വിമ്മി അമുകിന്നാം.

“ആമ്പിണെപ്പിൻ്നെ പിന്നതിരുക്കു” മകിമ്പച്ചിയാകക കൂറിക്കൊണ്ടു വന്ത താതി. “എൻ ഇങ്കൈ ഇവബാവു കൂട്ടമു? എൻ നടന്തതു?” എൻ വിനാവി, നടന്തതെ അറിന്തു കൊണ്ടു എല്ലോരെയുമു അവവിട്ടതെ വിട്ടുപ പോക്ക് ചൊല്ലകിന്നാം.

അഞ്ഞുമുന്തെ പിന്നതുമു പെരുമകിമ്പച്ചിയടയൈയുമു ധാർപ്പാഞ്ഞതു പോത്തിയാക ഇരുക്കമുഡിയാത നിലൈയിലു കണ്ണിൻ ഉകുത്തുകു കൊണ്ണി നുന്താൻ നിത്തിയല്ലടക്കമി.

“പുണ്ണിയമുർത്തി അഞ്ഞെ, എന്നാലെ ഇപ്പിടിയേ വിട്ടുവിട്ടുപ പോകേലാതു. ഒരുക്കാലം തേസിക്കണുകു എൻ നടന്തതെന്നു വിശാരിച്ചുപ പാർക്കിന്നുക്കേണ? കേട്ടാലുമു കണ്ണുപിടിക്കേലുമോ?” എങ്കി അമുതാൻ നിത്തിയല്ലടക്കമി

“നാൻ പോധപ്പ പാക്കിന്നൻ. നീങ്കൻ യോചിയാതെയുങ്കോ ഓണ്ടുമു നടന്തിരുക്കാതു.” അവൻ ആരുതലു കൂറിനാം.

യാർ എൻ കൂറിയുമു ആരുതലു പെന്ന മുഴയാമലു നിത്തിയല്ലടക്കമി അമുതുകൊണ്ടേയിരുന്താൻ

ഇരവ 9 മണി

ജ്ഞാനി കട്ടിലിൽ ഉന്നക്കിക്കൊണ്ടിരുന്താൻ. കട്ടിലോടമെന്തു തൊട്ടിലിൽ അന്തപ പിന്തുകമകവുമു ഉന്നക്കിക്കൊണ്ടിരുന്തതു.

ജ്ഞാനി അന്ത മകവിന പിന്തപ്പുവരെ പട്ട വേതന്നെക്കണ്ണ മഹന്തു,

அவனைக் கண்டதுமே அடைந்த பெருமகிழ்வின் திருப்தியில் ஆழந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். முகத்திலே அஸாதியான மகிழ்வு!

புண்ணியழுர்த்தி அண்ணை போய் விசாரித்து, தேசிகனுடன் வந்த அவனது நன்பர்களிருவர்களையும் கூடக் காணவில்லையென அறிந்து, அவர்கள் கடந்துவந்த இராணுவ முகாமில் விசாரித்தபோது தாம் அவனைக் கைது செய்துள்ளதாகவும் விசாரித்த பின் விடுவிப்ப தாகவும் கூறியதையும் கேட்டுவந்து சகல விபரங்களையும் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

இவை எதையுமே ஜனனியிடம் நித்தியா கூறவில்லை. அந்த நிலையில் அவள் இவற்றைத் தாங்குவானோ என்னவோ?

நாளைக் காலை இங்கிருந்து போனதும் இராணுவ முகாமிற்குப் போய் தேசிகனைப் பார்க்க முயற்சிக்க வேண்டும்.

“கடவுளே, என்றை பிள்ளையைக் காப்பாற்று.” அவள் கேள்விப்பட்ட, பத்திரிகைகளில் வாசித்து, பல்வேறு கைதுச் சம்பவங்களைல்லாம் அந்தவேளையில் அவளின் மனதைச் சந்திக்கவேண்டுமென்ற பிடிவாதத் துடன் ஒன்றான்பின் ஒன்றாக வந்துகொண்டிருந்தன. செம்மணியின் நினைவு கூட ‘நானும் என் பங்கைச் சரிவர நிறைவேற்ற வேண்டு’ மென்று அவனது மனதுட் புகுந்து, எலும்புக் குவியல்களைக் கண்முன் கொண்டுவந்தது. அந்த நினைவுகள் அவளதுமனதுள் நடத்திய ஊர்வலத்திலேயே அந்தத் தாய் தளர்ந்து வேதனை மயப்பட்டுக்கிடந்தாள்.

நித்தியல்ட்சுமி அயர்ந்து உறங்கும் மகளைப் பார்த்தாள்.

‘கடவுளே, நாங்கள் தான் பெத்தநேரம் பட்டபாட்டை விட வளர்க் கேக்கையும் வளர்ந்த பிறகும் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டிட்டம். இந்த நிலைமையை மாத்திவிடு ஜூயா. இந்தப் பிள்ளைகளின்றை வாழ்க்கையிலை இப்பிடி வேதனை தொடரவிடாதே. அவர்களையாவது மகிழ்ச்சியாக வாழவிடு கடவுளே’ அவள் மனமுருகிப் பிரார்த்தித்தாள்.

ॐ ॐ ॐ

□ 1998

நஜங்கள் நிமிடத்தில் நிழலாக....

உலையை அடுப்பில் வைத்துவிட்டுத் தேங்காய் துருவத்தொடங்கிய நாகம்மா ஒரு மூடி தேங்காயையும் தூஞவிவிட்டாள். கடைக்குப் போன சுப்பிரமணியத்தாரைக் காணவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் இது ஒரு பெரிய பிரச்சினை. “இந்த மனிசன் சந்தைக்குப் போனாலும் சரி, கடைக்குப் போனாலும் சரி, உடனே திரும்பிவரமாட்டார்”. வாய்யிட்டு அவள் புறபுறுப்பதைப் பார்ப்பவர்கள் அவனுக்குப் பைத்தியமென்றே மூடிவு கட்டி விடுவார்கள். கருமையான தேகம், வாரப்பாதகேசம், முதுமையின் கைங்கரியத்தால் அவளது சுருண்ட கேசம் உதிர்ந்து போனதால் பரட்டையாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. சர்வ அலட்சியமாகக் கட்டியிருந்த சாயம் போன சேலையும் அவனுக்கு பைத்தியக்காரியின் தோற்றுத்தையே கொடுத்தது.

அவனுடைய மனம் வாழ்க்கையிலிருந்த பற்றுக்களை எல்லாம் உதறிவிட்டு, வேதனை ஒன்றுக்குமட்டும் தன்னுள் இப்பு கொடுத்து, துயர சாகரத்துள் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதுவும் இந்தநேரம் அவனை அந்த நினைவு குழந்தைகொள்ளும்.

அன்று காலையும் ரமணன் சாவகச்சேரிக்குப் போகும்போது சாவகச்சேரிச் சந்தையில் மரக்கறி வாங்கிவருவதாகச் சொல்லிச் சென்றான். அவள் உலையில் அரிசியும் போட்டுவிட்டு அவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

‘நேரம் போககுகிறானே’ என்ற கோபம் சிறிதுசிறிதாக மறைந்து, ‘என் இன்னும் வரவில்லை?’ என்ற கேள்வி தலைதூக்கி, அவனை இன்னும் காணவில்லையே என்ன நடந்ததோ என்ற பயம் மெல்ல மெல்ல ஏழுந்து, மதியம் போய், மாலையாகி அந்த பயமே நிஜமாகி, அவன் காணாமலே போய், எங்கே போனான்? என்ன நடந்தது? என்ற கேள்விகளுக்கு விடைதெரியாமல் இன்று வரை எங்கி எங்கி...

கேந்திரக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. ‘வந்திட்டார் போலை’ நினைத்த வாரே எட்டிப்பார்க்கிறாள். மருமகள் பிரியாவும் பேரன் சுகந்தனும் வருகிறார்கள்.

“வாறாள் ஆட்டக்காரி. வீட்டிலை காலடி வச்சாள். இப்பிடியாய்ப் போச்சு! உவளின்றை பலன்தானோ. அந்தப் பொடி வயித்திலை வந்த பலனோ அவனை விழுங்கிப் போட்டுது. பாரன் ஆட்டக்காறியை பொட்டும் பிறையுமாய் குலுக்கி மினுக்கிக் கொண்டு” நாகம்மா புறுபுறுக்கத் தொடாங்குகிறாள். “அப்பம்மா” குழந்தை ஓடிவந்து காலைச் சுற்றிக் கொள்கிறது. அந்த இதமான மென் ஸ்பரிசமும் மழலை அழைப்பும் பொங்கின பாலில் துளி நீராய் மனதுள் இறங்க, ஒரு பாசம் பெருகிவர, அவள் குழந்தையை ஆர்வத்துடன் தூக்கி அணைக்கிறாள்.

“மாமா இல்லையோ மாமி? இந்தாங்கோ காலமை அப்பம் சுட்டனாங்கள். தகப்பனைப் போல இவனுக்கும் பாலப்பமெண்டா விருப்பம் அப்பம்.... சுடச்...சுட....அவர்...அ.... அருகிருந்து கணவன் ரமணன் அப்பம் சாப்பிடும் நினைவு அவனது தொண்டையை அடைக்க விக்கி விக்கி அழுகிறாள்.

“பாவும் அதுவும், கட்டி மூண்டு மாதம் முடியமுதல் அவன் காணாமல் போட்டான்” அறிவு பூர்வமாகச் சிந்திக்கும் போது இப்படி நாகம்மாவுக்கு தோன்றினாலும், அவள் கண்ணில் பட்டாலோ மனம் வெறுப்பில் சுருங்கி விடுகிறது.

“அழுதென்னத்தைக் கண்டம்? ஏதோ விசாரணைக்கு வாறுதெண்ட வையும் பிளேன் ஓடாததிலை வரேல்லையாம். நொண்டிக் குதிரைக்குச் சறுக்கினது சாட்டு. இதுவரை எத்தினை போர் வந்து விசாரிச்சிட்டினம்? என்னத்தைக் கண்டம். போன்று வந்ததுக்கு முதல் வந்தவர் ரமணன் இயக்கந்தான் என்டு நிருபிக்க படாதபாடு பட்டமாதிரி கேள்வி கேட்டார்.”

“பேப்பரிலையும் ரேடியோவிலையும் ஏதோ வெட்டி விழுத்திற மாதிரிக் காட்டிறத்துக்குத்தான் எல்லாம் நடக்குது” விரக்தியோடு அவள் கூறினாள்.

“ஆனா அப்ப வயித்திலை இருந்த பின்னை பிறந்து வளர்ந்து நடக்குது. அவருக்கு என்ன நடந்ததென்டு இன்னும் தெரியேல்லையே” ஏங்கினாள் நாகம்மா.

“இந்தச் செம்மணியைப் பற்றிக் கதைக்கத் துவங்கினதிலையிருந்து எனக்கு ஒரே பயமாயிருக்குது மாமி. அதுக்கும் ஒரு முடிவுகாண மாட்டாங்களாம்.” செம்மணிக்குள் எந்தச் சடலமும் புதைக்கப்பட்டிருக்கக் கூடாதென்று அவனும் பிரார்த்திக்கிறாள். அரசாங்கம் முதல் அணைவரும் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

“இவங்கள் நேர்மையானவங்களெண்டா இப்பிடி ஏன் இழுத்தடிக்க வேணும்?”

“அப்பிடிச் சொல்லாதேங்கோ. கடவுளேயெண்டு அவர் உயிரோடை

வரவேணும்”

“எனக்கு மட்டும் அந்த ஆசை இல்லையே? பத்துமாசம் வயித் திலை சுமக்கேக்க பட்ட கஷ்டம் பிள்ளையைக் கண்டதும் சந்தோஷமானது. ஆனா அதுக்குப் பிறகு இந்த நாட்டிலை பிள்ளையளை வளக்க நாங்கள் படுகிறபாடு! இப்ப இரண்டு வருசத்துக்கு மேல் நான் மனசிலை சுமக்கிற வேதனைச் சுமையிருக்கே அதை ஆரிட்டைச் சொல்லிற்று?.. உருக்குலைந்த அவளது தோற்றும் அவள் வாயால் சொன்னவை உண்மை என்பதை உணர்த்தியது.

கேற் திறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது பிரியா எட்டிப்பார்க்கிறாள். “மாமா வாறார்” பிரியா வாசலிலே போய் அவரிடமிருந்த காய்கறிக் கூடையை வாங்குகிறாள்.

“எப்ப வீந்தனி பிள்ளை?” சைக்கிளை ஓரமாக நிறுத்திப் பூட்டிவிட்டு உள்ளே வந்து சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்கிறார்.

“சரியான களைப்பாயிருக்கு சரியான வெய்யில்” அவருடைய வியர்த்துக் களைத்த முகத்தைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருக்கிறது. மகனின் மறைவோடு நொருங்கிய மனம் ஆளை அரைவாசி ஆக்கி யிருந்தது. ஆஜானுபாகுவான தோற்றமில்லாவிட்டாலும் ஓர் ஆளுமை அவரது முகத்தில் குடிகொண்டிருந்ததை அவள் கவனித்தி ருக்கிறாள். இப்பொழுது ஏக்கம் குடிகொண்ட முகம். “மோர் கொண்டு வரவே மாமா?” அவள் இதமாகக் கேட்கிறாள். அவர் சம்மதம் தெரிவிப்பது போல் தலையசைக்கிறார்.

வெங்காயம் மிளகாய் தூளாக நறுக்கிப் போட்டு, உப்பும் விட்டு, அவர் விரும்பிக் குடிக்கும் வகையில் மோரைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள்.

மோரை வாங்கிக் கொண்டு அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கிறார் மணியத்தார்.

“அருமையான பிள்ளை! ஆண்டவன் இப்பிடி எழுதிப் போட்டான். இங்கையிருந்தா கூடமாட எவ்வளவு உதவி! அவனில்லாத இடத்துக்கு இவளாவது இருக்கிறானே என்று ஆறுதல் படாமல் நாகம்மா அவளைக் கண்டால் நஞ்சைக் கக்கிறாள். அதுவும் பெற்றமனம் இடிஞ்சு போய், ஒரு மனநோய் தானாக்கும்” மனம் மனைவியையும் மருமகளையும் பற்றி நினைத்துப் பரிதவித்தது.

“இப்பிடி மோர் குடிச்சுக் கண்நாள் பிள்ளை” அவர் மனமாரப் பாராட்டி ரசித்துக் குடித்தார்.

“உன்றை மாமி இப்ப சமையல் சாப்பாடு ஒன்றிலும் கவனமில்லை. ஏதோ கடமைக்கு ஒரு சமையல் நடக்கும்.” அவர் கூறியதைக் கேட்க அவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. சமையலறைக்கு மீண்டும் போய்

ஈண்டபொழுதில்.....

காய்கறிகளை நறுக்கி, சமையலைத் தொடர்ந்தாள். அவனும் இப்போது தொடர்ச்சியாகச் சமைப்பதில்லை. அடிக்கடி அந்த நினைவுகளில் ஆழ்ந்து அவள் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அப்பா ஒரு பாலர் பாடசாலையில் ஆசிரியையாக அவளைச் சேர்த்து விட்டார்.

அந்த நேரம் குழந்தைகளுடன் கழிவதால் அவள் கொஞ்சம் மாறுதலான குழலில் பழக வாய்ப்பாக அமைகிறதுதான். ஆனால் அதன்பின்பு அவனைத் தேடிக்காண எங் கெல்லாம் போய் என்னவெல்லாம் செய்யவேண்டுமென அவள் கேள்விப்படுகிறானோ அத்தனையும் செய்து வருவாள். இராணுவ முகாம்கள், காவல்துறை அலுவலகங்கள். அரசியல் கட்சி காரியாலயங்கள், ஆணைக்குழு விசாரணைக்குழுவைச் சந்திக்கு மிடங்கள், சாத்திரம் பார்க்குமிடங்கள், தெய்வ சந்திதானங்கள் நவக்கிரக சந்திதானங்கள் எதையுமே அவள் தவறவிட்டதில்லை. விண்ணப்பங்கள், மனுக்கள், கூட்டங்கள், போராட்டங்கள், பூசைகள், பிராயச்சித்தங்கள் எதுவுமே அவனைக் காண வழிவகுக்கவில்லை.

அவள் சமைப்பதையே நாகம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இவள் பிரியா இருந்தால் எவ்வளவோ உதவிதான். வரவர் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் உடம்பெல்லாம் ஓர் அசதி. ஆனால், பிரியாவைக் கண்டாலோ இன்ம்புரியாத ஏரிச்சலும் கோபமும் மனம் முழுவதும் வியாபிக்கு விடுகிறது.

பிரியா மாமியாரைப் பயத்துடன் பார்த்தாள் எந்தக் கணமும் சொல் ஸம்ப் அவுளைக் கிழிக்கலாம்.

திட்டங்களை நாகம்மா கதற் ஆரம்பிக்கிறான். “ஜேயோ என்றை பிள்ளை எவ்வகை இருக்கிறானோ? அவன் என்ன பாடுபெடுகிறானோ? என்ன சித்திரவதை செய்தாங்களோ? அல்லது சித்திர வதை செய்து செய்தே சாகக் கொண்டாங்களோ ..... நீ செத்ததெண்டு தெரிஞ்சாலாவது அழுது தீர்த்திருப்பன், கடமை செய்திருப்பன் உன்ற ஆத்மா சாந்திப்பட. இது ஒண்டும் தெரியாம நித்தமும் தேழித்தேடி

“ஜயೋ! ಮಾಮಿ” ಪಿರಿಯಾವುಂ ಕುಮರಿಕ ಕುಮರಿ ಅಡ ಆರಮ್ಪಿಕಹಿನ್ನಾಗಿ ಅವರ್ಕಲಿನ ಅಷ್ಟಾಕಾಯ ಪಾರ್ತಿತ್ತು ಅಷ್ಟ ತೊಟಂಗುಹಿನ್ನತು ಅಂತಲ್ಲ ಪಿಂಗ ಸಕ ಕುಮರಿಕ.

ॐ ॐ ॐ

□ 1998

நாவரல் அரிந்து...

“இந்தப் பிள்ளை சொல்லுக் கேளாமல் மாமியார் வீட்டை போட்டது, இன்னும் வரக்காணேல்லை” நகுலாம்பிகை கேற்றைப் பார்க்கக் கூடிய தாக ஜன்னலருகே கதிரையை இழுத்துப் போட்டவாறு கணவன் இராம நாதனிடம் சொன்னாள்.

“அவையஞம் தனியத்தானே. பார்த்துக் கொண்டு வரட்டுமென்” பார்த்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையைச் சிறிது தாழ்த்தி அவர் கூறினார். “அப்பிடிப்போய்ப் பார்க்கக் கூடிய ஆக்களோ அவை? அந்தப்பிள்ளை வயித்திலை குழந்தையோடு, கட்டி மூன்றாம் மாதத்திலை புருசனைக் காணேல்லையென்டு கண்ணீரும் கம்பலையுமாயிருக்கேக்க, அவள் பாவிதான் மாமியாரெண்டதைக் காட்டிப்போட்டாள். ஏதோ பிரியாதான் அவளின்றை மகனைக் கொண்ட மாதிரியல்லே சித்திரவதை! ம் . . . இதையெல்லாம் பார்க்க வேணுமென்டு எனக்கும் தலையெழுத்து” நகுலா தன் மனக்குறையைப் பொரிந்து தள்ளினாள்.

“அதுவும் பெத்ததாய், கொஞ்சம் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டிட்டுது” இராமநாதன் அவளைச் சமாதானப்படுத்த முனைந்தார்.

“அவளைப்பார்த்தா அப்பிடி மனநிலை பாதிக்கப்பட்டதாய்த் தெரியேல்லை”

“அவ மட்டுமில்லை. எனக்கும் உங்களுக்கும் கூட மனவியாதி இருக்கலாம். இந்தப் போரின் அனர்த்தங்கள் எவ்வளவோ பேரை மன வியாதிக்காரராக்கிட்டுது. ஆனால் பார்க்க எங்களுக்குத் தெரியேல்லை” இராமநாதன் யாழ்ப்பாண மக்களின் மனநிலையை விவரித்து அவளுக்குப் புரிய வைக்க முயன்றார்.

“நீங்களும் உங்களின்றை வியாக்கியானமும், அவ புருசனோடை இருக்கிறா, ஏதோ விசரிக்கோலத்திலை நின்டாலும் காலமை வெள்ளனத் திருநீறு பூசி, பெரிய குங்குமப்பொட்டும் வச்சிடுவா. நானும் பொட்டும் பூவுமாயிருக்கிறான். என்றை குஞ்சு, இருபது வயது முடியேல்லை. அது பொட்டு வைக்கிறது அவவுக்குப் பிடிக்கேல்லை. என்றை ராசாத்தியை

நான் எப்பிடி வளத்தனான். எவ்வளவு கனவு கண்டனான். அவன் பொட்டில்லாமல் எனக்கு முன்னாலை நின்டா எப்பிடியிருக்கும்?". நகுலா விம்மி விம்மி கண்ணர் விடுகிறாள்.

இராமநாதர் எதுவுமே சொல்ல விரும்பவில்லை. அவரால் அவளைப் போல அழிமுடியவில்லை. ஆனால் வேதனை அவருக்கு இல்லையா? அவளை அந்த வேதனையிலிருந்து விடுபடச் செய்யத்தான் பாலர் பாடசாலையில் கொண்டு போய் ஆசிரியை ஆக்கினார். எவ்வளவோ யோசித்துத்தான் அந்த வேலையை அவனுக்குத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவனோடொத்த பெண் பிள்ளைகள் அல்லது பெரியவர்கள் பலருடன் பழகுமிடத்தில் அவள் வேலை செய்ய நேர்ந்தால் அவளது மன ரண்ட்தை நித்தம் நித்தம் கொத்திக் கிளறி விடுவோர்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். நேற்றுக் கூட அவனுக்கு மறுமமனம் செய்து கொடுக்கச் சொல்லி அவரது பாடசாலை நண்பர் முருகேசர் ஆலோசனை கூறினார். அவர் எதுவுமே பேசவில்லை. இதே ஆலோசனையை நகுலாவிற்கு கண்மணி மச்சாள் சொன்ன அன்று முழுவதும் நகுலா அழுதாள்.

“இஞ்சாருங்கோ கண்மணி மச்சாள் சொல்லுநா பிரியாவுக்கு கன்டா விலையிருக்கிற சம்மந்தரின்றை மகனைக் கேட்கப்பார். இவவுக்கு ஒரு முளையிருக்கே அவன் ரமணன் திரும்பி வந்தால்... நான் இதைச் சொல்ல அவ எல்லாரையும் கொலைசெய்து செம்மணிக்கை புதைச் சிட்டாங்கள். அவன் எங்கை வாராதென்னுநா. இவன்கள் துலைவான்கள் எத்தினை பேர்வந்து மகஜர் என்றாங்கள் விசாரணை என்றாங்கள், உட்நதச் சின்ன இலங்கையிக்கை என்ன நடந்ததென்டு கண்டு பிடிச்சுச் சொல்ல இத்தினை வருசமாகுதென்டா நம்பேலுமே? அவனொருதன் செம்மணிக்கை புதைச்சுதென்டான். சரி உடனை விசாரியுங்கோவன். அந்த நேரம் அங்கையிருந்தவையைக் கண்டு பிடிக்கிறதென்ன பெரிய வேலையே?”

“எவ்வளவு பேர் கதைச்சு நடக்காதது நீரும் நானும் கதைச்சே நடக்கப் போகுது.” அவனுடைய புலம்பலை நிறுத்த அவர் முயன்றார்.

“என்றை வயித்தெரிச்சல் எனக்குத் தானே தெரியும் ஓவ்வொரு கதையைக் கேட்டு அந்தப் பிள்ளைக்கிருக்கிற வேதனை எனக்குத் தானே தெரியும். ஏதோ ஒரு முடிவு தெரிஞ்சால் அதுக்கேத்த மாதிரி எதுவும் செய்யலாம். உங்களுக்கு அவளின்றை பிரச்சினையள் தெரிய வாரேல்லை”. நகுலா எதைச் சொல்ல வந்தாளொன்பது அவருக்கும் தெரியும். நகுலாவுக்கு மட்டுமில்லை, அவருக்குக் கூட அந்தக் கதையை சந்திரா வந்து சொல்லியிருந்தாள்.

பிரியா ரமணனின் விஷயமாய், மனு, விசாரணை என்று அலையும் போது ரமணனுக்கு ஒரு மாதம் முதலில் காணாமல்போன சத்தியேந்திரனின் அண்ணனுடன் போய் வந்தாள். உதவியும் பாது காப்புமென்று கருதித்தான் அவன் அவனுடன் போய் வந்தாள். அவன் திருமணமாகாத

വൻ അതുപോതുമേ ഊരുക്കു.

“ഊരെന്ന്? അവനുകുമു പിരിയാവുകുമു കാതലെൻ്റു കൈത തൊടങ്കിയവർകൾ, പഴത്തു പട്ടമു പെറ്റു ഉത്തിയോകമു പാർക്കുമു പെണ്കൾ. പഴത്തു പട്ടമു വാങ്ങി, ഉത്തിയോകമു പാർത്താലു പോലെ പെണ്കൾ മുൻനേരു വിപ്പാതാധികം ചൊല്ലമുട്ടിയാതു ഇപ്പഴത്തു തവന്നാൻ നോക്കിൽ ഒരു പെൺനുമു ഓർ ആനുമു പழകുവതെ പാർത്തു ഇവൈയേ ഇപ്പഴത്തു തവന്നാൻ നോക്കിൽ കൈതകക്കു തൊടങ്കിനാലു എപ്പിടി? സന്തിരാ വിഴയത്തെക്ക് ചൊല്ലുമു പോതു ഇപ്പഴകു കൂറിനാൻ.

ജുനാലു ഒരു പാരിയ തുന്പത്തെക്ക് സന്തിത്തു തന്ന തുണ്ണൈയെ നിണ്ണുത്തു നിണ്ണുത്തേ ഉരുക്കിക്കൊണ്ടിരുക്കുമു പിരിയാ ഇന്തകു കൈത കണ്ണാഡയല്ലാമു പെരിതാക എടുത്തുകു കൊണ്ണാഡാലു കേട്ട മനുക്കന്മേ ഉത്തരിവിട്ടു എത്തയുമു കണ്ടുകൊണ്ണാഥവൻ പോലു വാഴപ്പയ്ക്കിവിട്ടുതുതാൻ അവരുക്കുപു പെരുമു ആരുതലാകു ഇരുന്തതു. “അപ്പാ എൻ്ഩെ മുഴുവിരുക്കിന്നു തുയരത്തുകു മേലെ ഇതെല്ലാമു പട്ടുപോതു ഇതുകൾ തുയരമായേ തെരിയിരുത്തില്ലെ. ഇതുകണ്ണപ്പെற്റി കവലെപ്പട്ടുകിന്നു നിലൈ യിലെ നാൻ ഇല്ലെ അപ്പാ.” പിരിയാ ഇപ്പഴത്തുകു ചൊന്നിനാൻ.

അതനാലേ താൻ അന്റ്രൈക്കു അപ്പമു കുട്ടവുടൻ അന്ത കൊന്തതികു തന്നുമു മാമിയൈയുമു മാമാവൈയുമു കണ്ടു വരു അവണാലു മകനുടൻ പുറപ്പട മുഴുന്തതു.

“ഇന്നുമു ഇന്തപു പിണ്ണണ്ണൈയുകു കാണേല്ലെ. എൻ്ഩ പിരിച്ച ഞൈയോ? പൊട്ടുമു പിന്റൈയമാധ തിരിയിന്നാൻ എൻ്റു മനിചി തിണ്ടു തന്ണി കുഴച്ചിരുക്കുമു. വള്ളിയൈ ആയി ചെകു പോയിന്നു. ഇപ്പിടിപു പിണ്ണണ്ണൈയു പാർത്തുകു കൊണ്ടിരുന്തു. പിന്റു പ്രേപ്പിണ്ണണ്ണൈയു പാർത്തുകു കൊണ്ടിരുന്തു” എങ്കട കാലമു ഇപ്പിടിത്തുകു പോകപ്പോകുതോ .....

നകുലാ വായവിട്ടു അരുന്ധികുകൊണ്ടിരുക്കുമുപോതേ പിരിയാ കുമ്ഹന്തെയുടൻ വരുവതു കണ്ണിലു പട്ടുകുന്തു. അവൻ വാചവിലു വന്നതതുമു താധ അവണതു മുകത്തെ ആരാധകിന്നാൻ. വീംകിയ വിളികൾ അമൃകയിൻ അടൈയാണമാകു.

അന്തത്തു താധിന മനമുമു കണ്കനുമു തന്ന മകനുകകാകകു കലങ്കു കിന്നുന്നു.

ഞുഞുഞു ഭ തിനക്കുരലു 18.07.1999

ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ട നാൻ വാദി പ്രഖ്യാപിക്കുമു മനസ്സു വാദമുന്നേറ്റി ചുന്നുമു പ്രഖ്യാപിക്കുമു പാരി പ്രഖ്യാപിക്കുമു പാരി

അക്കരെ പഞ്ചയല്ല

பயறு வறுத்த வேளையில் எழுந்த நருமனம் செம்மனச் செல் வியின் மனம் முழுவதும் மகிழ்வைப் பரப்பியது. அடுப்பின் அருகிலிருந்து, விறகை ஏற்றபடி தள்ளி எரித்து, பயறை வறுத்துக் கொண்டிருந்த அவளின் மேல் பட்ட அடுப்பு வெக்கை கூட அவளுக்கு மகிழ்வையே தந்தது. மனதில் நிம்மதியும் மகிழ்வும் நிரம்பியிருந்தால் எல்லாமே மகிழ்வாக்கத்தானிருக்குமோ?

இவ்வளவு நாட்களும் அவள் பட்ட துன்பங்களின் பின் வந்த இந்த இரண்டு நாட்களும், பெருஞ்சுமையொன்றை கமந்து வந்து, அதை இறக்கிவைத்தது போன்ற ஓர் உணர்வைத் தந்தன.

அவனுடைய மகள் நர்மதாவுக்கு பதினெட்டு வயது நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது செம்மனச்செல்லவியின் கணவன் உலகநாதன் 83ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் தமிழருக்கெத்திராக நடந்த கலவரங்களின் போது கொல்லப்பட்டான்.

அப்போது செம்மன்சுசெல்லியும் நார்மதாவும் யாழ்ப்பாணத்திலி
ருந்தனர். உலகநாதன் கொழும்பில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான்.
கலவரங்களின் பின் அவனைக் காணவில்லை. எங்கே, எப்பொழுது,
யாரால், எப்படிக் கொல்லப்பட்டான்? என்னவானான்? என்ற எதுவுமே
இன்றுவரை கண்டுபிடிக்கப்படாத விடயங்கள்.

அந்த நேரத்தில் அந்த நிகழ்வை நம்பி அழுது புலம்பக்கடமுடியாத மனநிலைதான் அவனுக்கிருந்தது. எங்காவது இருந்து அவன் வந்தவிடுவானென்ற நம்பிக்கை மனதை விட்டு அகல மறுத்தது. அந்த எதிர்பார்ப்படுத்தேன்றே சிறிது காலம் செம்மனச்செலவி காத்திருந்தாள். ஆனால் எஞ்சியது ஏமாற்றமே.

ஏமாற்றம் மட்டுமா? அவன் என்ன அவஸ்பட்டு, எவ்வளவு வேத ணைப்பட்டு, எப்படி இறந்தானோ? என்று நினைத்து, நினைத்து, இன்றுவரை தொடர்க்கதையாகிவிட்ட வேதனை!

நல்லவேளையாக ஓய்வுதியம் பெறக்கூடிய ஒழுங்குகளை பரமு அண்ணை செய்து தந்ததால் அந்த ஓய்வுதியத்துடனும் வளவிலிருந்து கிடைத்த வரும்படிகளுடனும் சோற்றுக்குத் திண்டாடாமல் அவளால் வாழமுடிந்தது.

நாமதா க.பொ.த.(உயர்தரம்) பரீட்சையில் சித்தியடைந்தும் பல் கலைக்கழகத்துள் கால்பதிக்க முடியவில்லை. “வேலை வேலை” என்று அலைந்து ஆசிரியையானாள்.

யாழ்ப்பானத் தமிழ்ப்பெண் இத்தனையுடன் திருப்திப்பட முடியாதே. நாமதா மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்காக முடியுமா?

செம்மனச்செல்வி ஒரு மருமகனைத் தேடும் முயற்சியில் வெற்றி பெற முடியவில்லை. அவனும் தளரா முயற்சியில் ஈடுப்பாள். ஒவ்வொரு முறையும் தோல்விதான்.

நாமதா பேரழகி என்று சொல்லமுடியா விட்டாலும், அழகற்றவள் என்றும் கூறமுடியாது. மாநிறும். அந்தக் கண்களில் ஏதோ ஓர் அலாதி யான கவர்ச்சியிருந்தது. அது அவனுடைய முகத்திற்கு, ஏன் அவளது முழு உருவத்திற்குமே ஒரு தனி அழகைத் தந்து கொண்டிருந்தது. அத்துடன் அவள் ஆசிரியையாக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

உறவினர், சுற்றுச் சூழலிலுள்ளவர்கள், அவள் பணியாற்றிய பாடசாலையைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோருமே அவளது நற்கண்ததையும், திற்ரமையையும் பாராட்டினார்கள். இவ்வளவு தகுதிகள் இருந்தும் சீதனம் அவனுடைய திருமணத்திற்குக் குறுக்கே நின்றது.

அவர்களிருந்த வீடும், அது இருந்த இரண்டரைப் பரப்புக் காணியும் மட்டுந்தான் அவனுக்கிருந்த சீதனம். அதை மட்டும் கொடுத்து மாப்பிள்ளை வாங்க முடியுமா என்ன?

பணவீக்கத்துடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு சீதன வீக்கமு மிருந்தது. ஆயிரங்களிற் பேசப்பட்ட சீதனம், இலட்சங்களாகி இப்போது மில்லியன்களாகி விட்ட நிலையில் நாமதாவின் வயதும் ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

அம்மா அவளைப் பற்றிய கவலையிலேயே உருகிக் கொண்டிருந்தாள். யாழ்ப்பானத்துப் போரின் பாதிப்புகளும் மகளைப் பற்றிய கவலைகளும் செம்மனச்செல்வியை நோயாளியாக்கிக் கொண்டிருந்தன. எங்கே மகளைத் தனியே தவிக்க விட்டுவிட்டு மரணத்தின் பிடிக்குள் சிக்குப்பட்டு விடுவேனோ என்ற கவலையே அவளை மரணத்தின் காலடிக்குத் தள்ளிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

நாமதாவின் சம்பாத்தியம் சர்வ கவனத்துடன் அவர்களால் சேமிக் கப்பட்டு வந்தது. அது இரண்டு இலட்சத்தை எட்டிய போது ஆவரங்காலிலே ஒரு சம்பந்தம் பொருத்தி வந்தது.

“மாப்பிளைக்கு வேலையொன்றுமில்லை அதைப்பற்றிப் பரவா யில்லை. நர்மதாவின் உழைப்பில் வாழ்க்கை நடத்தலாம்” என்றார் புனோக்கர். அவனுக்கும் அது சரியென்றுபட்டது.

இரண்டு இலட்சம் காசும் தாலி கூறை, கலியாணவீட்டுச் செலவு களுக்காக மாப்பிளைக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

நிபந்தனையைக் கேட்டுவிட்டு நர்மதா ஓர் ஆலோசனை கூறினாள்

“எனக்கிந்தத் தாலிக்கொடி, நகைநட்டு ஒண்டும் விருப்பால்லை. சரியான கிட்டடிச் சொந்தங்கள் பத்துப் பதினெஞ்சு பேரை மட்டும் கூப்பிட்டு மஞ்சள் கயித்திலை தாலியைக் கட்டலாமென்று சொல்லுங்கோ அம்மா”

அவனுடைய ஆலோசனையை அனுசரிக்க அவர்கள் தயாராக வில்லை.

“அம்மா, இந்தப் பணம் நான் உழைச்சுச் சேர்த்தது. இதைச் சேர்க்கப்பட்ட பாடு எனக்குத்தான் தெரியும்மா. அதை இவ்வளவு சுலபமாய்ச் செலவழிக்கவிட என்னாலை முடியாதம்மா. நீங்களே யோசிச்சுப் பாருங்கோ. இப்படிக் கலியாணங் செய்து, ஒண்டோ ரண்டு போம்பிளைப் பிள்ளையளும் பிறந்தா என்ன பாடுபட வேணும்? அதைவிட இந்தக் காசை நானே வச்சிருந்து தனியாய் வாழலாம்.” நர்மதா தன் மனத்திற்பட்ட நியாயங்களை எடுத்துக் கூறினாள்.

“ஒரு பொம்பிளை தனியாய் வாழுறது எவ்வளவு பிரச்சனை தெரியுமே? ஒரு துணை வேணும்.” அம்மாவும் தன் கருத்தைக் கூறினாள்.

“அம்மா எனக்கு முப்பத்து மூண்டு வயது முடிஞ்சுதம்மா. துணையில்லாமல் வாற் பிரச்சனைகளை நான் சந்திச்சு அவற்றை வெல்லவோ தவிர்கவோ பழகியும் விட்டன். தனிய வாழ்த் தேவையான தொயித்தையும், எனக்குள்ளை வளர்க்கத் தொடங்கிவிட்டன்” அவள் பிடிவாதமாக நின்றாள்.

“உனக்கொண்டும் கனக்க வயதாகேல்லை, கிழவி மாதிரிக் கதைக் கிறாய்.” நர்மதாவின் பேச்சு மனதின் உயிர்நாடியைத் தாங்கிவிட்டது போன்ற பற்றபதைப்பில் செம்மனச்செல்வி தூஷித்தது அவளது பதிலில் புலப்பட்டது.

“அம்மா, உங்களுக்கு நான் சின்னப் பிள்ளைதான். ஆனால் அதுக்காக என்றை வயசு கூடாமல் நிலைச்சு நிக்காது. எங்களுக்கு எங்களைப்பற்றியும் சமுதாயத்தின்றை நிலைமையைப் பற்றியும் சிந்திக்கத் தெரியவேணும். எங்களுக்குள்ளை கனவுகளையும் கற்பனைகளையும் வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. சில கதைகளிலை வாறுமாதிரி பெரிய பணக்காரன் வந்து, என்னைக் காதலிச்சுக் கலியாணங் செய்வானென்டு, கனவுகாணத் தொடங்கினனோ, பாத்துப் பல்லைக் காட்டிறதுகளுக்குப்

பின்னாலை போய், ஒழுங்கை ஒழுங்கையாம் நின்டு கதைச்சு, சீரழிய வேண்டியதுதான்.” நர்மதா சிந்தனைத் தெளிவுடன் கூறினாள்.

“உன்னை நான் அப்படி வளர்க்கேல்லை” அம்மா அவசரமாகக் குறுக்கிட்டுக் கூறினாள்.

“நீங்கள் எப்படி வளர்த்தாலென்ன? நாலு கதைப் புத்தகங்களும் ஆறு சினிமாப் படங்களும் ஒரு ஆளை எவ்வளவு மாற்றிவிடுங்கள் தெரியுமே?” நர்மதாவின் கேள்வி நியாயமானதாகவே செம்மனச்செல் விக்குத் தோன்றியது. எதுவுமே பேசாது நர்மதா கூறுவதைக் கேட்க வேண்டிய நிலைக்கு அவள் தள்ளப்பட்டாள். அந்தத் திருமணப் பேச்சும் அப்படியே நின்றுவிட்டது.

அதன் பின்பு இந்தத் திருமணம் இப்பொழுது ஒரு மாதிரி ஒழுங்காகி விட்டதில் செம்மனச்செல்லிக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. நர்மதா ஆயிரந்தான் சொல்லட்டுமே, நாற்பது ஜம்பது வயதிற்கு மேற்பட்டவளாக ஒரு மகளிருந்தாலும் அவளை அப்படியே தனியாக விட்டுவிட்டு மரண மடையப் போகிறேன் என்பது ஒரு தாய்க்கு எவ்வளவு வேதனை தரு மென்பது நர்மதாவிற்குப் புரியாது. அவளுக்கு மட்டுமே அது புரியும்.

மகளுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க முடியவில்லையே என்பதே அந்தத் தாயைப் புற்றுநோயாக அரித்துக் கொண்டிருக்கும்; தன் இயலாமையை என்னியெண்ணி ஏங்க வைக்கும்.

இந்தச் சீதனப் பிசாக எம்மிடையே எத்தனை பெண்களை திருமண மாகாமலே தனித்து வாழவைத்துவிட்டது! அந்தனை பெண்களின் பெற்றோரும் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டிருப்பார்களென்பதை செம்மனச்செல் வியால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அந்த வேதனையிலிருந்து விடுபட்டதே பெரும் ஆறுதலாகத் தோன்றியது.

“நகுலன்” என்று எல்லோரும் அழைக்கும் நகுலேஸ்வரன் கண்டாவிலே இருக்கிறான். அவனைத்தான் நர்மதாவுக்கு முற்றாக்கியிருக்கி றது. ஆன் முக்கும் முளியுமாக நல்ல சிவப்பு நிறம். மனோன்மணி யினுடைய மகன். இங்கேயிருந்துதான் கண்டாவுக்குப் போனவன்.

“என்ன நர்மதா கலியானமாம். கண்டா மாப்பிளையாம்” நர்மதாவின் தோழி ஜெயந்தியின் குரல் செம்மனச்செல்வியின் சிந்தனையோட்டத்தைத் தடுக்கிறது.

“ஓமப்பா, அம்மா ஒமெண்டு சொல்லி கலியான ஆரவாரத்திலை யிருக்கிறா”

பயறை நெரித்து பதம் பார்ததுக்கொண்டிருந்த செம்மனச்செல்விக்கு இந்தப் பதில் திகைப்பைப்பேற்படுத்துகிறது.

சன்றபொழுதில்.....

“எனப்பா நீர் ஒமெண்டு சொல்லேல்லையோ?”

பயறு பதமாக வறுபடவில்லை. இறக்கமுடியாதென்று செம்மனச் செல்வி தீர்மானித்து தொடர்ந்து வறுக்கிறாள்.

“என்ன யார் கேட்டது? வயசு போகப் போக, ஏதோ எங்கையோ தள்ளினாச் சரியெண்டு தாய் தகப்பன் அவசரப்படுகிறது வழமைதானே.”

‘நர்மதா என்ன சொல்கிறாள்? அவனுக்கு இந்தத் திருமணத்தில் விருப்பமில்லையா? நல்ல அழகான பெடியன். கண்டாவிலே வேலை பார்க்கிறான். சீதனமென்று அதிகம் கேட்கவில்லை. நர்மதாவைக் கண்டாவுக்கு அனுப்பும் செலவுதான் பென் வீட்டிற்கு. இதிலும் இவள் என்ன குறை காண்கிறாள்?’

இப்பொழுது யோசிக்கத்தான் நினைவு வருகிறது. அவள் நர்ம தாவுக்கு பையனின் இத்தனை தகைமைகளையும் கூறி இது நல்ல இடம், திருமணம் செய்யலாமென்று, தானே முடிவுகட்டியதைவிட, அவனுக்கு விருப்பமா? என்று கேட்டறியவில்லைத்தான்.

“ஏன் உனக்கு விருப்பமில்லையென்டா அம்மாவிட்டைச் சொல்ல வாந்தானே.” ஜெயந்தி கேட்டாள்.

“அம்மா படுகிற கவலையைப் பார்க்க பாவமாயிருக்கு. ஒண்டையும் யோசிக்காம, அவ இந்த முடிவுக்கு வந்திட்டா. அவவின்றை சந்தோஷத் துக்காக நானும் பேசாமலிருக்கிறேன்.” நர்மதாவின் பதில் செல்லொன்று மனதினுள் விழும் உணர்வை அவனுக்கு ஏற்படுத்தியது.

“நான் எதை யோசிக்காமல் விட்டன்? இங்கையிருந்து சண்டை பிரச்சினையளைண்டு கஷ்டப்படாமல் கண்டாவிலை போய் சுகமாய் இருப்பாளைண்டு நினைச்சனே” செம்மனச்செல்விக்கு தன் மகளின் எண்ணோட்டமே புரியவில்லை.

“அவ என்றதை யோசிக்கேல்லை?” ஜெயந்தி தான் கேட்க நினைத்ததையே கேட்டது செம்மனச்செல்விக்கு திருப்தி தருகிறது.

“உனக்கு நகுலனைத் தெரியந்தானே. இங்கை இருக்கேக்கை எப்பிடி இருந்தவன்? சரியான காவாலி. ஓரே பெட்டையஞ்சுக்குப் பின் னாலை சுத்தறுதும் சேட்டை விடுறுதுந்தான் வேலை. நாங்கள் ‘பெட்டைப் பொறுக்கி’ எண்டுதான் சொல்லுறுது. ஓ. எல்லே குண்டு. பிறகும் ஒண்டும் பாட்க்கிற யோசனையுமில்லை. வேலை தேடுற யோசனையுமில்லை. நாலுக்கொரு ஷேட்டும் டிரேளசருமாய் ஏதோ காதல் மன்னன் மாதிரி சந்தியளிலை நிப்பான். இங்கையே ஆள் குடிக்கிறவன். கண்டாவுக்குப் போன உடனையென்ன புடம் போட்டதே?” நர்மதா நகுலனைப் பற்றிக் கூறியதெல்லாம் உண்மைதானென அவளின் மனதும் ஏற்றுக்கொண்டது. இதெல்லாவற்றையும் அவள் மறந்ததெப்படி?

“அங்கை இப்ப வேலை செய்யுறார்தானே?”

“ஆருக்குத் தெரியும்? வெளிநாட்டிலை போனவை என்ன வேலை செய்யினமென்டு யாராவது சொல்லிற்கவேயே? சொன்னாலும் படுபொய் யாயிருக்கும். நாங்களும் வெளிநாடெண்டால் போதும். ஏதோ இந்தீர னெண்டு கற்பனை செய்துகொண்டு போறும். வலு முக்கியமான ஒண்டு அதைக்கூட ஒரு தாய் தகப்பனும் கேட்கிறேல்லை. கேட்டால் அடிச்ச அதிவீட்டும் கைநழுவிப் போயிடும் எண்டமாதிரிப் பயப்பிடுவினம்.” நர்மதா சரியான கோபத்துடன் கூறினாள்.

“என்னடியது?”

“எயிட்ஸ் பரிசோதனை. எனக்கெண்டா நகுலனைக் கலியாணங் கட்டி எயிட்ஸாக்குப் பலியாகப் போறுவேண்டு ஒரு நிச்சயமான நினைப்பு.” நர்மதா சொன்னது செம்மனச்செல்லவியையும் ஜெயந்தியையும் ஒரு சேர்க் கலங்கச்செய்தது.

“உண்மைதான், அவன்பாவி என்ன வருத்தத்தை உழைச்ச வைச் சிருக்கிறானோ?” செம்மனச்செல்லவியின் மனத்தைப் பயங்கரமான பய மொன்று சுற்றிவளைத்துப் பற்றிக்கொண்டது.

“அம்மாவுக்கு நானொரு பிள்ளைதான். நானும் கண்டா போனா, அவனின்றை கடைசிக் காலம் ஆர் உதவி? நான் கண்டா போக எத் தினை இலட்சம் வேணும்? அதுவும் கள்ளமாய்ப் போகேக்கை சனம் படுகிறபாடு இங்கை தெரியவாறேல்லை. அல்லது பொய்யாய் ஒரு திருமணப்பதிவுச் சான்றிதழ் வாங்கி அனுப்பியோ அல்லது சிங்கப்பூர், இந்தியா எண்டு எங்கையாவது போய் கலியாணம் செய்து போட்டு, திரும்பி வந்தோ வருசக்கணக்கிலை காத்திருந்து போக வேணும். ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படவேணும்?” நியாயமான கேள்வி. ஆனால் இப்படி நாங்கள் சிந்திப்பதில்லையே.

மகளின் பிரசங்கத்தை மனம் அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்டாலும் இறக்கிவைத்த வேதனைப் பழு அந்தத் தாயின் மனதிலே மளமளவென்று ஏறுகிறது.

ॐ ॐ ॐ

சஞ்சீவி □ 1998

நியம் அடித்துவிட்டால்....

(முற்றத்திலே பின்னைகள் பெருத்த ஆரவாரமும் கூச்சலுமாக விளையாடுக்கொண்டிருந்தார்கள். அகல்யாவிற்கு ஏழ வயது இருக்கும். அவள்தான் அந்த நால்வருள் வயதில் இளையவள். தூருதுருத்த உருண்டைக் கணக்ஞம் வட்ட நிலை முகமும் சுருண்ட முடியுமாக கொள்ளை அழகு.

அவனுடைய அண்ணர் ரமேஷும் அதே சால்தானென்றாலும் மெலிந்த தோற்றும். அவளைப்போல சுருள்முடியில்லை. பக்கத்து வீட்டு சஞ்சயன், ரமேஷ் அளவுதான். ஆனால் கருமை நிறம். ரமேஷின் மைத்துணன் மயூரனும் சஞ்சயன், ரமேஷ் இருவரையும் போல பன்னிரண்டே வயதானவனென்றாலும் பதினெண்க்கு வயது கூறக்கூடிய தோற்றும்.

அகல்யாவின் அம்மீனா சிவராணி கு அவள் மயூரனு னும் சஞ்சயனுடனும் விளையாடுவது விருப்பமில்லை. அடிக்கடி அவர்கள் “யிரட்டிவிட்டார்கள்”, “சேட்டைவிட்டார்கள்”, “அடித்துவிட்டார்கள்” என்று ஏதோ ஒரு பிரச்சனையட்டன் அவள் அழுதுகொண்டு வந்து நிற்பாள். அவளை விளையாடாமல் விட்டிற்குள் அடைத்து வைத்திருக்கவும் முடியாது.

இன்று சிவராணியின் கவலை இரண்டாவது மகள் சித்திராவின் பிள்ளைகளான இவர்களின் சண்டை பற்றியில்லாமல் இளைய மகள் பவித்திராவைப் பற்றியதாக இருந்தது.

பவித்திரா, ரியூஷன் முடிந்து நான்கு மணிக்கிடையில் வந்திருக்க வேண்டும். மணி ஐந்தேக்காலாகியும் அவளைக் காணவில்லை.

தாய் மனம் எண்ணாததெல்லாம் எண்ணித் தவித்தது ஊரில் என்னென்னவெல்லாம் நடந்து விட்டன. போதாக்குறைக்கு கடந்த வர்த்தம் அவள் கூறிய முறைப்பாடும் “நானுமிருக்கிறேன், மறந்துவிடாதே” என்ற கூறிக்கொண்டு வந்து பயமுறுத்தியது.

“அம்மா, அம்மா, மயூரன் அத்தான் தடியை எடுத்துக்கொண்டு

வாறார். முந்தநாள் மாதிரி அடிக்கப்போறார். தடியைப் பறியுங்கோ”. அகல்யா உரத்துக் கத்தினாள்.

“அம்மா நானிப்ப நேரை ஹோஸ்பிற்றல் நோட்டாலை வாரேல்லை. சுத்தித்தான் வாறனான்.” சென்ற வாரம் ஒரு நாள் பவித்திரா இப்படிக் கூறினாள்.

“ஏன் ராசாத்தி ட்ரபிக் கூடவே?” சிவராணி காரணங் கேட்டாள்.

“இல்லையம்மா அதிலை ஒரு போலிஸ் எந்த நாளும் பத்துநிமிசம் மறிச்ச வைச்ச ஏதாவது கேக்கும். சரியான சிசர். அதுதான் அதாலை வராமல் சுத்தி வாறனான்.” பவித்திரா காரணத்தைக் கூறியதும் அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

“இது இப்படியே நின்டு போனால் பறவாயில்லை. வேறை ஏதாவது நடந்தால்.....” பயம் மனதின் ஆழத்திலிருந்து எழுந்து கண்களிலே குடிபுக அவள் பவித்திராவைப் பார்த்தாள்.

பவித்திரா சரியாக சிவராணியின் சாயல்தான். அடர்த்தியான நீண்ட முடி. அவனுடைய அந்த அகலமான விழிகளிலிருந்த அசாதாரண ஓர் அழகு முகத்தின் அழகை அதிகரித்துக்காட்டியது. அதை அழகென்று சொல்வதை விட மனதைச் சுண்டியிமுக்கும் ஒரு கவர்ச்சியென்றே சொல்லவேண்டும். அழகான அளவான உடல்வாகு. சந்தனிறும். எந்த அலங்காரமும் அவள் அதிகப்படியாகச் செய்து கொள்வதில்லையென்றாலும் பார்த்தவுடன் பளிச்சென்று எவரையும் வசீகரித்திமுக்கும் ஓர் அபார அழகு!

பத்தொன்பது வயதான அந்த அருமை மகளின் அழகைப் பெருமை யுடன் பார்த்து ஆண்தமடைய முடியாமல், பயத்துடன் பார்த்து, திகிலை மனம் முழுவதும் நிறைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

அதன் பின்பு பவித்திரா வர சிறிது தாமதமானாலும் குண்டு வீச்சு விமானமொன்று மனதுள் புகுந்து சுற்ற ஆரம்பிக்கும்.

“அம்மா, மய்புரனத்தானைப் பாருங்கோ, தடியைப் பறியுங்கோ” மீண்டும் அகல்யாவின் கூக்குரல்.

“இவள் அவனவையிட்டை அடிவாங்கப் போற்னெண்டு தெரிஞ்சும் ஏன் விளையாடப் போவாள்?” சித்திரா சொல்லிக் கேட்கிறது.

‘அவள் என்ன பொம்மையா உள்ளே பூட்டி வைப்பதற்கு? சின் னப்பிள்ளை, விளையாடாமல் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பாளா?’ சிவராணி தனக்குள் நினைத்துக் கொள்கிறாள்.

பவித்திரா வெளியே போகவிடாமல் வைத்திருக்கலாமென்றால் அவள் படிக்கவேண்டுமே. ஆனால் அவள் வெளியே சென்று திரும்பும் வரை, சிவராணியின் உயிரும் போய்வரும் நிலை தொடர்ந்து, இன்று

உச்சக்கட்டத்தை அடைந்துள்ளது.

பவித்திரா வருகிறாளா? என வெளியே பார்த்தாள். முற்றத்தில் பிள்ளைகளின் விளையாட்டு, ஆரவாரத்துடன் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. பவித்திராவைக் காணோம்.

“இவ்வளவு தாமதமாகக் காரணமில்லையே?”

“பவித்திராக்கா வாறீங்களா விளையாட?” சஞ்சயனின் குரல் சஞ்ஜீவாமிர்தமாக சிவராணியுடைய உயிரைக் கொணர்ந்து அவனுள் இறக்குகிறது.

சிவராணி எட்டிப்பார்க்கிறாள், பவித்திரா சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு, புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வருகிறாள்.

அந்த முகமும் அந்தக்கண்களும் ஏதோ அனர்த்தத்தை அந்தத் தாய் மனத்திற்கு கண்ணேரத்தில் உணர்த்துகின்றன.

‘அவனுக்கு என்ன நடந்து விட்டது?’ மனம் அந்தரித்து எழுப்பிய கேள்வியை “என்னம்மா ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?” என்று வாய் கேட்டதுமே....

“அம்மா,” என்று அவளது நெஞ்சில் முகம் புதைத்து விம்முகிறாள் பவித்திரா.

கைகள் அவளை ஆதரவாக அணைத்துக்கொண்டாலும், மனம் ஏதோ. காரணங்களைக் கற்பனை செய்து, கருங்குளவிக் கூட்டினுள் ருந்திக்கொள்கிறது. அதனால் கண்கள் ஊற்றெடுக்கின்றன. வந்த உயிர் மீண்டும் சென்றுவிட, மகளைப் பார்க்கிறாள்.

‘எதைக் கேட்பது? என்ன பதில் வருமோ?’

மனச்சுமையைக் கண்களிலே ஊற்றெடுக்க வைத்து, வெளியேற் றிய பின் அம்மாவின் முகத்தைக் கலக்கத்துடன் பார்க்கிறாள் பவித்திரா.

“அம்மா..அ..ம..மா... அ.வ..ன.. ஒருத்தன் சைக்கிஞருக்குப் பின்னாலையே வந்தான். நான் பயத்திலை கெதியாய்ச் சைக்கிளை விட்டன். அவனும் விடாமல் தூரத்தினான். பிறகு கிட்ட வந்த உடனை, அவன்... அவன்.. கதைச்சது... சீ.. வாழ்க்கையிலை கேக்காததுகளம்மா...” அரு வருப்பில் முகம் சுருங்க அவள் வெறுப்புடன் கூறினாள்.

“அவன் கதைச்சது மட்டுந்தானே? நான் பயந்து போட்டன்” சிவராணி வெயிலில் நிழல் மரங்கண்டவள் போல, பெரும் ஆசவாசத்துடன் கூறினாள்.

“அம்மா ... அம்மா... இங்சை பாருங்கம்மா அடிக்க வாறான். தடியைப் பறியுங்கோ அம்மா, அம்மா...அம்மோய்...” அகல்யா மீண்டும்

மிகவும் பரிதாபகரமாகக் குரலெழுப்பினாள்.

“சித்திரா, உவன் அகல்யா அழுகிறாள். அவன் மழூரன் அடிக்க வாறான் போல, ஒருக்காப்பார்” சிவராணி உள்ளேயிருந்த மகள் சித்திராவை அழைத்துக் கூறிவிட்டு பவித்திராவின் பக்கம் திரும்பினாள்.

அவனது கண்ணீர் நின்றபாடில்லை. விம்யிக் கொண்டேயிருந்தாள். பேயைக் கண்டவன் போல முகமிருந்தது.

‘ஏதோ வெநுப்பிடப் போட்டங்கள் போல, பிடிச்சு அரெஸ்ட் பண்ணிக் கொண்டு போடுவாணென்டு பயந்திட்டாள். பாவும் பின்னள். நல்லாய்ப் பயந்திட்டுதூ. நடக்கிறதுகளை நினைச்சால் ஆருக்குப் பயம் வராது? தனக்குள்ளோயே சொல்லிக்கொண்டு சிவராணி மகளை ஆதரவாக அணைத்துக்கொண்டாள்.

“அவன் கதைச்சதை யோசிச்சு அழுது கொண்டிருக்கப் போறியே? போசாமல் போய் முகத்தைக்கழுவி உடுப்பை மாத்து. தேத்தண்ணியைப் போடுறன். குடி” அவன் மகளின் நினைவுகளை வேறு திசைக்கு மாற்ற முயன்றாள்

“தனிய அலட்டிப் போட்டுப் போயிருந்தா பறுவாயில்லை. றாஸ்கல், என்ன செய்தவனென்டு எப்படிச் சொல்லுறுதும்மா?”

பவித்திரா சூறியதைக் கேட்டதும் சிவராணி மீண்டும் பதறிப் போனாள்.

“அப்படி என்ன செய்தவன்?.”

“அவன் சைக்கிளிலை இருந்து கொண்டே ஜீன்ஸ் பட்டனை களாட்டி....அம்மா.... நான் சைக்கிளை ராணி அன்றி வீட்டுக்குள்ள விட்டன். அங்கை போய் எல்லாக்கதையும் சொல்லேல்லை. ஒருத்தன் பின்னாலை சைக்கிளிலை வந்ததாலை பயந்துபோய் அங்கை வந்தனென்டு சொன்னான். சீ... காவாலி நாயன். இவங்களை....” பவித்திரா படபடவென்று கோபத்திலே பொரித்துதள்ளத் தொடங்கினாள்.

“அவன் எங்கை நின்டு வந்தவன்?” பவித்திரா பாதையை மாற்றி வந்தும் அவன் எப்படித் தொடர்ந்திருப்பானென்று ஊகித்தறிய முயன்றாள் சிவராணி.

“உவனும் இன்னொரு பெடியனும் இந்த ஒழுங்கையாலை நெடுகத் திரியிற்றுகள். முந்தியும் இடைக்கிடை பின்னாலை வாற சேட்டை விடுறேவை. இணைக்குத்தான் இப்படி. இனி ஒழுங்கையாலை வரப் பயமாயிருக்கு. இதுகளைப் போலை பெடியங்கள்தானே காடுகளிலை சாப்பாட்டுக்குக் கூட வழியில்லாமல் எல்லா சுகங்களையும் துறந்து..... சீ.... அவங்களுக்கே அவமானச் சின்னங்களாய்.... வாயாலை அதுகள் கதைச்ச கதையள்!” அந்தச் சொற்களின் நினைவிலே பவித்திரா

சன்றுபொழுதில்.....

மனம் கசந்தாள்.

“அவங்கள் நல்லாத் தமிழ் கதைக்கிறாங்களோ?” சிவராணியின் கேள்வியைக் கேட்டதும் பலித்திரா முகத்தில் வினாக்குறியுடன் திரும் பினாள்.

“அவங்கள் தமிழங்கள்தானே. தமிழ் கதைக்கிறதுக்கென்ன? ஆனால் இப்படிப்பும் நெளியிற சொற்களை தமிழிலை முந்தி நான் கேட்டதில்லை.”

“என்ன தமிழன்களோ? ஆழியில்லையோ?” சிவராணி ஆச்சரியத் தடன் கேட்டாள்.

“ஆழியோ? என்னம்மா கதைக்கிறியள்? உது உதாலை திரியிற காவாலியள். இப்ப யாழ்ப்பாணத்திலை உதுகள்தானே கனக்க. வேலை வெட்டியில்லாமை, படிக்காமை, கசிப்பும்.. களவும்.. சீ... நாங்கள் எப்படியோரு யாழ்ப்பாணத்தை உருவாக்க வேணுமென்டு கனவு கண்டம். இப்ப தலைகீழான யாழ்ப்பாணமொன்டு உருவாகுது.” பலித்திரா வேத ணையோடு கூறுனாள்.

“இந்தக் குழந்தையை இப்படி அடிக்கிறானே! மயூரனும் சஞ் சயனுந்தான் அவளை வெருட்டி அடிக்கிறான்களோன்டு பார்த்தால் இவன் ரமேஷ் இப்படி அடிக்கிறான். ஒரு வயித்திலை பிறந்தவன். சொந்தத் தங்கச்சியெண்ட பாசங்கெட இவனுக்கில்லையே? மயூரன் அடிச்சா மறிச்சு தங்கச்சியை கவனமாய்ப் பார்க்க வேண்டியவன். நான் அடிச்சா? இவன் அடிக்க, மயூரன் தடுத்து நிறுத்துகிற நிலைவந்தா இவனுக்கு மரியாதை யில்லையெண்டதையாவது நினைக்க வேண்டும்” அழும் அகல்யாவை தாக்கி ஆதரவாக அணைத்தபடி சித்திரா கூறிக்கொண்டு வந்தாள்.

ॐ ॐ ॐ

□ 1998

கொருமையிலும் கொருமை

அன்புள்ள அண்ணாவுக்கு,

வணக்கம். நலம். நீங்களும் உங்கள் குடும்பத்தவரும் நலமே யிருக்க இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

எனது கடிதம் உங்களுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரலாம். இல்லை யில்லை, தவறாக எழுதிவிட்டேன். நிச்சயமாக ஏர்ச்சலைத்தரலாம். ஏன் இவள் கடிதம் எழுதுகிறாள் என்று சின்ந்து கொள்ளக்கூடுமென்று தெரிந்தும் இதை எழுத வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

நான் மனமார விரும்பியவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டதுதான் உங்களுக்கு பிடிக்காத விடயம். அதைத் தவறேன்று இன்றுகூட நான் கருதவில்லை. அப்படி நான் திருமணம் செய்யாமல் இருந்தாற் கூட, யாழ்ப்பாணம் சீதனத்தில் கண்டுள்ள உச்சமான இலட்சங்களைக் கொடுத்து எனக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க உங்களால் முடிந்திருக்குமா என்பதை நீங்கள் இதுவரை சிந்திந்துப் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். வெளிநாடு செல்லவேண்டுமென்று புறப்பட்டு, நடுவழியில் தவிக்கும் தமிக்கு பண உதவி செய்யவே உங்களால் முடியவில்லை.

எங்கள் நிலத்தில் பாடுபட்டு, தோட்டஞ்செய்து, நாங்கள் மகிழ்ச் சியாகத்தானிருந்தோம். ஆனால் இந்தப் பாழாய்ப் போன போர் தொடங்கிய காலம் முதல் காஷ்டப்படுகிறோம். அது எனது தவறோ எனது கணவரின் தவறோ அல்ல. அப்படியிருந்தும் நாங்கள் மற்றவர்களிடம் உதவி கேட்காமல் வாழ்ந்தோம்.

இராணுவம் எங்களுடைய ஊரான கொல்லங்கலட்டிக்கு வந்தபோது எங்களுடைய காணி, வீடு, தேடிச்சேர்த்த பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு ஒரு லாண்ட்மாஸ்ரரில் ஏற்றிய பொருட்களோடு சங்காணையில் வந்திருந்தோம். இந்த விடயம் உங்களுக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் உடன் பிறந்தவள் என்ன ஆனாளென்று ஒரு கடிதம் எழுதிக் கேட்கக்கூட நீங்கள் விரும்பவில்லை. நாங்களும் உங்களிடம் உதவி கேட்காமலேயே, அங்கே காணி குத்தகைக்கு எடுத்து எங்கள் உழைப் பால் குடும்பத்தை நடத்தினோம்.

ஆனால் யுத்தம் எங்களைத் துரத்தியது. நாங்கள் நீர்வேலியில் போயிருந்தோம். எனது கணவர் தென்மராட்சிக்குப் போய் விறகு சைக்கிளில் கட்டிக்கொண்டு வந்து விற்று குடும்பம் நடத்தினார். அப்போது கூட உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய நாங்கள் விரும்பவில்லை.

உணவு முத்திரைக்கு அரசாங்கம் இலவசமாகத்தரும் உணவுப்

பொருட்களோடு, கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஏனையவற்றை வாங்கிச் சமாளித்தோம்.

எனது கணவர் விறகு கட்டிவர ஒரு நல்ல சைக்கிளில்லாமல் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டார். சைக்கிளிற்கு தேவையான பொருட்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு கொண்டுவரக் கூடாதென்று அரசாங்கம் தடை செய்திருந்த காலம். சைக்கிளிற்கு ரயர், ரியூப் வாங்கக்கூட பணமில்லை. ஆயிரம் ஒட்டுக்களூடன் ஒரு சுமை விறகை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தால் எப்டியிருக்கும்? கண்டாவிலிருக்கும் உங்களுக்கு. சைக்கிளின் பின்புறக் காவசட்டத்தில் என்ன பெரிய சுமை விறகு கொண்டு வந்திருப்பார்களோன்றுதான் தோன்றும். நான்கு தடிகளைப் பின்புறம் நியிர்த்திக் கட்டி, அதன்டையே உயரமாக விறகை அடுக்கிக் கட்டி, பெரிய பள்ளங்களுள்ள திருத்தப்படாத வீதியிலே, கைதடி வெளியிலும் கோப்பாய் வெளியிலும் வீசும் காற்றுக்கு ஈடுகொடுத்து ஒடும்போது சில்லுக்கு காற்றுப்போனால் எப்டியிருக்கும்?

எல்லாக் கஷ்டங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டோம். யாழ்ப் பாணத்திலுள்ளவர்கள் எவ்வளவோ கஷ்டப்படுகிறார்களேன்று உலகம் முழுவதும் தெரியும். அப்படியிருந்தும் “தங்கச்சி எப்படியிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டு ஒரு கடிதமாவது எழுத உங்களுக்கு ஏன் மனம் வரவில்லை?

என் மேலுள்ள கோபம் காரணமென்று கூறினால் நான் நம்ப மாட்டேன் அண்ணா. உங்கள் குணம் எனக்குத் தெரியாதா? எங்கே பண உதவி கேட்டுவிடுவானோ என்ற பயம் உங்களுக்கு. பணம் கொடுக்க தயங்காதவரென்றால் தம்பிக்குக் கொடுத்திருக்கலாமே.

இங்கே இருப்பது பயமென்று தம்பி வாகீசன் வெளிநாடு புறப் பட்டான். இப்ப மொஸ்கோவில் நிற்கிறான். பாவம் ஒருவேளைச் சாப் பாட்டிற்கு அல்லப்படுகிறானோ என்னவோ?

இப்படிப் புறப்பட்ட பிள்ளைகளை சொந்தச் சகோதரங்களில்லா விட்டாலும் உறவினர்களே உதவி செய்து தங்கள் நாடுகளுக்கு கூப்பிட்டு விடுகிறார்கள். வாகீசனுக்கு சொந்த அண்ணனே உதவவில்லை.

ஏன் எங்கள் யாழ் மண்ணில் பெரும்பாலான குடும்பங்கள் வெளிநாட்டிலுள்ள உறவினர்கள் செய்யும் பண உதவியினாலேதான் வாழ்கின்றன. ஆனால் எனது அண்ணன் வித்தியாசமானவன்.

சரி வித்தியாசமானவன் என்பது புரிந்தும் இப்போது ஏன் கடிதம் எழுதுகிறாய்? என்று கேட்டிர்கள். உண்மைதான். அப்படியொரு இக் கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டேன். அதுதான் கொடுமையிலும் கொடுமை! இந்த அண்ணனிடமே இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் தாக்குப்பிடித்து நின்ற தங்கச்சி பணம் கேட்டெழுதும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டாள்.

எனக்கு மூன்று பிள்ளைகளிருக்கிறார்கள். அது உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ. முதலாவதும் இரண்டாவதும் ஆண்பிள்ளைகள். கடைசி பெண்பிள்ளை. மூவரும் படிப்பில் மிகவும் கொட்டிக்காரர்கள். அவர்களை எப்படியும் படிப்பிக்கவேண்டுமென்பது எங்களின் ஆசை.

நாங்கள் இடம் பெயர்ந்து 1995இல் தென்மராட்சிக்குச் சென்ற போது, எங்கள் பிள்ளைகளை இனிப்படிப்பிக்கவே முடியாதோ என்று ஏங்கிணோம்.

மீண்டும் வலிகாமத்திற்கு வரச்சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது, நாங்கள் இரண்டு ஆசைகள் பிடரியில் பிடித்துத் தன்னியதாலேதான் இராணுவம் கைப்பற்றிய இடம் எப்படியிருக்குமோ என்ற பயமிருந்தும் வந்தோம்.

முதலாவது ஆசை எங்கள் 'வீட்டிலேயே குடியிருக்க வேண்டுமென்பது. எங்கள் சொந்த மண்ணிலேயே எங்களை "அகதிகள், அகதிகள்" என்று அழைப்பதை கேட்கும் வேதனை! அதை அனுபவித்தால் மட்டுமே புரியும். அந்தநிலை போய் எங்கள் நிலம், எங்கள் வீடு என்று வாழுவேண்டுமென்ற ஒரு வெறி எங்களை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இங்கு வந்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் எங்கள் வீட்டிலே போய் வாழ முடியவில்லை. இன்று வரை அதற்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை.

இரண்டாவது ஆசை எங்கள் பிள்ளைகள் படித்து மூன்னேற வேண்டுமென்பது. யாற்பாணத்தவர் படிப்பிலே கொண்டிருக்கும் அக்கறை எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதானே.. தமிழர் எத்தனையோ வகையில் பாதிக்கப்பட்டபோதும் ஏற்படாத எழுச்சி அவர்களது உயர்கல்வி பாதிக் கப்பட்டபோதுதான் பொங்கி எழுந்தது. எங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வி யாரால் பாதிக்கப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு எதிராக எழுவது எங்கள் இயல்பு. கடந்தகால நிகழ்வுகளைப் புரட்டிப் பார்த்தால் அது புரியும்.

இதைப்பறிந்து கொண்டோ என்னவோ பாடசாலைகளையும் பல் கலைக்கழகத்தையும் பெரு முயற்சி செய்து அரசாங்கம் இயங்கவைத் துள்ளது.

உடைந்து சீரமிந்து கிடக்கும் பாடசாலைளைத் திருத்திக் கட்டி யெழுப்பும் கடமை ஒவ்வொரு பாடசாலை நிர்வாகத்திற்கும் பொறுப்பாக இருக்கிறது. வெளிநாட்டு உதவிகளை அரசாங்கம் என்ன செய்கிறதோ தெரியவில்லை. ஆனால் இங்கே இதற்கான நிதியைச் சேர்க்க அவர்கள் பல்வேறு முறைகளைக் கையாள்கிறார்கள். அதிலோன்று பாடசாலையில் புதிதாகச் சேரும் மாணவர்களின் பெற்றோரிடமிருந்து அன்பளிப்புப் பெறுவது. எனது மூத்தமகன் கேசவன் கடந்த வருடம் நடந்த புலமைப் பரிசில் பரிட்சையில் சித்தி பெற்றிருந்தான். அவனை நகரின் முன்னைக் கல்லூரியில் சேர்த்துப் படிப்பிக்க வேண்டுமென்பது எங்களது ஆசை. புலமைப் பரிசில் பரிட்சையில் குறித்த புள்ளிகளுக்கு மேல் கேசவனுக்கிருந்தால் கல்லூரியில் சேர்க்கலாம்.

ஆனால் அவர்கள் ஆறாயிரம் ரூபா அன்பளிப்பாகத் தந்தால் மட்டுமே தங்கள் கல்லூரியில் சேர்க்கலாமென்றார்கள். எங்களுடைய நிலைமையை எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லிப்பார்த்தேன். அவர்கள் அன்பளிப்புத்தர முடியாவிட்டால் தரத் தயாராக உள்ள வேறு மாணவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கலாமென்றார்கள்.

நானும் என் கணவரும் மகனின் படிப்புப் பற்றி கண்ட கனவுகளும் கட்டிய கற்பனைக் கோட்டைகளும் இந்த ஆறாயிரம் ரூபாவால் தகர்ந்து போய்விட்டன. நாங்கள் கற்பனை செய்ததோடு நிற்காமல் அந்தப் பிஞ்ச மனத்திலும் ஆசைகளை வளர்த்து விட்டோம். அவனால் இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. இதுவே அவனது கல்வியையும் எதிர்காலத்தையும் மிகவும் பாதித்து விடுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது.

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே”

என்பதற்கிணங்க உங்களிடம் கையேந்தியென்றாலும் அவனைப் படிப்பிக்க முடிவெடுத்தேன்.

ஆறாயிரம் போதுமா? பிள்ளையின் புத்தகம், சீருடை எல்லா வற்றிற்கும் என்ன செய்வாய்? என்று நீங்கள் கேட்கக் கூடும்.

ஸ்ரீலங்காவில் இலவசமாகத்தான் கல்வி கற்பிக்கிறார்கள். சீருடைத் துணி தருகிறார்கள். பாடசாலைப் புத்தகம் தருகிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். பல்கலைக்கழகத்திலே கூட மகா பொல புலமைப்பரிசில் பணம் கொடுத்துப் படிக்க வைக்கிறார்கள்.

புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தால் எங்களைப் போன்றவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு படிப்புச் செலவுக்கு அரசாங்கம் பணம் தருகிறது. அந்தப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பிள்ளை விரும்பிய பாடசாலையில் கல்வி பயில்லாம் என்கிறார்கள்.

அனாலும் மற்றவரிடம் கையேந்த விரும்பாத ஒரு தாய் யாழிப் பாண்ததில் வாழ நேர்ந்த தூரதிட்டத்தால் இப்படிக் கையேந்தும் கட்டாயத்திற்குள்ளாகி விட்டாள். என் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு உதவுவீர்களேன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

தங்கள் உதவியை எதிர்நோக்கும்
ஒரு தாய்
மா. லோஜினி.

அழிவை நோக்கிய அரம்பப் பயணம்

கிணறுடியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த இராஜேஸ்வரியை தபாற காரனின் சைக்கிள் மணியொலி விரைந்துவரச் செய்கிறது. ஜம்பது வயதை அன்மித்துக்கொண்டிருந்த அவளுக்கு அதைவிட பத்துவயது கூடுதலாகக் கூறுலாம். வாழ்க்கையிலேந்பட்ட இப்ரகள் அனைத்தையும் எதிர்கொண்டதால் ஏற்பட்ட முதுமை அவளது தோற்றுத்திலே தலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதோடு கவலைகளும் கலந்து சிரிப்பைச் சந்திக்கச் சங்கடப்படும் முகமாக அவளது முகமிருந்தது.

கடிதத்தை வாங்கியவள், உள்ளே சென்று மூக்குக்கண்ணாடியை எடுத்து வந்து அனிந்துகொண்டு கடிதத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அன்புள்ள அம்மாவுக்கும் தம்பிக்கும்,

வணக்கம். நலம். நீங்களும் இறைவனருளால் சுகமேயிருப்பீர்களென நம்புகிறேன்.

தம்பி, எப்படி பாதிக்கிறாயா? படிப்பு முக்கியம். இந்த வயதிலேதான் பாதிக்கலாம். இனமையிலே பாதிக்காமல் விட்டுவிட்டு நான் கஷ்டப்படுகிறேன். அப்போது பணம் எங்கள் குடும்பத்திற்குத் தேவைப்பட்டது. அதனால் நான் பாதிப்பை நிறுத்திவிட்டு வெளிநாடு வந்தேன்.

தம்பி திலீபனும் அவன் பாதித்துப்பட்டம் பெற வேண்டுமென்ற எனது ஆசையை எப்படி மறந்தானோ? அவன் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுப் போன கவலை அம்மாவையும் என்னையும் விட்டுப் போவதாக இல்லை.

எல்லாக் கவலைகளையும் மாற்றுவது உன் பொறுப்பு.

அதற்கு மேல் வாசிக்க முடியாது கண்ணீர் கண்ணை மறைத்தது.

கவலையை மாற்றுவது அவனின் பொறுப்பா? அவன் கவலையை மாற்றுத் தேவையில்லை. கவலையை ஏற்படுத்தாமல் இருந்தால் போதுமே.

அவளுடைய முத்த மகன் ஜெயசீலன் பாதிப்பில் படுகூட்டி என்பதை

விட, படிக்கவேண்டும் என்ற அதீத ஆர்வம் உள்ளவன். ஆனால் பணத்தேவை அவனது கல்விக்குக் குறுக்கே நின்றது.

வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்த வேளை தெல்ல விழுந்து அவனது தந்தை உருத்தெரியாமல் சிதைந்த போது, அவனது படிப்பும் சிதைய வேண்டியதாயிற்று.

இங்கே அவன் வேலை தேடி வருடக்கணக்கில் அலைந்து வேலை கிடைத்தாலும் அந்த வருவாயில் அவனது குடும்பம் தட்டுத்தமோறித்தான் வாழுமுடியும். அதனால் வெளிநாடு செல்வதென்று தீர்மானித்தான்.

இருந்த நகைகள், காணி எல்லாவற்றையும் விற்று நான்கு லட்சத்தை ஏஜென்சியிடம் கொடுத்து எத்தனையோ அவஸ்தைகளின் பின்கண்டாவில் அவன் அகதி அந்தஸ்தைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

அன்று முதல் தம்பிமாரை எப்படியும் படிப்பித்துவிடவேண்டும். என்பது அவனது தீர்மானமாயிற்று

ஆனால் இரண்டாவது மகன் தீவிபன் அப்பாவின் மரணம் ஏற்படுத்திய தாக்கத்திலிருந்து மீள முடியாது தவித்து வரலாற்றில் இடம் பெற இளமாற்னாக அவர்களைப் பிரிந்தான்.

இப்போது ஜெயசீலனின் ஆசையை நிறைவேற்ற இருப்பவன் இராகுலன் மட்டுமே. அதைத்தான் ஜெயசீலன் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தான். அவனது ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் முக்கால்வாசி இராகுலன் படிக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றித்தானிருக்கும்.

ஆனால் இராகுலன்?

அதை நினைக்கத்தான் அவளது கண்களில் கண்ணீர் கரைகட்டியது.

ஜெயசீலன் மட்டுமா இராகுலன் படிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான்? அவனுங்கூடத்தான்.

ஒரு தாய் தன் பிள்ளை படித்து முன்னே வேண்டுமென்பதில் எவ்வளவு அக்கறையுள்ளவளாக இருப்பாளென்பது அனைவரும் அறிந்ததுதானே. ஆசைகளும் கற்பனைகளும் எந்த அடித்தளமும் இல்லாமற்கூட வான்முட்ட எழுந்து நிற்கும். அப்படித்தான் அவளது கற்பனைக் கோட்டையுமிருந்தது.

இராகுலன் இயற்கையில் ஓரளவு திறமையுள்ளவன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். எந்த அக்கறையுமெடுக்காமலே அவனால் எல்லாப் பரிசைசுகளிலும் சாதாரணமாகச் சித்தியடைய முடிந்தது.

அந்தக் கத்தியைத் தீட்டிக் கூர்மையாக்கினால் மிகவும் கூராக வருமென்பது திண்ணைம்.

கத்தி ஜடப்பொருள். அதை நாம் விரும்பியவாறு தீட்டலாம். புத்தி அப்படியல்லவே. இராகுலன் விரும்பாமல் அவனது புத்தியை எப்படித் தீட்டுவது?

எந்தனை பேரையும் ஒழுங்கு செய்து அவனுக்குப் படிப்பிக்க அவள் தயார். அதற்குப் பண்த்தைக் கொட்டியளக்க ஜெயசீலனும் தயார்.

ஆனால் இராகுலன்தான் படிக்கத் தயாரில்லை. பாடசாலைக்கே போகாமல் அவன் திரிவதாக அவள் அவ்வப்போது கேட்கும் செய்திகள் மூலம் அறிந்திருந்தாள்.

ஒரு மாதத்துக்கு முன்புதான் மஞ்சளா மினித்தியேட்டருக்குப் படம் பார்க்கப் போய்விட்டு வந்து அந்தச் செய்தியைக் கூறினாள்.

“ராஜேஸ், ராஜேஸ், இங்கை வாருமன். ஒரு கதை. நான் படம் பார்க்க போனா, அங்கை உவன் இராகுலன் படியளோட இருந்து படம் பார்க்கிறான். அட யூனிபோமோடை பள்ளிக்கூடமென்டு வெளிக்கிட்டு யடம் பாக்கப் போயிருக்கிறானே! இப்பிடியெண்டா ஏ.எல். எப்பிடிப் பாஸ் பண்ணப்போறான்? ஓ.எல்லே மட்டுமட்டாய்த்தானே பாஸ் பண்ணி வைன்.” மஞ்சளா மடமடவென்று சொன்னபோது, எதையும் பதிலாய்க் கூற அவளது வாய் செயலற்றுக்கிடந்தது.

பொம்மர் எந்த நேரமும் வந்து குண்டு போடலாமென்று எதிர்பார்ப்பு இருந்தாலும் அது வந்து, குண்டு தலைக்குமேல் ஜிவவென்று வரும் போது.....

இராஜேஸின் கைகால்களைல்லாம் பதறின, பட்டென்று ஏறிய கோபத்தில் தலைக்குள் ஏதோ செய்தது. கோபத்தை எதன் மேலாவது காட்ட வேண்டுமென்று வெறி எழுந்தது.

பட்படவெடன்று தன் தலைமேல் அடித்துக்கொண்டு குந்தியிருந்து ஓவென்று அழுத்தொடங்கினாள்.

அவள் எவ்வளவு ஆசைகளை வளர்த்தாள்?

“ஓ.எல்லே மட்டுமட்டாய்ப் பாஸ் பண்ணினவன்.” மஞ்சளாவின் குரல் காதினுள், இல்லை, மனதினுள் கணீரிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

‘உதயன்’ பத்திரிகையில் சிறந்த பரீட்சை முடிவுகள் பெயர்களுடன் வெளியாகும்போது, அதில் இராகுலனின் பெயரும் இடம்பிடிக்கவேண்டு மென்னும் ஏக்கம் தலைதூக்கும். பாராட்டுகள் வெளியாகும் போதும் அதே ஆசை.

சும்மா ஊர்சுற்றிவிட்டு அவன் பரீட்சை எடுத்த போது, ஒரு பாடங்கூட சித்தியெறுமாட்டானென்றுதான் அவள் நினைத்தாள். ஆனால் அவன் எட்டுப்பாடமும் சித்தியடைந்து இரண்டு சியும் எடுத்திருந்தான்.

இவன் ஒழுங்காகப் படித்திருந்தால்.....? நிச்சயம் அவனுடைய ஆசை ஈடேறியிருக்கும். ஏ.எல்லிலேயாவது தன் ஆசை நிறைவேறாதா என்ற ஏக்கம்! எதிர்பார்ப்பு!

அந்தனையும் இப்போது கண்முன் துகள்துகளாகிக் கொண் டிருக்கின்றன.

அவள், அன்று இராகுலன் வந்ததும் திட்டித்தீர்த்தாள். அவன் எதுவுமே பேசவில்லை.

‘கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி தான் நினைச்சதை செய்துகொண்டிருப்பான். நான் கத்துறதோ கதறுறதோ காதிலையே விழாதமாதிரி. என்பிள்ளையோ? பாடுப்பட்டுப் பெத்து எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தன்? அம்மா எண்டோரு பாசம் இவனுக்கு இருக்காதே? நான் அழுகிறது கூட இவனுக்கு மனதிலை படாதே? - இப்படி எண்ணியெண்ணிக் கவலைப்பட்டதுதான் கண்ட பயன்.

இப்பொழுது இன்னொரு வதந்தி! பெடியங்களுக்கு சில இடத்திலை நீலப்படம் காட்டுறாங்களாம்.

‘அநியாயப்படுவான்கள். கொள்ளையிலை போக. காச சம்பாதிக்க என்னென்னெல்லாம் செய்யிறாங்கள்?’

‘ஒரு ஏ.கே. யிருந்தா இவங்களையெல்லாம்....’

ஏ.கே!

தீலீபனின் புன்முறையில் படர்ந்த, ஆனால் ஒரு வன்மழும் பிடிவாதமும் அதன்பின்னே கிடக்கின்ற முகம் மனதில் எட்டிப் பார்க்கிறது.

‘நீ எப்பிடியிருக்கிறேயோ ராசா? உன்றை ஆசாபாசம் எல்லாம் துறந்து இந்தச் சின்ன வயசிலை எப்பிடியடா உன்னாலை இருக்க முடியது?’

‘நீயும் தம்பியும் எப்பிடி ஒரே வயிற்றில் உருவாகி ஒரே வீட்டில் வளர்ந்தீர்கள்?’

‘நீ வன்னிக்குப் போயிட்டாய். உன்னோடை வரவேணுமென்டுதான் நினைச்சன். ஆனால் இவனைப் படிப்பிக்க வேணும் என்ற ஆசையிலை இங்கை வந்தன். ஆனால் இப்பிடிப் போயிட்டுதே.’

‘அண்ணன் அனுப்புகிற காச. இங்கை தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாமல் நடக்கிற கலாச்சார சீறுறிவுகள்....’

என்னுடைய பிள்ளை என்னுடைய கண்ணுக்கு முன்னாலை கெட்டுப்போக, ஒண்டும் செய்ய முடியாமலிருக்கிற என்னை நினைக்க, என்னுடைய இயலாமையை நினைக்க, எனக்கு மேலைதான் எனக்குக்

കോപമ் വരുകിന്തു.

ഒരുന്നാൾ നാൻ പാടിക്കേല്ലൈയെങ്കു പേശിക കൊണ്ടിരുക്ക.....

“അണ്ണൈ എവ്വാവു ഉമൈക്കിന്റാർ! എൻ പാഴിച്ചവർ? ഉങ്കൈ പാഴിച്ചവൈ വേഞ്ഞില്ലാമല് അഞ്ചിനിമ്, അല്ലതു ചാപ്പാട്ടുകകേ പോതാത ചമ്പാം എടുക്കിനിമ്.” എൻ്റു ചൊന്നാൻ.

‘ഇന്ത നിണ്ണവുതാൻ അവനൈക കെടുക്കിന്തോ? അവൾ കണ്ണാടിയൈക കമുറ്റി കണ്കണാടിയൈപും കണ്ണാടിയൈപും തുടെത്തു വിട്ടു, മീൻമും കണ്ണാടിയൈപ് പോട്ടു, കഴിത്തൈ വാചിക്കിന്റാൻ.

നാൻ പാടിക്കാമല് ഇപ്പാടിക കുലി വേഞ്ഞ ചെയ്തു കബ്ദപ്പാട്ടു അവമാനപ്പട്ടുകിന്തു ഉന്കൽനുകുത് തെരിയാതു.

നാങ്കൾ അനുപ്പത്രിപ്പ പണമ്, ഉങ്കേ കുട്ടുല് മാന്ത്രംവീതത്തില് മാന്ത്രംപ്പട്ടുവുതാല് ഏതോ പെരിതാക്ക ചമ്പാതിക്കിന്റോമെന്റു നീങ്കൾ നിണക്കലാമ്.

ഔണാല് പാതത്തവാക്കനുകു എന്കേയുമ് മതിപ്പുകുടാ ഇരുക്കുമ്. ഏൻ തീലീപ്പ് തന്കലുകുളണ്ണൈയുമ് പാതത്തവാക്കനുകു മതിപ്പ് അതികമെന്റു കൂറിയതു ഇരാകുലഞ്ഞുകു നിണ്ണവില്ലൈയാ?

ഇരാകുലൻ, ഇതെയല്ലാമ യോഷിത്തു നന്റാകപ് പാടി. അമ്മാ നീ പാദിപ്പതില്ലൈയെന്റു എമുതുക്കിന്റാ. നാൻ കുലിവേഞ്ഞ ചെയ്തുതാൻ ഇന്തക കാസേ അനുപ്പത്രിപ്പേൻ. അണ്ണൈ പട്ടുകിന്റെ കവംടനക്കണായുമ് ചീരുമൈക്കണായുമ് നിണ്ണത്തുപ്പാർ. ഇനിയാവതു തിരുന്തിപ്പാടി. നീ തിരുമ്മൈ ചാലി.

എൻ കണ്ണുകണാ നന്വാക്കുവായ് എൻ എതിര്പാരക്കിന്റേൻ.

ഇത്തുടൻ നീ കേട്ടപാടി മോട്ടപൈക്ക് വാങ്ക കാസമുപ്പിസ്പുൻഡേൻ.

എങ്കിനുന്തോ പുയലവേകത്തില് ചൈക്കിണില് വന്ത ഇരാകുലൻ തായിൻ കൈയിലിനുന്ത കഴിത്തൈപ പാര്ത്തുവിട്ടു “എൻമാ, അണ്ണൈ കഴിതമ് പോട്ടിരുക്കേ? മോട്ടപൈക്കുകു കാസ അനുപ്പിയിരുക്കോ?” എൻ്റു കേടുക കൊണ്ടു വന്തവൻ കഴിത്തുടനിനുന്ത ട്രാപ്പരൈ പാര്ത്തുവിട്ടു.....

“ഹോധ അണ്ണൈ കാസമുപ്പിയിരുക്കു!” എൻ്റു പക്കെൻ്റു മുകത്തിലിട്ടു അന്ത വാടൈ? വള്ളമൈയാൻ ചിക്കരെട് നെടിയൈ വിട വേബ്രാൻ്റുമ് അതില് കലന്തിരുപ്പതെ അനുമാനിത്തു അവൾ മനമ് കലംകുകിന്തു. അതു പാടൈയിലേന്റുമ് കഴിപ്പിൻ വാടൈ.

“അണ്ണൈ ഉന്കുത്താൻ നിന്റെയ എമുതിയിരുക്കിന്റാൻ. വാചിസ് ചുപ്പാർ” അവൾ കഴിത്തൈ നീട്ടുക്കിന്റാൻ.

“അതുകു വിചർ, എൻ പാടിപ്പെയെങ്കു എമുതിയിരുക്കുമ്. അതെവിട

டிட்டு டிராப்ரைத் தாங்கோ.” தட்டிப் பறிக்காத குறையாக டிராப்ரை வாங்கிக்கொண்டு மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறிப் போகிறான்.

ஆசையுடன் தம்பிக்கென்று உழைத்துப் பணம் அனுப்பி தன் ஆசையையெல்லாம் கொட்டிக் கடிதமெழுதியவன் இதைப் பார்த்தால்.....?

இராஜேஸ்வரி தன் மூன்று பிள்ளைகளையும் நினைத்து அழு ஆரம்பிக்கிறாள்.

ஓ ஓ ஓ

□ 1998

தூரவைத்து விட்ட அண்மை

காலை வேளையில் கிராமமொன்று பெற்றுக் கொள்ளும் அழகு களைத் தானும் சொந்மாக்கிக் கொள்ள அந்தக் கிராமம் முயன்று கொண்டிருந்தது. ஆனால் போரின் அகோர வடுக்கள் அந்த அழகை அண்மிக்க விடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

பச்சையாய்த் தெரிந்த தென்னிதோட்டம், அத்தனை மரங்களையும் காவலரண்களுக்கும் வெல்லுக்கும் பறிகொடுத்துவிட்டு, அங்கொன்று மின்கொன்றுமாக நின்ற தென்னைகளை ஞாபகச் சின்னங்களாய் வைத் துக் கொண்டு நின்றது. யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரிய தனித்துவமான பனங்காணிக்கும் அதேகதிதான்.

வெல்ல வீசுக்கும் குண்டு வீசுக்கும் பலியான வீடுகள் பரிதா பகரமாகக் கிடந்தன. இடம்பெயர்வின் பின் திரும்பி வந்தவர்கள் திருத்திய வீடுகள் யுத்தத்தின் விழுப்புணக்குஞ்சன் காட்சிதந்தன.

அவற்றுள் அந்த வீடுமெட்டும் அப்போதுதான் கட்டப்பட்டது போல், வர்னாந் தீட்டப்பட்டு அழகாக நிமிர்ந்து நின்றது. வீதியால் போவோர் வருவோரின் கண்கள் வீட்டை ஒரு முறை விழுங்கிச் சென்றன.

வீட்டு முற்றத்தை அவசர அவசரமாகக் கூட்டிக் கொண்டு நின்றாள் வள்ளியம்மை ஆச்சி. பதினொரு மணிக்கு முதல் மதிய உணவையும் தயாரித்துவிட்டு, சந்தையடியிலுள்ள கொம்புனிக்கேஷனுக்குப் போக வேண்டுமென்ற அவசரம் கைகளிலே தெரிந்தது.

அவனுடைய மகன் ரமணன் பதினொரு மணிக்கு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்வதாகக் கூறியிருந்தான். அதுவும் கனடாவிலிருந்தல்ல. கொழும்பிலிருந்து.

அம்மாவைப் பார்ப்பதற்காக அவன் மனைவியுடனும் மகளுடனும் ஒருமாத விடுமுறையில் வருகிறான். கொழும்பிற்கு வந்ததும் தொலைபேசியூகத் தொடர்பு கொள்வதாக ஏற்பாடு.

இரவு வந்து சேர்ந்திருப்பான். ஆச்சியின் மனம் மகிழ்வில் பூரித்தது. எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு வருகிறான்!

1989இல் இங்கு பதுங்கிப் பதுங்கி இருக்க விரும்பாமல் பறந்து சென்றவன். கிட்டத்தட்ட பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு வருகிறான். வள்ளியம்மை ஆச்சிக்கு மூன்று பிள்ளைகள். மூத்தவன் ராகவன். அடுத்தவன் ரமணன். இளையவள் தர்மினி. அவளுடைய கணவன் பொன்னையா வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தவர். யாழ்ப்பானம் ஆஸ் பத்திரி வீதியிலே கடை.

திம்புப் பேச்சவார்த்தையில் சகல தமிழீழப் போராட்ட இயக்கங்களும் பங்கு பற்றி தீர்வொன்று காணப் போகின்றன என்று எல்லோரும் கட்டிய கோட்டை இடிந்து விழுந்த வேளை, ஏதோ ஒன்று யாழ் பஸ்நி ஷலையப் பகுதியில் ஒருநாள் விழுந்து பெருஞ்சத்தத்துடன் வெடித்தது. ‘என்ன? ஏது?’ எதுவுமே புரியவில்லை. பலரும் தப்ப எண்ணி ஒடிய வேளை, சிலர் ‘அது என்ன? வென்ற ஆய்விலீடுபட்டு வெடித்த இடத்தின் அருகிலே போய் நின்றிருந்த வேளை அடுத்தது மீண்டும் வந்து வீழ்ந்து வெடித்து; அவர்களின் உடல்களைச் சிதைத்தது உயிர்களை உறுஞ்சியது.

இன்று வரை யாழ்ப்பாணத்தில் பலரின் உயிர்களைப் பறித்துவரும் தெல்வீச்சின் ஆரம்ப அறிமுகமான இந்த நிகழ்வில் சாறாகிப் போனார் பொன்னையா.

எதிர்பாராத இழப்பில் ஏங்கிப் போய் நின்ற குடும்பத்தை வேதனைச் சுமையுடன் சேர்த்து இழுக்கக் கஷ்டப்பட்டாள் வள்ளியம்மை. அவளுக்குக் கைகொடுப்பதற்காக ராகவன் முதலில், இருந்த வீடு வள்ளவு ஈடு வைத்து நகைகளை விற்று ஜேர்மனி சென்றான்.

அங்கிருந்து கனடா சென்று அவன் காலுங்றிய வேளையிலும் இலங்கையின் நிலை சீர்திருந்தவில்லை. அதனால் ரமணனையும் அங்கு அழைத்துக் கொண்டான்.

இருவரின் உழைப்பிலும் தங்கைக்குச் சீதனம் கொடுப்பதற்கென்று வீட்டை ஈட்டிலிருந்து மீண்டு நிருத்தினார்கள்.

தங்கையின் திருமணம் கனடாவிலேயே நடந்தேறியது. ராகவனும் கனடாவிலிருந்த பெண் ஒருத்தியையே திருமணம் செய்தான்.

ரமணனுக்கு வள்ளியம்மை ஆச்சியே பெண் பார்த்து யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அனுப்பினாள்.

இரண்டு பிள்ளைகளின் திருமணத்திற்கும் எந்த நிகழ்ச்சியும் ஏற்பாடு செய்ய முடியாது போனதை ஈடுசெய்வதற்காய், வள்ளியம்மை தான் ரமணனுக்கென்று பார்த்த பெண்ணை ஒரு நல்ல நாளில் வீட்டிற்கு அழைத்து, சகல நன்பாகள், உறவினர்கள், அனைவருக்கும் விருந்து

ഈവത്തു മകിമ്മന്ത്താൻ.

പെൻ പിരിയാങ്കാ നല്ല അழകി. ഓട്ടിചലാൻ തോറ്റുമും. മണ്ണപ്പെണ്ണ പോൾ അന്റു അവളാണ് അലങ്കരിത്തു രമണാഞ്ജനേ മാൻസേക്മാക അനുകിലി രുന്തിപ് പാർത്തു തന്ന ആചശയേപ് പൂർത്തി ചെയ്തു കൊണ്ടാൻ വൻസി യാമ്മൈ.

മുൻ്റു പിണ്ണാകൻസിൻ തിരുമണ്ണ നികമ്മുവുക്കൾ വീഴ്യോ കച്ചട്ടു കണ്ണാപ് പോട്ടുപ് പാർത്തു മകിമ്മന്ത്തതൈ വിട വീട്ടിലേ ഒരു നികമ്മശ്ചി യെൻ്റു ചെയ്തു മകിമുക കിടൈത്തതു ഇതു ഒന്റുതാൻ.

ഓവബൊരു തിരുമണ്ണ വീട്ടിന്റുകുപ് പോകുമ്പോതുമും തന്ന പിണ്ണാകൻസിൻ തിരുമണ്ണമും പന്റ്റി എത്തണെ കന്പണെകൾ ചെയ്തിരുപ്പാൻ! അതാണാലോ ഇയല്പാൻ ആവല്കണാലോ അവനുടൈയെ മനത്തിലേ ഇന്ത വിടയത്തിലെ നിരന്തരമാൻ ഒരു കുന്നൈ ഇരുന്തതു.

ഇപ്പൊമുതു രാകവനുകുപ് ഇരണ്ണു ആൺകുമന്ത്തൈകൾ. രമണാഞ്ജകു ഒരു പെൻകുമന്ത്തൈ. താമിനികുപ് ഇരു പെൻ കുമന്ത്തൈകൾ. പ്രേപ്പിണ്ണാക കണ്ണാധുമും നിമ്മന്പടഞ്കൾിലേ പാർക്കത്താൻ കോടുത്തു ഈവത്തിരുന്തതു.

മുന്റുത്തൈക കൂട്ടി മുഴിത്തു കിന്നർന്നയിക്കുസ് ചെൻ്റു കുണിക്ക ആരമ്പിത്താൻ.

മോട്ടർ പോട്ടിരുന്താലും നല്ലതു. 90ആമും ആൺകുവരൈ വിട്ടു വിട്ടു വന്ത മിൻസാരമും, പിൻണൻ ഓറേയാക്ക നിന്റുവിട്ടതാലും നീരിന്നൈക്കുമും മോട്ടർ ഉട്ടപ ചകല മിന്റുപകരണങ്ങളുമും കവണിപ്പാരന്നയുക കിടന്തൻ. 1995ഇലും അവർകൾ ഇടമും പെയർന്തു ചെല്ലലും അവൈ കാണാമലേയേ പോധവിട്ടൻ.

1996ഇലും തിരുമ്പി വന്തതുമും വീനു പാമാകിക കിടന്തതു. വീട്ടൈത്ത തിരുത്തവുമും തേവൈയാൻ വച്ചിക്കണ്ണ ഏറ്റപുത്തവുമെൻ്റു മുൻ്റു പിണ്ണാക കനുമും പണ്ണത്തൈ അനുപ്പിൻസി.

ഇൻണൊരുമുരൈ യുത്തമും നടൈപ്പോരോതെൻ്റു കൂനകു കൂദയതാക ചമാതാനമും വരവില്ലലൈയേ!

അവൾ തയങ്കിത് തയങ്കി, പഴിപ്പാട്ടാകത്താൻ ചില തിരുത്ത വേലൈക്കണ്ണ മേറ്റുകൊണ്ടാൻ. അവനുടൈയെ വയോതിപ്പത്തിന്റു മോട്ടർ ഒന്റു പൊരുന്തി നീരിന്നൈത്താലും വച്ചതിനാൻ. ആണാലും വളംകപ്പട്ട മിൻസാരമും പോതാതു. മുൻ്റു മിന്കുമില്ലകൾതാൻ ഉപയോകിക്കലാമെൻ്റു കട്ടുപുത്തിയിരുക്കിന്നാർകൾ. കന്ടാവിലിരുന്തു വരുമും പിണ്ണാകൻസി ടെപ്പടപ പോകിന്നാർകൾ. മുമുനാനുമും മിൻസാരമും തരപ്പോകിന്നാർകൾ. ആണാലും അതന്റെയിലും പിണ്ണാകൻസി വരപ്പോകിന്നാർകൾ!

അവൾ വന്തു മതിയ ഉണ്ണവൈത് തയാരിക്ക ആരമ്പിത്താൻ. മിൻഡു പകരണങ്കൾ ഇല്ലൈയെന്പതൈത്തു തവിര വീട്ടൈ ചകല വച്ചിക്കുന്നതൻ

திருத்தி வர்ணம் பூசி புதுவீடு மாதிரி ஆக்கிவிட்டாள். எல்லாம் ரமணன் மனைவியையும் பிள்ளையையும் அழைத்துக் கொண்டு வருகின்றானென்ற தாலேதான். ஒவ்வொரு காரியமும் அவர்களது வருகையை எதிர்பார்த்து அதற்காகவே செய்தாள். மனம் முழுவதும் அந்த எதிர்பார்ப்பே நிறைந்து கிடந்தது.

அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டு கொம்யூனிக்கேஷனை நோக்கிந்தந் தான். நேரம் போய்விட்டால் அவனது அழைப்பு வரும்போது அவளில் ஸாமல் அவன் திரும்பவும் அழைக்க நேரும்.

வேகமாக நடப்பது அந்த வயோதிபத்திற்குக் கண்டமாகத்தானிருந்தது. மனம் மட்டும் வேகங்கொண்டு பறந்தது; ஆவலிலும் ஆசையிலும் மிதந்தது.

‘முயற்சி கொம்யூனிக்கேஷன்’ பெயர்ப்பலகையைப் பார்த்ததுங்கூட ஒரு மகிழ்ச்சி. போடப்பட்டிருந்த ஆசனமொன்றில் அமர்கிறான்.

பத்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன. அதன் பின்பு தான் அழைப்பு வரும்.

இப்போது கொழும்பில் மகன் நிற்கிறான். அவன் இலங்கைக்கு வந்துவிட்டான். அதுவே ஒரு பெரும் திருப்தியைத் தருகிறது. இனி வந்து சேர்ந்துவிடுவான். அவனைக் காணலாம்.

“வள்ளியம்மை ஆச்சி கோல்” பொறுப்பாக இருப்பவர் அழைக்கிறார்.

மகிழ்ச்சி மனங்கொள்ளாமல் ததும்ப அவன் சென்று தொலைபேசியை எடுக்கிறாள்.

“ஆர் ரமணனே கதைக்கிறது? கொழும்புக்கு வந்திட்டியே?”

“ஓமம்மா. நீங்கள் எப்பிடி இருக்கிறியன்?” மகனின் குரல் அமிர்தமாய் பாய்கிறது.

“எனக்கென்ன? நல்லாயிருக்கிறன் தம்பி. மூன்று பேரும் வந்திட்டியளே?”

“ஓமம்மா, மூன்று பேரும் வந்திட்டம். ஆனால் உங்கை வாற தெண்டா கண்டாவிலையிருந்து இலங்கைக்கு வாறத்திலும் பார்க்கக் கண்டம் போலை கிடக்கு.” ரமணன் சலிப்புடன் கூறியதைக் கேட்ட வள்ளியம்மைக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

“என்ன மேனை சொல்லுறாய்? பிளேன் ஓடாதெண்டோ?” அவன் விவரங் கேட்டாள்.

“ஓமம்மா. ஸயன் ஏயர் பிளேன் விழுந்த பிறகு பிளேன் ஒடிற தில்லை. இப்ப கப்பலும் கண்நாள் ஓடேஸ்ஸையாம்.”

“അതുതാൻ വാദതു കണ്ടമെന്നു ചൊല്ലുന്നിയോ?”

“ഇല്ലെല്ലയംമാ, അതെവിട നാംകൾ പാതുകാപ്പ് അമൈഷ്കിലെ അനുമതി പെറ്റവേണ്ണുമാമ്. അതുകുക കന്നാൾ ചെല്ലുമാമ്.” കവലെ യുടൻ രമണൻ കുറ്റിനാൻ.

“ഇതെന്ന കര്രച്ചൽ? ഇങ്കൈയിരുന്തു കൊழുമ്പുക്കുപ് പോറുതെൻ ടാലുമ് കന്നാൾ ആഡി കാമ്പുക്കുമ് വിതാന്നൈയാറിട്ടൈ, ഏ.ജി.എറിട്ടൈ പിറകു കാമ്പുക്കെങ്ങിട്ടല്ലാമ് അലൈവേണ്ണുമാമ്. പിറകുതാൻ അനുമതി കിടൈക്കുമാമ്. ഉംകൈയിരുന്തു വാരുതെന്നടാലുമ് അപ്പിടിയോ?” ആച്ചിക്കു ഇന്ത നടവാടിക്കൈക്കണ്ടുവുമ് പുറിയവില്ലൈ.

“ഓമ്മാ. ഇങ്കൈ വന്തു ഉടനെ ധാർഖപ്പാഞ്ചമ് പോക ഇവെ ചൊല്ലും നിപന്ത്തനെക്കണക്കുക കേട്ക ഏന്താ വന്തുമെന്നിരുക്കു?” പെരുമ് പെരുമ് ആശകക്കോടു വന്തു തായ്ക്കു മകൻിൻ പതീലകൾ നെങ്കിൻ മുലൈയില് മാന്നന്തരത്തെ മുണ്ണാവിട്ട് ചെയ്കിന്നുന്ന.

“അപ്പ നീ വരമാട്ടിയാ?” മാന്നന്തര വിരവ ആച്ചി കേട്കിന്നാൻ.

“ഇവ്വാവ താരമ് വന്തു, ഉംകൈസാപ് പാക്കാമല് എൻനണ്ടമ്മാ പോരുതു? കട്ടായമ് വരപ്പാപ്പമ്.”

“അപ്പ വന്നുവിധി. നാനുമ് ആധിത്തംകൾ ചെയ്യ വേണ്ടുമെല്ലോ? ആച്ചിക്കു അപ്പോരുതാൻ ഓരാവ മനത്തിരുപ്പി വരുകിന്നതു.

“നാണയിന്നെടക്കു ഇന്ത നേരമ് കഴൈകകിരുന്നമാ. ഇപ്പ വൈക്കിന്നും.” മകൻ തൊലൈപ്പേശിയെ വൈത്തുവിട്ടാൻ.

വാൺസിയമ്മൈ ആച്ചിയിൻ മനമ് എൻനെന്നെ വേലൈകൾ ചെയ്യ വേണ്ടുമെന്നു കർപ്പനയിലീടുപെടിന്നതു.

“ഇവൻ തമ്പിക്കു മുന്തി പധിത്തമ് പണിയാരമ് നല്ല വിരുപ്പമ്. ഇൻനെടക്കു മുതല് വേലൈയായ് അതേസ് ചെയ്യത് തൊടച്ചുവുമ്. എലുമെന്നടാൾ മുരുക്കുമ് കുടുവം.”

ആച്ചി അന്റേ പലകാരമ്, മുട്ടൈമാ എന്നു പല പൊരുട്ടക്കുന്നു ചെയ്തു വൈത്തുവിട്ടു ആടുത്തതു എൻ ചെയ്യലാമെന്നു തിട്ടമിട്ട തൊടന്കിനാൻ.

മീന്നുമും തൊലൈത് തൊടപക്തതിന്റുപ് പോകുമ പോതു, അന്റോ മരുനാഡോ അവൻ വരുവാണെന്നു ചെയ്തി കിടൈക്കുമെന്നു ഓർ എന്തിര പാര്പ്പി!

ആണാല് മുൻനൈയ നിലൈയിലേയേ അവൻഅനുമതി കിടൈക്കാ മലിനുന്താൻ. ഇതേനിലൈതാൻ പതിനേന്നു നാട്കക്കു നീഡിത്തതു. അവ ഞുക്കു ഒരു മാത വിനുമുന്നേ. നാട്കൾ ചെല്ലാൾ ചെല്ല അവൻ തവിത്തുക കൊண്ടിരുന്താൻ.

அன்று அவள் எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் நேர்த்தி வைத்துக் கொண்டு தொலைத் தொடர்பகத்திற்கு சென்றாள்.

“வள்ளியம்மை ஆச்சி கோல்”

“கடவுளே, பிள்ளையாரே, இண்டைக்கெண்டாலும் அவன் நல்ல சேதி சொல்லவேணும்.” பிரார்த்தித்துக்கொண்டு தொலைபேசியை எடுத் தாள்.

“என்னமாதிரி? ஏதும் முன்னேற்றமிருக்கே?”

“ஓமம்மா. நேற்று அனுமதி கிடைச்ச பேர்ப்பட்டியலிலை பேர் வந்திருக்கு. முதலே விடையம் தெரியாமல் போக்கு. ஓராளுக்கு கொஞ்சம் காசு கொடுத்து செய்விச்சனான்” அவன் மகிழ்ச்சியாகக் கூறினான்.

“கனக்கக் குடுத்தனியே மேனை?” மகிழ்ச்சியிடே ஒரு கவலை யுடன் விசாரித்தாள் வள்ளியம்மை.

“இங்கை கொழும்பிலை மூண்டு பேரும் நிக்கச் செலவாகிறதைப் பாக்கேக்கை அது குறையக் காசம்மா.” அவன் தொகையைக் கூறி, அவளைக் கவலைப்படுத்த விரும்பாமல் பதிலளித்தான்.

“எப்படியோ இரண்டு முண்டு நாளுக்குள்ளை வரப்பாருங்கோ”

“நாங்கள் கப்பலுக்கு திருகோணமலைக்கு இண்டைக்குப் போறும். நாளைக்கு ஒரு கப்பலிருக்காம்.” மகனின் பதில் அவளுக்கு பேருவகை தந்தது.

ஆச்சி மகனின் வரவை எதிர்பார்த்து நான்கு நாட்களாக இருந்தாள்.

‘முந்தி வேப்பமரத்துக்குக் கீழை இருந்ததான் அவன் படிப்பன். மற்றுப் பெடியங்கள் வந்தாலும் அதுக்குக்கீழையிருந்ததான் கதை. ஐஞ்சு பிளாஸ்டிக் கதிரையள் வாங்கினால் அதுக்குக் கீழையிருந்து கதைப்பன்.’ என்று எண்ணி உடனே வாங்குவித்துவிட்டாள் ஆச்சி.

கப்பல் வந்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். அவர்களைக் காண வில்லை. அன்று அவளுக்கு மகனின் அழைப்பு மதியம் பதினொரு மணிக்கு வருமென்றும் அவளை வருமாறும் தொலைத் தொடர்பகத்திலி ருந்து அழைப்பு வந்தது. அவள் மனம் பதைக்கப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

“அம்மா, அந்தக் கப்பலிலை வர ஏலேல்லை. அதுக்கு தனியாக பதிய வேணுமாம். சரியான சனம். கப்பலில்லாமல் எல்லாரும் சண்டை பிடிச்சக் கொண்டு நிக்கினம். அடுத்த கப்பலிலை வர பதிஞ்சு போட்டு நிக்கிறன்.” ரமணன் கூறிய முக்கிய விடயம் இதுதான்.

“அடுத்த கப்பல் எப்பமேனை? இன்னும் பத்து நாள் வரையி

லைதானே உனக்கு லீவிருக்குது.” ஆச்சி ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

“உங்கையிருந்து வந்து நாளைக்கு வெளிக்கிடும் என்னு சொல்லுகினம். அப்பிடியெண்டா நாளையின்டைக்கு வந்திடுவேம்.” ஆச்சிக்கு மகன் சில நாட்களே நிற்பானென்ற ஆதங்கமிருந்தாலும் ஏதோ காணக்கிடைக்கிறதே என்று சந்தோஷத்துடன் வீடு செல்கிறான்.

பயித்தம் பணியாரம் எவ்வளவோ பாதுகாக்க முயன்றும் பழுதாகி வருகிறது. மீண்டும் பலகாரம் செய்ய வேண்டுமென்றுதொரு தீர்மானத்துடன் போகிறான்.

மூன்று நாட்கள் சென்றும் மகனைக் காணவில்லை மீண்டும் தொலைபேசி அழைப்புப் பற்றிய தகவல்தான் வந்தது.

“அம்மா, கப்பல் ஓடாதாம். ஆக்களை ஏத்துறைது சாமான் ஏத்துறைக்குக் கப்பலாம். இவங்களென்னம்மா துமிழரை மனிசராய் மதிக்கிறேல் வையே? இப்ப கப்பல் கொழும்பிலையிருந்து சாமான் ஏத்துப் போட்டுதாம். நாங்கள் வர ஏலாது போலை இருக்கம்மா.” அந்தச் செய்தி அவள் தலையிலேயே குண்டு விழுந்தது போன்றிருந்தது.

“அப்ப வரேலாதா ராசா?” அந்த வயோதிபத் தாயால் தன் மகனையும் மருமகளையும் பேரப்பிள்ளையையும் இலங்கைக்கு வந்தும் காணமுடியாது போகும் தூரதிஷ்டத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. கண்கள் கலங்க குரல் தளதளக்க அவள் கேட்கும்போது தாயின் நிலையை மகனும் புரிந்து கொண்டான்.

“கவலைப்படாதேங்கோ கொழும்புக்குப் போய் முயற்சிக்கிறன்.” ஆற்தலுக்காகக் கூறினான் அவன்.

“பேர்த்தியை ஒருக்காக் கதைக்கச் சொல்லுறியா?” பக்கத்துவீட்டு சரசு பேரப்பிள்ளையைத் தூக்கித் திரியும் போது பார்த்து ஏங்கி, ஏங்கி, பேரப்பிள்ளையைத் தூக்கித் தூக்கி மகிழுப் போகிறேனென்ற கற்பனையை சில நாட்களாக வளர்த்து, அதை இழந்த நிலையில் குரலைக் கேட்கும் ஒர் ஆசைமட்டுமே நிறைவேறக்கூடிய நிலையில் அவள் கேட்டாள்.

“அதம்மா, அவள் கதைச்சா உங்களுக்கு விளங்காது. அவள் இங்கிலிஷ்தான் கதைப்பள்.” அவன் தடுமாறியபடி கூறினான். அந்த ஆசையும் நிராசையாக...

“அப்ப பிரியங்காவைக் கதைக்கச் சொல்லு”

“அவள் அடுத்த ரெலிபோனிலை தாய் தகப்பன் சகோதரங்களோடை கதைக்கிறா. ஆள் ஒரு கிழமையாய் ஒரே அழுகை. இப்பவும் அமுதமுதுதான் கதைக்கிறா.” அவனுக்கும் அதே கவலைதானே.

“அம்மா, நான் கொழும்புக்குப் போய், என்ன மாதிரி என்னு

சொல்லுறன்.” அவன் இப்படிக்கூறி விடைபெற்றாலும் தொலைத்தொடர்பு கோபுரம் ஒழுங்காக இருந்தால் குரலை மட்டுமே கேட்க முடியுமென்பதை அவன் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டாள்.

தொடர்ந்து நடக்க முடியாது போன்றிருக்க அங்கிருந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள். துக்கம் நெஞ்சை அடைத்தது. முதுமையின் தளர்வை கவலை அதிகரித்தது. கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று தோற்றாள்.

அழுது கொண்டிருக்க விரும்பாமல் எழுந்து மெல்ல நடந்து சென்றாள்.

பயிற்றும் பணியார்த்தை எடுத்துப் பார்த்தாள். அது புஞ்சனங்கட்டிலிருந்து. அப்படியே எடுத்துச் சென்று வெளியே கொட்டினாள்.

၁၅၁

□ 1998

சொந்த பந்தமில்லாமல்....

என்ற கையைத்தட்டி சரசு மச்சாள் கேட்கிறா, “என்னை ஆரெண்டு தெரியுதே?”

ஒழுமெண்டு சொல்ல வாயைத் திறக்கிறேன். முடியவில்லை. தலையை ஆட்டப்பார்க்கிறேன். கஷ்டமாக கிடக்கு. வலதுகை, வலதுகால், ஒண்டும் அசைக்கேலாது. இடது கையை தூக்கி சைகை செய்தன.

“ஆளுக்கு விளங்குது போலை கிடக்கு,” சரசு மச்சாள் சொல்லுறா.

அந்தக்காலந் தொடக்கம் நாங்கள் இரண்டு பேரும் வலு ஜுக்கியம். என்ற அசைவுகள் அவவுக்கு விளங்கத்தானே வேணும்.

“என்ன நடந்தது?” அவ பக்கத்து வீட்டு சாந்தினியிட்டைக் கேட்கிறா. சாந்தினிதான் என்னைப் பார்க்கவெண்டு நிக்கிறாள்.

“தெரியேல்லை ஆச்சி. நேற்றுக் காலமை அப்பு வந்து ஆச்சி கீழை விழுந்து கிடக்கிறா எண்டு சொன்னார். வந்து தூக்கினா அவ வாலை ஒண்டும் செய்ய ஏலேல்லை. வலது பக்கம் வளங்காதாம்.” சாந்தினி தான் அறிந்ததைச் சொல்லுறாள்.

‘சரசு மச்சாள், நான் இரவிரவாய் யோசிச்சு அழுது கொண்டு படுத்தனான். என்ன யோசினை எண்டு கேட்பியள். தங்கப் பொன்னுவக் கென்ன எல்லாப் பிள்ளையளும் வெளிநாட்டிலை நல்லாய் இருக்குதுகள் எண்டுதான் உங்கடை நினைப்பு.

‘ஆனா பெத்த பிள்ளையளை வயசான காலத்திலை பிரிஞ் சிருக்கிறது எவ்வளவு கவலை தெரியுமே. என்ன மாதிரி இருந்தனாங்கள். நாலு பிள்ளையளும் வீட்டிலை இருந்தா எவ்வளவு கலகலப்பு.

‘அது மட்டுமே? ஓடியோடி எவ்வளவு வேலை செய்வாங்கள். இந்த வீட்டிலை என்னத்தைப் பார்த்தாலும் அதுகளின்றை நினைவுதானே.

‘அந்தா அந்தத் தென்னம் பிள்ளை முத்தவன் வைச்சு ஆசையாய் வளர்த்தது, செவ்விளனி குடிக்க வேணுமென்டு ஆசையாய் வளர்த்தவன் என்ற பிள்ளை. அது குலைக்ட்டிக் காய்க்க முதல் கப்பலேற்றிட்டான்.

‘என்பத்தாறு கடைசியிலையென்டு நினைவு, சுத்தி வளைச்சு பெடியங்களை பிடிச்சுக்கொண்டு போறாங்களென்ட பயத்திலை ஏதோ கிடைத்தத்தை வித்துக்கட்டி அவனை அனுப்பினம்.

‘மூண்டு வயசு வித்தியாசந்தானே, அடுத்தவனும் வளந்திட்டான். அவன் சும்மா இராமல் மற்றவையோட தீரிஞ்சான். எவ்வளவு சொல்லிப் பாத்தும் கேக்கேல்லை. அந்தப்பிரச்சினையென்டு வள்ளமேறிப் போட்டா ணெண்டினம்... ம் பிறகு தெரியேல்லை ஒண்டும்.

‘பிறகு மற்றவனுக்கும் பிரச்சனை வேறைமாதிரி வந்தது. பிடிக்கி றாங்களென்டு பள்ளிக்கூடம் விட்வே பயந்து வைச்சிருந்தம். பிறகு சொல்லிச்சினம் நித்திரைப் பாயிலை வந்து கொண்டு போறாங்களென்டு. ஒரு நாள் விடியப்பறும் இவர் கார்க்கார சின்னத்துரையின்றை காரைக் கொண்டுவந்து அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு பலாலியிலையிருந்து பிளே னிலை கொழும்புக்குக் கொண்டு போய் தமயனைக் கொண்டு காக கட்டி வெளியிலை அனுப்பினவர். அப்ப நேயின் கூட ஓடினது. ஆனால் அதிலை போனாலும் பிடிப்பங்களென்டு அவனைக் கொண்டு போன அண்டு நான் அழுத அழுகை! அவனும் போக பெட்டை ஒண்டு மட்டுந்தானே.

‘எல்லாப் பிள்ளைகளையும் இப்படி ஒவ்வொரு சாட்டுச்சொல்லி வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப்போட்டு நாங்கள் மட்டும் இருக்கிற தெண்டால்.....

‘வயது போன காலத்திலை ஒரு உதவி வேண்டாமே. ஒண்டுக்கு மூண்டு பொடியள். ஒண்டில்லாட்டி ஒண்டு எங்களைத் தாக்கிக்காவிப் பாக்குங்களென்டு நம்பியிருந்தோம். ஒண்டும் வேண்டாம். சாத்திரப்படிக்கு கொள்ளி வைக்கவாது ஒரு ஆழ்பிளைப் பிள்ளையெண்டாலும் எங்க ளோடை இருக்காமல் இப்படிப் போட்டுதூகளே.

‘அதுகள் தாங்களாய் விரும்பிக் கேட்டுப் போகேல்லை. எல்லாம் இந்த அரசியல் பிரச்சினைகளால் வந்த வினை பாருங்கோ.

‘என்னாலை வாய்விட்டு அழ முடியவில்லை, ஆனா நெஞ்சுக்கு ருள்ளாலை அழுகையோ கவலையோ வெளிக்கிடோமல் முச்சு முடினமாதிரி ஜேயோ! என்னவோ செய்யுது.’

“இதென்ன மச்சாள் முச்சு விடோமல் ஏதோ கஷ்டப்படுகிற மாதிரி இருக்கு. மச்சாள்... என்ன செய்யதனை? நெஞ்சைத் தடவி விடட்டே? ஏன் அந்தரப்படுகிறியள்..?” சரசு மச்சாள் என் தின்றவை அவதானித்து விட்டு தவிப்புடன் ஆதரவாக நெஞ்சை நீவி விடுகிறா. கண்ணிலிருந்து வழியும் கண்ணீரைத் துடைக்கிறா.

‘മച്ചാൾ നീഡെന്റാലുമ് എൻകകാകത് തൃടിക്കിറ്റായ്, എൻക്കെങ്ങനു ഒരു ചൊന്ത പന്തമില്ലാമല് പോട്ടുതേണ്ണ. എൻരൈ പിൻണൈയൻ ഒന്നു കൂട ഇന്ത മാതിരി നാൻ കിടക്കേക്കൈ എൻകകുപ് പക്കത്തിലെ ഇല്ലൈയ്യെന്നു. ഒന്നു രണ്ടില്ലൈ, നാലു പിൻണൈയൻപ് പെത്തു, പാടുപ്പട്ടു വാത്തതൻ. ഒന്നും ദേന്റാലുമ് എൻണൈപ്പാർക്കു എൻകകുപ് പക്കത്തിലെ ഇല്ലൈയ്യെന്നു. കട്ടൈസിയായ് ഇരുന്ത പെട്ടൈകുമ് വെൺിനാട്ടിലെ താൻ മാപ്പിൻണൈ കിടൈച്ചകു. മുത്തവൻ കുമണണ തന്നേനാടെ ഇരുന്ത പെട്ടെന്നാണ്ടുകു സചിയൈ അതു താൻ എൻരൈ പൊട്ടൈയൈ ചെയ്വ മെണ്ണു മുടിവു ചെയ്തു എമുതിനാൻ. നാംകൻ മുടിയാതെന്നു ചൊാല് ലേലുമോ? ചൊാല്ലിപ്പോട്ടു എന്കൈ മാപ്പിൻണൈകുപ് പോറ്റു? സരിയെന്നു പോട്ടമെ.

‘നാംകൻ കാവോലൈയൻ വിമുകിയ കാലമ്. എങ്കനുകകാക അതുകൻ ഇങ്കൈയിരുന്തു കാഴ്തപ്പടക കൂടാതു. ഇപ്പടികകൊത്ത നേരത്തിലെ പക്കത്തിലെ ഇരുന്താ എവ്വണവു ആരുതലു!

‘സമ്മാ ചൊാല്ലക കൂടാതു എൻരൈ പിൻണൈ സചി വീട്ടു വേലൈ മുമുതുമ് പാടുപൊരുത്തുപ് പാപ്പൻ. “അമ്മാ നീങ്കൻ ഇവ്വണവു നാഞ്ഞു വേലൈ ചെയ്തനീങ്കൻ. കൊആച്ചനാൻ ആരുതലായിരുന്കോ” എന്നു ചൊാല്ലി ഒരു തുരുമ്പുമ് എടുത്തുപ് പോട വിടമാട്ടാൻ.

‘കൊആമ്പുകുപ് പോക പാസ് എടുക്ക ഓ.എൽ.ആർ ചേസ്ചഫിയിലെ പോധ കിയുവിലെ നികക വേണ്ണുമ്. ഇപ്പ പരുവായില്ലൈ അപ്പ വിഡിയമുന്തി അങ്കൈ പോധ നീണ്ണു മത്തിയാന്തത്തിന്തുപ് പിരങ്കുതാൻ, പോമ് നിരപ് പികകൊടുത്തു, അന്തുമതി കിടൈച്ചകതോ എന്നു പിരങ്കു പോധ പാർക്ക വേണ്ണുമ്. സത്തിയമാശ ചൊാലിവുഡൻ. ഓവിവാരു നാഞ്ഞു വിഡിയ മുണ്ണു മണിക്കേ എമുമ്പി ചമൈഷ്ക വൈഷ്ചിട്ടുത്താൻ പോധ എല്ലാ അലുവലുമ് പാപ്പാൻ. അവൻ ഇരുന്താൾ നാൻ ഇപ്പടിപ് പുടേതിരുക്ക എപ്പടിപ് പാപ്പാൻ! മ... അതെ നിന്നെങ്കു എൻ്ന പിരയോചനാമ്?

‘നാൻ ഇപ്പ ഇന്തപ് പക്കത്തു വീട്ടുപ് പിൻണൈകുപ് പാരമാപ്പ് പുടേതിരുക്കിറ്റാൻ. അതുകൻ നാലു നാഞ്ഞൈകുപ് പാകകുന്കൻ. പിരങ്കു എൻ്ന നടക്കുമ്? ഇപ്പവേ അതു ഇതെന്നു കത്തെക്കിനാമ്.

‘അതുക്കൈ പിമൈ ചൊാല്ലക കൂടാതു പാരുന്കോ. അതു മനിച ഇയല്പ്. “അവൈയിന്റെ പിൻണൈയൻ വെൺിനാട്ടിലെ ചൊകുചാ ഇരുക്ക, നാംകകേണാ അവവൈപ് പട്ടുകൈയിലേയേ വൈഷ്കപ്. പാകകിരുതു?” എന്നു അതുകൻ നിന്നെങ്കൊ അളിയൈ എൻ്ന പിമൈ? എൻണൈപ് പാർക്ക വേണ്ടിയതു എൻരൈ പിൻണൈയൻിന്റെ കടമൈതാനേ.

‘നാൻ ഇപ്പടിപ് പട്ടുകൈയിലെ എന്നു എൻരൈ പിൻണൈയൻകു കഴിതുമ് പോട്ടവൈയാമ്. രേവിപോനിലൈയുമ് കത്തെച്ചിരുക്ക വേണ്ണുമ്. അതുകൻ ഉടണേ കാസനുപ്പി, ആരൈയുമ് ഒരു വേലൈക്കാറ്റിയൈപ് പിടിച്ചുപ് പാകകൈ ചൊാല്ലിയിരുക്കിനാമ്.

‘ஆனை என்னென்டு உடனை பிடிக்கிறது? தெரிஞ்ச சனமாய் ஒருதரும் இல்லை, முன்பின் தெரியாதவையைப் பிடிக்கேலுமோ. இப்ப எல்லா இடமும் களவு. வாற்றுகள் என்ன செய்யுமோ?

‘என்ன இருந்தாலும் எங்கடை பிள்ளையள் மாதிரி வருமே? இதுகள் கண்ணுக்கு முன்னாலை நின்டாலே எவ்வளவு சந்தோசம்! எனக் கெண்டால் என்றை பிள்ளையள், பேரப்பிள்ளையள், எல்லாத்தையும் ஒருக்காப் பாக்க வேணுமென்டு ஆசை. முத்தவனுக்கு இரண்டு ஆம் பிளைப் பிள்ளையள். இளையவனுக்கு ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணுமாய் இரண்டு. இவள் சுசிக்குக் கூட போன பங்குனியிலை ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை பிறந்தது.

‘பாவம் பிள்ளை, குழந்தை பிறந்த பொழுது பக்கத்திலை இருந்து பாக்க நானில்லை. எப்படியெண்டாலும் தாயிருந்து பாக்கிற மாதிரி வருமே? நானும் நினைச்சு நினைச்சுக் கவலைப்பட்டதுதான் மிச்சம்.

‘என்றை பேரப் பிள்ளையளை நான் படத்திலை தான் பார்த்திருக் கிறன். ஒரு பேரப்பிள்ளையைக் கூட நேரை பாக்கேல்லை. “அப்பம்மா, அம்மம்மா” என்டு அதுகள் கூப்பிடுற்றை காது குளிரக் கேட்கக் கொடுத்து வைக்கேல்லை. நான் பாவி. வர வர பிள்ளையளையும் பேரப்பிள்ளையளையும் பார்க்க வேணுமென்ட ஆசை கூடிப்போச்சு. என்னாலை அந்தக்கவலையை தாங்க முடியேல்லை. அதுதான் அண்டைக்கும் இரவிரவாய் யோசிச்சு அழுது கொண்டு படுத்திருந்தனான்.

‘ஒருக்கா ஒண்டுக்குப் போட்டு வருவமென்டு எழும்பினன். ஒரு கொஞ்சத் தூரம் போகமுந்தி என்ன நடந்ததென்டு தெரியேல்லை. தலை சுத்தியிருக்க வேணும். விழுந்தது கொண்டது ஒண்டும் தெரியாது.

‘என்னைப் பாக்க ஆரிருக்கினம்? அவரும் வயச போனவர். படுத் திருப்பார். நான் எவ்வளவு நேரம் கிடந்தனோ தெரியாது.

‘நான் முழிச்சுப் பாக்கேக்கை கட்டிலிலை கிடக்கிறன். அசைய ஏலைல்லை. கதைக்க முடியேல்லை.

‘இப்ப நீ வந்திருக்கிறாய். இவ்வளவும் சொல்ல நினைக்கிறன். ஒரு சொல்லும் உருப்படியாய் வாயாலை வராதாம்.

‘என்றை பிள்ளையள் பாக்க வருங்களே?’ அதுகள் கொழும்புக்கு வந்தாக்கூட யாழிப்பானம் வர வழியில்லையென்டு கதைக்கினம். நோட்டாலை வரேலாது. பினேன் விழுந்ததோடை அதுவும் ஒடுநேல்லையாம். கப்பலும் மூண்டு நாலு மஸத்துக்கொருக்கா ஓடுதாம். அதிலை வாற்றுக்கு கனசனம் நிக்குதாம். யாழிப்பானத்துக்கு வாற்று கஷ்டமாம். அதாலை பிள்ளையள் என்னட்டை வாற்று கஷ்டமாம்.

‘நான் சாகப் போறன். கடவுளோ, இப்படிக்கிடந்து அழுந்தாமல் சாகவேணும். அதுக்கு முதல் என்றை பிள்ளையளை ஒருக்காப் பாக்க

வேணும். எனக்கு எவ்வளவு ஆசையிருக்குமென்டு உங்களுக்குத் தெரின்சிருக்கும்.

‘கடவுளே, நல்லுரக் கந்தா, நான் கதைக்கிறது ஒருத்தருக்கும் கேக்காதாம். உனக்காவது கேக்குதா? அதுகள் தங்களோடை இருக்க வரச்சொன்னதுகள். நான் உன்றை கோயில் கும்பிட்டு இந்த என்றை ஊரிலை திரியிற்மாதிரி அங்கை சுதந்திரமாய் இருக்கேலாதென்டுதான் போக மாட்டேனெண்டனான்.

‘கடவுளே, என்றை பிள்ளையனா ஒருக்காப் பாக்க அருள் செய்யப்பனே.’

□ 1998

அதையிட்ட அறைந்து!

சுசீலா, அரசும் வேம்பும் இணைந்து நிற்க அதன் கீழ் அமர்ந்திருந்து அருள் பாலிக்கும் விநாயகப் பொருமானை வலம் வந்து, வீழ்ந்து வணங்கினாள். அவனுடைய மனம் இறைவனின் பாதகமலங்களை இறுகப்பற்றிக் கொண்டு சாந்தியைத் தேடி நின்றது.

‘ஏகப்பரம்பொருளே, இந்தப் போரை நிறுத்து. அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் தந்தருள். நானும் பொழுதும் எங்கள் பிள்ளைகள் கொல்லப்படுவதற்கு ஒரு முடிவை ஏற்படுத்து....’

மனமுருகிப் பிரார்த்தித்து விட்டு கோயிலின் வெளியே அவள் வரவும்.....

“என்ன சுசீலாக்கா நேரத்தோடை கோயிலுக்கு வந்திருக்கிறீயள்... ஏதும் விசேஷமே.” என்று கேட்டபடி தேவகி வந்தாள்.

“என்ன சொல்லுவது?” கோயிலுக்கு முன்னால் வைத்துப் பொய் சொல்ல மனம் கூசியது.

“ஒண்டுமில்லை. அவன் பாலனுக்கு சோதினை. அதுதான்....” என்று வாய் கூறும் போதே... அதுவும் நேற்று அந்த அடிபாடு தொடங்கினதும் ஒரு சோதினை தானே என்று மனதுக்குள் கூறிக் கொள்கிறாள்.

“அவனென்ன ஜேர்மனியிலைதானே..”

‘கேட்கத் தொடங்கினால் விடாதுகள்..’ என மனதுள் வைதுகொண்டு “இல்லை கண்டாவிலை” என்கிறாள்.

“நீங்கள் தானே ஜேர்மனியிலையெண்டு சொன்ன ஞாபகம்”

தேவகியின் பதிலை மறுக்க முடியாது மனம் பதறியது

‘வரவர ஞாபக மற்றும் கூடிடப் போக்கு. ஞாபக சக்தியில்லாதவை பொய் சென்னா இப்படித்தான்.’

சுசீலா மனதுள் மறுகினாள்

“ஏதோ அங்கை போய்ச் சேர்ந்தது நல்லதாய்ப் போச்சு இல்லாட்டா

இப்பு மடியிலை நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி இருக்க வேணும்.”

தேவகி மகிழ்வுடன் கழினாள்.

ஆனால் மடியிலேயென்ன மனதிலேயே நெருப்பைப் புதைத்து விட்டு சீலா படும் அவதி அவனுக்கு மட்டுந்தானே தெரியும்.

‘எல்லாம் கடவுள் செயல். அவனை நம்பித்தானிருக்கிறன்.’

தேவகியின் விசாரணையிலிருந்து விலகும் அவசரத்துடன் அவள் புறப்படுகிறாள்.

அக்கா சாரதாவும் மகன் பாலாவும் அவளது இதயத்தைப் பந்தாடினார்கள்.

‘சாரதாக்கா சத்தியமாய்ச் சொல்லுறங். பாலாவுக்கும் நிமலனுக்கும் நான் எந்த வேறுபாடும் காட்டேல்லை. அவன் இந்த முடிவுக்கு வந்ததிற்கு காரணம் நானில்லை. நீங்கள்தான் அக்கா.’

தன் கண்ணீரைக் கண்டு வழியில் போவோர் என்ன நினைப் பார்களோ என்ற நினைவு வர அவசரமாகத் துடைத்தாள் அவள்.

வேலைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த சாரதா ஷெல்லிங்குப் பலியாகிச் சிதறுண்டு கிடந்த கோரத்தை அவளது மகனும் பார்க்க நேர்ந்து விடது. அப்பொழுது அவனுக்குப் பதினான்கு வயது.

மனக் கமரா எடுத்துக் கொண்ட அந்தக் கோரக்காட்சி அவனின் வளர்ச்சியிடன் பெருப்பிக்கப்பட்டிருக்குமோ?

தந்தை வெளிநாட்டிலிருக்க தாயைப் பறிகொடுத்த பால கிருஷ்ணனை அவள் தனது மகனாகவே கருதி வளர்த்தாள். அவளது பின்னைகள் சுதர்ஸனாவும் நிமலனும் பாலாவை சொந்த அண்ணா வாகவே மதித்தனர்.

அதன் பயன் பாடசாலைக்குப் போன அவன் மீண்டும் வராதபோது அவளது குடும்பமே துடித்தது.

அவர்கள் எவ்வளவு அன்பு செலுத்தினார்கள்?

அந்த வீட்டிலே அரசியலில் அக்கறை கொண்ட யாரும் இருக்க வில்லை. இவன் மட்டும் அப்படிப் போக வித்தொன்று விதைக்கப் பட்டிருக்கத்தானே வேண்டும்? அவன் அவர்களை ஆழமாக நேசித்தான். அவன் பின்பு வந்து அவர்களைச் சந்தித்த போதுகூட அதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். ஆனால் அதையும் மீறிய நீர்ச்சுழல் ஒன்று அவனை அவர்களிடமிருந்து இழுத்துச் சென்று விட்டது. இடையே போர். இடம் பெயர்வு என்று காலங் கழிந்தது. இடையிடையே பாலா வந்து சென்றான்.

1996 ஆம் ஆண்டு அவர்களை நிரந்தரமாக இரு திசைகளில் பிரித்து விட்டது. அவன் வன்னிக்குச் சென்றுவிட அவர்கள் தென்ம ராட்சியில் இருந்து தங்கள் வீட்டை நோக்கி வந்தனர். 1996 தை மாதத்தின் பின் அவர்கள் அவனைச் சுந்திக்கவில்லை. அந்தக் கொட்டி வினுள்ளே அவனுடன் வந்த இருவரும் சேர்ந்து அவள் பரிமாறிய உணவை ரூசித்துச் சாப்பிட்ட பின் விடைபெற்றது மனதில் பசுமையாக இருக்கிறது.

‘அந்தப் பிள்ளைகளும் என்னமாதிரியோ....?’

தேநீர்க் கடை முன்பு நின்றவர்களில் ஒருவர் “பெடியளிலையும் ஒரு முப்பதுக்கு மேலே போயிருக்கு மெண்டு கதை....” எனக் கூறிக் கொண்டிருந்தது காதிற் படுகிறது.

‘கடவுளே, இந்தப் பிள்ளையள் இப்படிச் செத்து மடியாமல் ஏதாவது செய்யமாட்டியா..? பாலா என்ன செய்கிறானோ?.... அவனைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லையே.’

அவளுடைய கேள்விக்கு அவளது மனம் பதில் கூறுத்தொடங்கியது.

‘அவன் கண்டாவிலை ஜேர்மனியிலை எண்டு சொல்லிக் கொண்டு அவனைப் பற்றி யாரிட்டை கேட்கேலும்....?’

பாலாவைப் பற்றி கதை பரவி, சுதர்சனாவுக்கும் நிமலனுக்கும் ஏதாவது பிரச்சினை வந்தால் என்ற பயம். அதனால் பாலாவைப் பற்றிய கற்பனைக் கதையொன்றை உருவாக்கி அவன் வன்னியிலிருந்து வெளிநாடு சென்று விட்டதாகவும். அங்கிருந்து பணம் அனுப்புவதாகவும் எல்லோரையும் நம்பவைக்கக்கூடிய விதத்தில் கட்டிவிட்டாள்.

அவனை அனுப்புவதற்குப் பணம் தேவையென்று கூறி அவசர அவசரமாக அறா விலைக்கு பணவடலிக் காணியை விற்றாள்.

அந்தப்பணம் இன்று அவன் அனுப்பும் பணமாக உலா வருகிறது.

ஆனால் பாலா பற்றி எந்தத் தகவலுமில்லை. வன்னியிலிருந்து எவ்வளவு பேர் வந்து விட்டார்கள்! ஒருவர் கூடக் கண்டதாகக் கூறியதில்லை.

படலையைத் திறக்கும் போது வாசலில் ‘உதயன்’ பத்திரிகையுடன் சுதர்ஸனா நிற்பது தெரிகிறது.

“உதயனிலை சிலவேளை களாப்பலியானவர்களின் விவரம் வருவதுண்டு அப்படியேதாவது வந்து.... அதுதான் சுதர்சனா.”

ஓடாத குறையாக கால்கள் எட்டி அடிவைக்கின்றன.

‘இரண்டும் ஆறும் எட்டு. ஓ! இன்றைய திகதியின் கூட்டுத் தொகை எட்டு. என்ன நடந்திருக்குமோ....’

அந்த நேரம் பார்த்து எண்சோதிட நம்பிக்கையும் சேர்ந்து பயமு நுத்துகிறது.

“என்ன பிள்ளை?” பயமும் பதற்றமுமாக சுசீலா கேட்டாள்.

“கொஞ்சப் பெயர்கள் வந்திருக்கு.... பாலா அண்ணையின்றை பேரில்லை...”

‘அப்பாடா’ என்றோரு நிம்மதிக் குழியில் மனதின் அடியிலிருந்து எழுந்து வந்து மிதப்பது போன்ற உணரவு.

உள்ளே சென்று உடைமாற்றி தன் கடமைகளைச் செய்ய ஆறும் பிக்கிறாள். ஏதோ பயங்கரமாக நடக்கப் போவது போன்ற இனம் புரியாத ஒரு பயம் மனதைச் சூழ்ந்து வேதனைப்படுத்துகிறது.

மறக்க விரும்பியும் மறக்க முடியாத நீண்ட துயர நினைவுகள் வரிசையாக மனதினுள் வலம்வர, கொட்டித்தீர்க்க விரும்பியும் அனு அளவு கூட வெளியே விடமுடியாத வேதனைக் குவியல் உள்ளே குழுந்து. மனம் நிம்மதிக்காகவும் சாந்திக்காகவும் தவிக்கிறது.

இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும். கடமைக் கோவை முடிவுக்கு வருகிறது. இனியும் தாங்க முடியாது பைத்தியம் பிடித்துவிடும்.

ஆண்டவன் முன் குத்துவிளக்கை ஏற்றி வைத்துவிட்டு தன்னுள் குழுந்து உணர்வுகளுக்கு வடிகால் தேடி, மனதிற்கு சாந்தி தேடி அந்த இறைவனுடைன் பேசத் தொடங்குகிறாள்.

‘இறைவா நீதான் எங்களுக்குக் கதி... நான் உன்னை விட ஒருவர்டமும் எதையும் கூறுமுடியவில்லை. நீதான் அவனைக் காப்பாற்ற வேணும்.... போர் நடக்குமிடம் எப்படியிருக்குமென்பதை நாங்கள் கண்டு அனுபவித்து அறிந்தவர்கள்தான்? அந்தப் போருக்குள் வாழ்கின்ற எங்க ஞடைய உறவுகளை காப்பாற்றையா! பாலாவுக்கு ஒன்று நடந்தால் எங்களால் தாங்கமுடியாது.....’

அப்படியேதும் நடந்தாலென்ற கற்பனை அவள் விரும்பாமலே மனதுள் விரிகிறது. வாய்விட்டு கதறியழி முடியாமல், சொந்தபந்தங்களிடம் சொல்லி அழுது ஓர் ஆறுதல் தேடமுடியாமல்... என்ன கொடுமை? அந்த மனதிலையை நினைத்துப்பார்க்கவே மனதை யாரோ அழுக்கிப் பிழியும் தினறல்.....

‘எங்கள் எண்ணங்களை கருத்துக்களை வாய்த்திறந்து கூறப் பயப்பட ஆரம்பித்து, இன்று மனவேதனை தீர் அழுக்கூட பயந்து, சீ! இது என்ன வாழ்வு? இந்த நிலையை மாற்ற மாட்டாயா.....?’

‘வாயைத்திறந்து மனதிலுள்ளதைக் கூறினால்.... பதிலாகத் துவக்கைத் தூக்காதவர்கள் யாரிருக்கிறீர்கள்?’ என்று ஒரு மலை உச்சியில் நின்று நாடெல்லாம் எதிரொலிக்க கேட்கவேண்டும் போல் ஓர் ஆவேசம் அவனுள் எழுகிறது.

அந்தப் போர் நடவடிக்கை நடந்தபோது இலங்கையின் எல்லாக் கிராமங்களிலும் அழுகை ஒலி கேட்டதாம். இங்கே கேட்கவேயில்லை யென்று ஒருவர் கூறினாராம். நாங்கள் எப்படி அழுகின்றோமென்றுவந்து பார்க்காத ஒருவர் அவர். இங்கே அழாத வீடேயில்லை. பலிகொடுக்காத குடும்பமேயில்லை, பலியெடுத்த வகைகள் பல. அவள் தீப்ததையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பூவாயும் பிஞ்சாயும் திடீர் திடீரென மறைந்த பல முகங்கள் ஒவ்வொன்றாய் அந்த ஜோதியில் பிரகாசித்தன.

‘கடவுளே இவர்களுக்கெல்லாம் சாந்தியைத் தா! ஆன்மாடேற் றத்தை அருள்!’

‘சாந்தியா? கொல்லப்பட்ட போதுமட்டுமா கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட போம்? மரணித்த உடலுக்கு மரியாதை தந்தகாலம் மலையேறிவிட, எங்கள் புதைகுழிக்குள்ளே கூட நாம் அமைதி காணமுடியாது கிளரி எலும்பெலும்பாய் எடுக்கிறார்களே’ என்று அந்த முகங்கள் வேதனைச் சிரிப்பைச் சிந்துகின்றன.

‘இல்லையில்லை. இறைவன் உங்களுக்கு சாந்தி தருவான்.’

‘இறைவா, அவர்களுடைய ஆத்மா சாந்தியடையச் செய்! எங்களுக்கும் சாந்தியையும், சமாதானத்தையும் அருள்! இந்தப் போரை நிறுத்து! எங்கள் பிள்ளைகள் அமைதியும், ஆனந்தமும் நிறைந்த நாட்டில் நீண்ட காலம் வாழ அருள்புரி!’

சுசீலா மனமுருக விடியும் வரை பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ॐ ॐ ॐ □ சஞ்சீவி 12.12.1998

விவாபயறும் ராவு, ராவைத் தூஷ்ணீதுவுடு வடியவியப்பு
ங்குப்புத்துரை விவாபயறு முழுகுக விஸ்வாமி முழுமிழு ராவுவை
விவாபயறு கணம் விவாபயறு தூவு முழுகு விஸ்வாமி வர்ம
பக்கவுட முழுப் பக்கவுட விக்கர்ணப்பதுக்குண்டு பக்கவுடுப்பு
பவயத்புரை தூவுப்பு ராவுக்குத்துரை ராவுக்கு
கும்ப கும்ப தூவுப்பு முழுப் பக்கவுடு விவாபயறு முழுப்பு
மாப்பாவ முழுப் பக்கவுடு கும்பு முழுப்பு

வக
யில்
சம்

கு
லாக்
லை

ந்து
டுக்
நயே
நந்த

தீற்

பட்
விட,
ஊரி
னச்

, தூக்
ங்க
ரை
ந்த

ள்.

98

ஈசிரியர்ப்பற்றி.....

“ஈன்ற பொழுதில்” எனும் இச்சிறுக்கதை தொகுதியின் ஆசிரியரான திருமதி. யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் மலேசியாவில் பிறந்தவர். தன் தாயின் ஊரான இளவாலை, தந்தையின் ஊரான மூளாய், கணவரின் ஊரான கோப்பாய் என மூன்றிலும் வாழ்ந்த இவர் 1995 இடம் பெயர்விள்பின் யாழ் நகரில் வசித்து வருகிறார்.

இவர் பண்டத் தாரிப்பு பெண் கள் உயர் நிலைக் கல்லூரியின் பழைய மாணவியாவார் கலைப்பட்டதாரியான இவர் மக்கள் வங்கி யாழ் கண்ணாதிட்டிக் கிளையின் முகாமையாளராகப் பணியாற்றி வருகின்றார்.

இவரது முதலாவது சிறுக்கதைத் தொகுதியான “உணர்வின் நிழல்களில்” வெளிவந்த “சோகங்களின் சுமைகளாகி” என்னும் சிறுக்கதை சார்க் மகளிர் அபிவிருத்தி அமைப்பு, இலங்கையில் நடத்திய தமிழில் வெளிவந்த சிறுக்கதைகளுக்கான போட்டியில் முதற்பரிசைப் பெற்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எம் நிலத் தாய் மையின் அனுபவமும் வேதனைகளையும் கூமந்து வருகின்றது “ஈன்ற பொழுதில்” கண்ணீரிமும் கரையாத பொழுதுகளிலும் துவண்டுபோன எம் சமுகத் தாய்மையின் ஒவ்வொரு உணர்ச்சிப் பிரவாகத் தினையும் ஆற் றுப் படுத்தும் “ஈன் ற பொழுதிலென்றால் மிகையில்லை.....இவரின் பணி வளர்க.....